

Thú Thế Chi Tế Thế An Dân

Contents

Thú Thế Chi Tế Thế An Dân	1
1. Chương 1: Lại Xuyên Việt	2
2. Chương 2: Giống Đực Bị Trục Xuất	5
3. Chương 3: Kiểm Kê Vật Tư	8
4. Chương 4: Xây Nhà	11
5. Chương 5: Dự Trữ Lương Thực	14
6. Chương 6: Mùa Tuyết Rơi Đến	17
7. Chương 7: An Bầy Bộ Lạc Kỳ Sơn [1]	21
8. Chương 8: An Bầy Bộ Lạc Kỳ Sơn [2]	25
9. Chương 9: An Bầy Bộ Lạc Kỳ Sơn [3]	28
10. Chương 10: Xuân Đến, Kiến Thiết Bộ Lạc	31
11. Chương 11: Thăm Dò Rừng Rậm	34
12. Chương 12: Tên Mới – Bộ Lạc Kỳ Đông	37
13. Chương 13: Vũ Tế – Kết Lễ [1]	40
14. Chương 14: Vũ Tế, Kết Lễ [2]	42
15. Chương 15: Đêm Động Phòng Hoa Chúc	46
16. Chương 16: Ba Bộ Lạc Đến Đầu Phục	48
17. Chương 17: Lại Thấy Thú Thần	50
18. Chương 18: Thú Triều Đột Kích – Tái Kiến Cổ Nhân	53
19. Chương 19: Tề Ghen	56
20. Chương 20: Ta Là Giống Cái Chưa Lập Cửa Hấn	58
21. Chương 21: Báo Thù	60
22. Chương 22: Tư Thế Này Không Tệ Ha	63
23. Chương 23: Hay Người Cảm Thấy Ta Không Đủ Chính Chắn?	65
24. Chương 24: Rèn Vũ Khí Sắt	68
25. Chương 25: Săn Bắn Bị Tập Kích	70
26. Chương 26: Kích Chiến Giữa Không Trung	73
27. Chương 27: Nội Tâm Của An	75
28. Chương 28: Bắn Vào Cái Thân Thể Này À!	78
29. Chương 29: Mưu Tính Của Thú Thần	81
30. Chương 30: Hồ Thị	83
31. Chương 31: Cổ Nhân Của Tề	85
32. Chương 32: Chuyện Cũ	88
33. Chương 33	89
34. Chương 34	92
35. Chương 35: Kết Thúc	94

Thú Thế Chi Tế Thế An Dân

Giới thiệu

Thể loại: Tùy thân không gian, chủng điền, xuyên việt, chủ công, 1 x 2, HESố chương: 35 chươngCấp chính: Yên Hằng x

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-the-chi-te-the-an-dan>

1. Chương 1: Lại Xuyên Việt

Vừa cảm giác được nguy cơ gần kề, bản năng khiến Yên Hằng lập tức tỉnh táo lại. Chỉ thấy một lão hổ hung hãn tựa voi ma mút vỗ về phía mình, Yên Hằng xoay người tránh thoát, chân vừa giậm, cả thân thể bay nhẹ, nhanh chóng đứng trên một cành cây thô to bên cạnh.

Lão hổ vừa thấy một kích không trúng, mục tiêu thể nhưng bò lên cây, tự nhiên hết sức thịnh nộ, một lần lại một lần đâm sâu vào thân cây. Ý đồ làm Yên Hằng rơi xuống.

Yên Hằng gắt gao ôm chặt lấy thân cây, hai mắt nhanh chóng đánh giá bốn phương tám hướng. Phát hiện bản thân cư nhiên đang ở trong một khu rừng rậm rộng lớn, cây cối chung quanh hoàn toàn xa lạ. Một ý niệm không tốt chợt lóe lên trong lòng.

Ngay khi Yên Hằng đang suy nghĩ, thân cây thô to lắc lư từng trận như rằng sắp rụng, lão hổ thể nhưng nhanh như thể đâm ngã thân cây to đến hai người ôm cũng không xuể, Yên Hằng buộc phải phi thân nhảy xuống từ thân cây loạng choạng sắp đổ này. Chỉ thấy hần từ không gian trung lấy ra một khẩu súng trường kiểu 38.

Lên đạn. Dựa vào kinh nghiệm dĩ vãng, Yên Hằng nâng tay nã một phát súng ghim thẳng vào lão hổ đang trực diện lao đến, nào ngờ lão hổ kia dường như linh cảm được nguy hiểm gần kề liền vội vàng nghiêng thân tránh thoát, rõ ràng viên đạn đã nhắm ngay mắt lão hổ bay đi, nay chỉ trúng chân trái trước của nó.

Máu tươi văng tung tóe, đau đớn ập tới làm lão hổ càng trở nên phẫn nộ, ngẩng đầu hét dài một tiếng. Lập tức nhào tới liều mạng với Yên Hằng.

Yên Hằng nhanh nhẹn nhảy lên một lần nữa, hai chân vừa bật, đầu súng nhanh chóng tiếp xúc với lão hổ trong nháy mắt mạnh mẽ ép họng súng với vào miệng đang gầm gừ của nó. Đầu súng đột nhiên giật một cái, lại lăn nhanh sang một bên mới hiểm hiểm tránh bị lão hổ khổng lồ ngã xuống đè bẹp.

Yên Hằng thở hổn hển một hồi lâu mới từ dưới đất bò dậy, đi đến bên cạnh bờ suối, miễn cưỡng rửa sạch miệng vết thương trên người, người trong nước da trắng nõn nà, mi mục như họa, môi thắm tựa son, mặt tự đôi quỳnh. Từ những đặc điểm đó chỉ tổng hợp thành một câu: ‘Thiệt đúng là tiểu bạch kiểm trời sinh ha’. Đường nhiên nếu bỏ qua xanh xanh tím tím trên thân thể cùng đau đớn thường thường co rút thì càng tốt. Mấy vết này đương nhiên không phải cận chiến vừa rồi gây nên.

Nhìn ảnh trên mặt nước cùng chính mình trước kia cách biệt một trời một vực, Yên Hằng không khỏi tưởng nhớ tám khối cơ bụng vắt vả lấm lấm hần mới rèn luyện ra kia, làn da màu cổ đồng hấp dẫn, còn đầu gương mặt góc cạnh rõ ràng như thần Hi Lạp nữa chứ.

Nhất là trên người chỉ duy nhất một tấm da thú không biết là da lông con gì. Yên Hằng không khỏi cười khổ, sờ sờ ấn ký dạng giọt nước nơi ngực, Yên Hằng cảm thấy yên lòng, may mà không gian còn tại. Chỉ không gỡ hần lại xuyên việt nữa thôi.

Đúng vậy, đây là lần thứ hai Yên Hằng xuyên việt.

Yên Hằng vốn là một cô nhi, từ nhỏ lớn lên trong cô nhi viện, cũng không biết cha mẹ của mình là ai, nghe nói là được viện trưởng lượm được tại nhà vệ sinh công cộng, hoàn toàn không có giấy tờ tùy thân nào, ngay cả cái tên Yên Hằng này cũng là theo họ viện trưởng mà có.

May mà từ nhỏ đã có viện trưởng chăm sóc, bản thân Yên Hằng lại hòa đồng hoạt bát nên ở chung với đám trẻ trong đó cũng không tệ, thuở ấu thơ Yên Hằng sinh hoạt không có gì trở ngại (so với đám trẻ khác trong cô nhi viện), Yên Hằng cũng chưa từng có ý nghĩ muốn tìm lại cha mẹ mình.

Trên người Yến Hằng có một ngọc trụ hình giọt nước, nghe nói lúc lượm được hần đã đeo nó trên cổ. Vào thời trung học, Yến Hằng trầm mê tiểu thuyết mạng, bắt chước phương pháp trong tiểu thuyết nhỏ máu nhận chủ, bèn nhỏ vài giọt lên ngọc trụ, không nghĩ tới làm hần bất ngờ thu hoạch được một không gian, mà bản thân ngọc trụ cũng biến thành ấn ký trên ngực hần.

Chỉ là cái không gian này cũng không phải giống tiểu thuyết có đất đai màu mỡ để trồng trọt khai phá này nọ, nó thật sự chỉ là một không gian bình thường mà thôi, rộng khoảng 50m², cao chừng 4m, bởi vậy thường chỉ có thể chứa vài ba thứ, may mà nó còn công năng giữ tươi, mang theo nỗi niềm tiếc nuối đó, Yến Hằng dần dần tràn ngập hứng thú với loại không gian làm ruộng trong tiểu thuyết, sau khi tốt nghiệp trung học, Yến Hằng thi đậu vào một đại học hạng 2 ngành hóa học chuyên nghiệp. Mấy xí nghiệp lớn vẫn giúp đỡ cô nhi viện cũng tiếp tục hỗ trợ hần hoàn thành 4 năm đại học.

Nhưng thành tích của Yến Hằng vẫn luôn bình bình, tốt nghiệp xong hần không có tìm một công việc lương cao gì đó. Yến Hằng đơn giản liền dựa vào đại học làm kiêm chức kiếm tiền, thuê một phòng trọ gồm một phòng khách một phòng ngủ, ngày qua ngày làm một trạch nam ngâm mình trong tiểu thuyết mạng. Có lẽ bởi vì xem quá nhiều văn chủng điền, Yến Hằng lúc viết văn thể nhưng còn được một lượng fan đáng kể, tiền kiếm được trừ gửi về cô nhi viện ra một bộ phận còn lại cũng miễn cưỡng nuôi sống bản thân.

Ngay khi Yến Hằng cho rằng đời mình cứ thế trôi qua bình yên mãi thế thì hần bất ngờ xuyên việt, chuyện cũ trải qua tựa như mọi tiểu thuyết xuyên việt từng ghi, lúc Yến Hằng trên đường đi siêu thị có đi ngang qua một giao lộ thì phát hiện một bé con chạy ra giữa đường cái nhặt bóng cao su, ngay lúc đó một chiếc ô tô đang đà chạy tới, Yến Hằng chỉ có thời gian vồn vện để đẩy bé con đó ra, còn hần thì bị tông văng ra mấy thước. Lúc sắp lâm vào hôn mê, hần nghe chung quanh toàn tiếng kêu la sợ hãi, âm ỉ muốn chết, hần chỉ cảm thấy mình cũng coi như vì cái thế giới này làm một chuyện tốt đi, cuối cùng cũng được một lần hữu dụng.

Đợi đến khi Yến Hằng tỉnh táo lại, đã thay trời đổi đất. Đây là lần đầu tiên Yến Hằng xuyên việt.

Ngay hôm sau khi tỉnh lại, trong đầu Yến Hằng cũng được chèn thêm nhiều đoạn ký ức, đây là thuộc về một kẻ mang tên ‘Yến Hằng’ như hần.

Nơi này thuộc về thời Dân quốc, hiện là ngày 25 tháng 11 tại Trung Quốc, cũng chính là tháng 11 năm 1931, thân thể này vừa tròn 22 tuổi, là một sinh viên, vốn muốn về nhà xin gia đình đi nhập ngũ, không ngờ vừa về đến thì nhà liền bị thổ phỉ đột kích, toàn gia đều bị tàn sát, hần được quần gia giấu xuống hầm mới tạm thời không bị thổ phỉ phát hiện, không nghĩ tới ngay lúc tiền thân kiếm nén nước mắt cùng cừu hận liều mạng chạy trốn ra ngoài lại bị vài gã thổ phỉ lưu lại canh giữ phát hiện, bị truy đuổi liên tục, thất lựng cũng bị chém một đao, cuối cùng nhảy thẳng xuống sông, mới tránh được một kiếp. Được một thợ săn cứu lên.

Không, thực ra cũng có thể nói kẻ đó vẫn là chết rồi, bởi vì lần tỉnh lại này là một Yến Hằng hoàn toàn khác.

Yến Hằng chính là dưới bối cảnh như vậy xuyên qua sống lại.

Được thợ săn cứu trợ. Yến Hằng an tâm dưỡng thương hơn nửa tháng, trong khoảng thời gian này, Yến Hằng vẫn luôn tự hỏi bản thân kế tiếp nên làm gì đây.

Mỗi một người Trung Quốc đều có một lòng yêu nước nồng nàn, nếu đã đến thế giới này, tự nhiên cũng muốn làm ra một phần cống hiến cho thời đại kháng chiến chống Nhật, tổng quân không thể nghi ngờ chính là một lựa chọn tốt nhất.

Chủ yếu là Yến Hằng ở hiện học chuyên tu hóa học tại đại học chính quy, tri thức hiện đại chuyên sâu khẳng định viễn siêu so với lúc này, nhưng nhiều năm trôi qua như vậy cũng quên gần hết rồi còn gì, nhớ rõ nhất cũng chỉ có một ít phương pháp làm gốm cùng luyện chế sắt và đồng đơn giản, đây cũng là do Yến Hằng vì viết tiểu thuyết nên đặc biệt nắm rõ, mà pháp phương tinh luyện kim loại của thế giới này sớm viễn siêu hơn mấy cái đó rồi. Hơn nữa hiện Yến Hằng không quyền không thế, tứ cố vô thân lại còn phải báo thù cho khối thân thể này cũng gia đình y, chung quy bản thân hần chiếm thân thể người ta thì phải báo đáp chớ. Nghĩ đến nghĩ đi chỉ có thể làm binh mà thôi.

Vả lại hiện nay chiến tranh trên quy mô lớn còn chưa diễn ra. Lúc này chính là thời điểm Yến Hằng rèn luyện chính mình cùng tích tụ lực lượng tốt nhất. Nắm giữ ý tưởng ‘Giết một quỷ tử liền không thiệt, giết chết hai tên là buôn bán lời!’, Yến Hằng cứ như vậy định ra con đường tham quân kháng Nhật tương lai cho mình. Bởi vậy, trong quá trình dưỡng thương Yến Hằng nhờ ân nhân thợ săn dạy hấn bắn súng, thợ săn sau khi biết thân thể cùng khát vọng của Yến Hằng tự nhiên nguyện ý dạy hấn, may mắn Yến Hằng cũng xem như có thiên phú ở phương diện này đi, hơn nửa tháng cũng học được bảy tám phần.

Quỷ tử ý chỉ giặc ngoại xâm, ở đây chỉ lính Nhật áy.

Cảm ơn nhiều lần với thợ săn xong, Yến Hằng từ biệt chú ấy, quay đầu ly khai. Nơi này là một vùng nông thôn Hồ ninh, Lộ quân 19 sắp đến, Yến Hằng nhớ rõ Lộ quân 19 là một trong những binh đoàn nổi tiếng trong lịch sử kháng Nhật.

Hồ ở đây là Hồ độc sông Hồ Độc, ở vào địa hạt tỉnh Giang Tô, nên lúc bây giờ gọi xứ Thượng Hải là đất Hồ. Cả câu ý nói vùng nông thôn này ở phần nhỏ Thượng Hải còn yên bình lúc bấy giờ.

Ngày 20 tháng 11 năm 1931, Yến Hằng gia nhập Lộ quân 19, trở thành một binh nhì.

Yến Hằng chỉ nhớ rõ Lộ quân 19 đánh qua đại chiến, vạn lần không nghĩ tới làm quân đoàn nổi tiếng thế mà quân trang được trang bị kém cỏi tới dường này.

Lúc này Yến Hằng mới phát hiện không gian mình có tác dụng lớn như thế. Nhờ không gian, Yến Hằng tích lũy xuống không thiếu của cải, cây da mặt dày dầy dưa không ngớt với lão binh để ông dạy mình không ít thứ.

Thời gian vạch qua biến cố Phúc Kiến, đi đến tháng 8 năm 1937. Yến Hằng trở thành doanh trưởng, sau khi thay khối thân thể này cùng người nhà báo thù, cũng nghênh đón trận chiến Tùng Hồ, biết rõ được kết cục thất bại trong cuộc chiến này, Yến Hằng biết chính mình chẳng thay đổi được cái gì, nhưng lại vẫn nỗ lực, dĩ vãng tích góp vũ khí cùng đạn dược cũng không chút khách khí ném vào địch nhân liên tục.

Tùng ý chỉ sông Tùng phát nguồn từ tỉnh Giang Tô, chảy qua thành phố Thượng Hải, đổ vào sông Hoàng Phố, Trung Quốc. Tui không biết quá nhiều lịch sử TQ T~T

Yến Hằng tại vùng ngoại thành Thượng Hải ngoan cường thủ vững 20 ngày, ngay khi Yến Hằng dẫn dắt vài tiểu binh tìm kiếm đạn dược trên người kẻ địch lại bất ngờ nghênh diện một tràn đạn pháo oanh tạt tan xương nát thịt. Yến Hằng chỉ tiếc nuối duy nhất một điều là không thể sống đến tận ngày thứ 34 (theo lịch sử, Lộ quân 19 ở trong này thủ vững đến ngày thứ 33 mới rút lui) cứ như vậy, Yến Hằng nghênh đón lần thứ hai xuyên việt.

Ký ức khép lại, Yến Hằng đứng lên từ dòng suối nhỏ, hoạt động gân cốt toàn thân, chỉ nghe thấy từng tiếng răng rắc vang lên liên tục.

Yến Hằng dự tính khối thân thể này ước chừng cao khoảng 175cm, chắc tằm tằm thân thể kiếp trước hấn, chỉ là thân mình nhỏ gầy hơn rất nhiều, trên cơ bản nhìn không thấy cơ bắp là gì cả, từ đó có thể suy đoán đại khái kẻ này không thường rèn luyện. Khó trách vừa rồi trong quá trình đánh nhau cảm giác bị trói buộc như thế. Đối với thể giới này, Yến Hằng cũng không nóng lòng tìm tòi nghiên cứu, lại nói nơi này cũng không an toàn, không thuận tiện thăm dò lắm. Nếu dựa theo kinh nghiệm kiếp trước, hấn có khả năng ngủ một giấc sẽ có được ký ức của khối thân thể này.

Yến Hằng thu hồi súng, cầm ra búa (rìu) hấn bỏ vào không gian lúc trước, thừa dịp mùi máu còn chưa còn chưa bay quá xa, trong khoảng thời gian ngắn loại hình dã thú to lớn khác sẽ không tùy tiện tới đây, phải nhanh chóng dọn dẹp cái xác của lão hổ kia mới được. Bởi vì phần lớn động vật đều có ý thức lãnh địa, nơi này có một đầu mãnh thú như vậy tương đương địa bàn nơi đây cũng bị nó chiếm mất, dã thú khác sẽ không tùy tiện bén mảng tới.

Yến Hằng bắt đầu giải phẫu lão hổ to cỡ voi kia, hấn nhanh nhẹn cắt thịt lão hổ, bỏ vào không gian làm đồ dự trữ, cẩn thận lột xuống tấm da hổ cũng bỏ vào không gian luôn.

Làm xong mấy chuyện này, Yến Hằng nhìn nhìn sắc trời, phát hiện trời đã tối muộn từ lúc nào không hay, rừng rậm buổi tối là cực kỳ nguy hiểm, nghĩ đến điểm này, Yến Hằng bắt đầu tìm kiếm một nơi có thể an thân.

Rốt cuộc trước khi trời đen hẳn, Yến Hằng tìm được một nơi tương đối an toàn nghỉ ngơi, đó là một khe hở trên vách đá đồ sộ, nói là khe hở nhưng cũng cỡ động đá chứ chẳng ít, nhặt một vài cành khô, Yến Hằng dùng diêm trong không gian đốt lên đồng lửa, tuy rằng việc này có khả năng đưa tới dã thú, thế nhưng theo sắc trời tối dần, nhiệt độ trong không khí cũng ngày càng xuống thấp, chỉ mặc một thân quân trang hẳn đã cảm thấy hơi lạnh len lỏi vào người.

Hắn đã đổi vài thứ đơn sơ trên người thành quân trang trong không gian, không gian hẳn luôn lưu trữ mấy bộ quân y phòng hồ, nay có dịp dùng đến, nghiêng người nằm xuống đồng cỏ khô bên dưới lấy về lúc nhặt củi.

Nghe tiếng lách tách của củi cháy. Yến Hằng nghĩ, có thể lại sống sót thật tốt.

— Hết chương 1 —

2. Chương 2: Giống Đực Bị Trục Xuất

Rạng sáng hôm sau, Yến Hằng bị ánh dương chiếu vào tỉnh giấc, kiếp sống quân lữ nhiều năm, Yến Hằng bảo trì thói quen cho dù là ngủ cũng cảnh giác bốn phía như cũ, may mắn tối qua không có dã thú tập kích.

Nghe tiếng chim ríu rít bưng bưng sức sống, Yến Hằng sửa sang lại ký ức tiền thân trong đầu vừa xuất hiện.

Khối thân thể này gọi là Hằng. Nơi này là một thế giới hết sức thần kỳ. Ký ức trong đầu khiến Yến Hằng vô cùng sửng sốt.

Đây là một nơi mang tên đại lục Thú Nhân, thế giới này chia thành 2 loại người, danh xưng giống cái cùng giống đực, có thể biến thân thành thú loại gọi là giống cái, không thể biến thân thì gọi giống đực, nhưng bọn họ đều có những biểu hiện đặc thù của nam nhân. Nói trắng ra đây chính là một thế giới giáo cơ, giống cái tựa như nữ tính hiện thể, gánh vác trách nhiệm sinh dục con cháu kéo dài bảy đời, bởi vì có thể biến thân cho nên thân hình cao lớn, tráng kiện, gánh vác sản thú bảo hộ bộ lạc cùng đa số việc nặng khác. Giống đực, ách, phụ trách bị giống cái dưỡng. Không sai, chính là bị giống cái dưỡng.

thế giới GAY

Giống đực bởi vì sinh ra đã bảo trì hình người, mà thế giới này dã thú tung hoành ngang dọc, trên cơ bản tương đương với thời tiền sử. Giống đực tuy thoát nhìn các chỉ tiêu cùng nam nhân hiện thể so ra không kém, nhưng muốn ở một thế giới như vậy đơn độc sống sót là cực kỳ khó khăn. Giống đực sau khi được hạ sinh đến lúc trước thành niên cực kỳ dễ chết non, cho nên thế giới này tỷ lệ giống đực: giống cái là 1: 6, cứ như vậy, giống đực liền có vẻ vô cùng trân quý, chung quy ở một thế giới như vậy, trên cơ bản là bộ lạc có giống đực mới có tương lai. Cho nên ở trong này giống đực bình thường đều có khá nhiều vợ.

Hơn nữa nếu một giống cái mang thai, mà giống đực trên cơ bản không có năng lực ra ngoài săn thú, để gánh vác thức ăn toàn gia, như vậy tất yếu cần một kẻ có sức lao động đến duy trì. Cũng bởi vậy ‘một đực nhiều cái’ trở nên lưu hành ở thế giới này.

Đương nhiên cũng không phải nói giống đực ăn không ngồi rồi chờ người khác dưỡng, trên thực tế công tác quản lý bộ lạc bình thường đều do giống đực hoàn thành, như thế cũng đúng, thử nghĩ đi sản xuất lạc hậu, đồ ăn không đủ, dã thú lại hung tàn thế đó, giống đực đi săn bắn trên cơ bản là tự lao đầu chịu chết. Bởi vậy gánh nặng săn bắn buộc phải đặt lên lưng giống cái, trên cơ bản cũng không có nhiều thời gian để tiêu phí này nọ.

Thứ hai, thế giới này thoát nhìn giống cái chiếm địa vị cao, thế nhưng dưới tình huống thông thường bọn họ đều nguyện ý nghe theo lời giống đực mình nói, tựa như nữ giới trong hiện thực vậy, đại khái chắc vì gánh vác trách nhiệm sinh dục đi, đều phần nào có chút ỷ lại giống đực. Đây giống như một loại thiên tính, bởi vậy, giống đực trong gia đình và xã hội vẫn chiếm cứ địa vị chủ đạo.

Giống đực cũng sẽ loanh quanh mấy chỗ an toàn lân cận bộ lạc thu thập một ít thảo dược, cùng vài loại thực vật có thể ăn được, từ đời trước trong trí nhớ Yến Hằng đã biết thế giới này Thú Nhân nhận thức thực vật làm đồ ăn cực kỳ thưa thớt, đương nhiên cũng có khả năng là vì thế giới này cư dân còn chưa kịp phát hiện ra mà thôi, bởi vì trong ký ức tiền thân, Yến Hằng liền phát hiện vài loại khoai cùng đậu rất giống ở hiện thế.

Tuy rằng không biết có giống hiện thực ăn được hay không đây. Giống cái bình thường đều lấy thịt làm chủ đạo, trái cây cùng rau dưa chỉ chiếm một phần nhỏ, bởi vì chỉ một lượng lớn thịt mỡ mới có thể đáp ứng nổi nhu cầu năng lượng để giống cái săn bắt một ngày. Mà giống đực trên cơ bản dùng rau cải cùng thịt, mỗi bên một nửa.

Thế giới này chủ yếu là một chủng tộc tự tổ kiến thành một bộ lạc, do đó hình thành kiểu khu quần cư. Cư dân đều thờ phụng một thần linh, tục xưng Thú Thần, họ cho rằng Thú Thần là Người đã sáng tạo nên hình hài họ. Đứng đầu bộ lạc gọi là tộc trưởng, bên cạnh tộc trưởng sẽ có vài tên trợ thủ, cũng giống tộc trưởng, họ đều do mọi người đề cử. Mỗi một bộ lạc đều có tế tự, trong trí nhớ tiền thân này, tế tự là sứ giả của Thú Thần trên đại lục này, mỗi lần có sự kiện trọng đại phát sinh, Thú Thần sẽ cho tế tự chỉ thị. Mà tế tự bình thường đều do giống đực vừa sinh đã có thể mở mắt đảm nhiệm. Tế tự trong bộ lạc đều được người tôn kính, có địa vị cực kỳ cao. Đồng dạng quan trọng không kém đó là Vu y trong bộ lạc, họ tương đương bác sĩ ở hiện đại ấy, chỉ là tại nơi này trị thương gì gì đó chỉ là thứ yếu, trách nhiệm chính là đỡ đỡ cho giống cái. Trừ Vu y, dưới tình huống thông thường tộc trưởng cùng tế tự đều do giống đực đảm nhiệm.

Thế giới này một năm chia 4 mùa: mùa xuân, mùa mưa, mùa khô, mùa tuyết rơi, mùa tuyết rơi là dài nhất tương đương với 4 tháng ở hiện thế, 3 mùa còn lại đều tầm tầm 3 tháng. Thời gian một ngày trên cơ bản cùng hiện thế không khác mấy. Đây cũng khó trách Thú Nhân sinh tồn khó khăn như thế.

Mùa tuyết rơi dài như vậy, tương đương các thú nhân cần trữ tồn đầy đủ thức ăn để có thể vượt qua, mà lúc này Thú Nhân hoàn toàn không có hình thành tập tính sinh hoạt trồng trọt và chăn nuôi, đồ ăn để cung cấp cho họ phần lớn là trái cây rau dại sinh trưởng tự nhiên trong rừng rậm, hoặc đi săn thú.

Vào mùa khô, động vật trên cơ bản đều hung hăng, táo bạo nhất, đối thú nhân mà nói săn giết đại hình động vật cực kỳ khó khăn. Loại động vật nhỏ thì khó có thể lấp đầy bụng họ. Cho nên các thú nhân trên cơ bản khó có thể trữ tồn đầy đủ đồ ăn sang đông. Đến mùa tuyết rơi, rét lạnh trong thời gian dài khiến cho dã thú đói khát khó nhịn, chúng nó sẽ tụ cùng một chỗ hình thành thú triều, công kích bộ lạc. Đây càng tăng thêm gánh nặng cho họ. Trong trí nhớ tiền thân, tựa hồ mỗi năm đều sẽ phát sinh hiện tượng thú triều công kích bộ lạc, mỗi khi như thế, bộ lạc đều tổn thất thảm trọng. Hơn nữa phương pháp họ trữ tồn thịt cũng chỉ có phơi khô dưới ánh mặt trời hoặc nướng khô, bởi vậy đến nửa sau mùa khô, thời tiết chuyển lạnh, trên cơ bản liền không có thể tiếp tục trữ tồn đồ ăn được nữa. Có thể nghĩ, bọn họ sinh hoạt khốn đến mức nào a.

Các loại dã thú hung hãn khổng lồ

Tiền thân cũng đến từ một bộ lạc lớn trên đại lục này, nói lớn chứ thực ra cũng không tới một ngàn người đâu, nhưng ở thế giới này xác thật là bộ lạc có số lượng nhân khẩu lớn nhất nhì rồi, có vài bộ lạc nhỏ chỉ có một hai trăm người là cùng.

Bộ lạc này tên là Viễn Sơn, chủng tộc là Dực Sư, không sai chính là Dực Sư, ngay cả lão hổ lớn như voi còn thấy rồi, sư tử biết bay thực ra cũng không có gì đáng ngạc nhiên cả.

Yến Hằng là một giống đực trực thuộc bộ lạc này. Ày, hiện nên nói là giống đực bị trục xuất thì đúng hơn. Theo lý mà nói, ở thế giới này, giống đực trân quý như thế sao bị đuổi được chứ, khiến một tên 'liều yếu đào tẩu' sống đơn thân độc mã trong rừng rậm tiềm tàng đầy rẫy nguy cơ sao nổi, vậy tiền thân vì có chí bị đối đãi như thế?

Ày, kể ra thiệt là một câu chuyện đầy máu chó.

Tiền thân có: thư phụ – Vũ là đệ nhất dũng giả của bộ lạc, hùng phụ – Quý là tộc trưởng bộ lạc, vốn ở một gia đình cao cấp như vậy, hẳn sinh hoạt có thể nói là cực kỳ hạnh phúc, lúc này nhân vật phản diện liền xuất hiện. Đối phương là phó thủ kiêm bạn thân của Quý – Kiên. Thế nhưng mọi mặt của Kiên vẫn luôn khuất phục dưới Quý một bậc, Quý cưới được cũng là giống cái cường hãn nhất bộ lạc, gã vốn là con trai

của tộc trưởng tiền nhiệm, nếu không có Quý, gã mới chính là tộc trưởng đời tiếp theo, việc này luôn canh cánh trong lòng gã nhiều năm qua, gã cứ nung nấu mối thù như thế, vào một lần thú triều trong mùa tuyết rơi nọ, Kiền cấu kết cùng một giống cái khác của Quý là Khiết, thiết kế bẫy khiến dã thú xông vào bộ lạc, Quý vì cứu một giống cái vị thành niên – An đang là mục tiêu của dã thú, bị thương nặng. Vũ vì hái thuốc cho Quý một mình tiến vào rừng sâu, kết quả mãi đến lúc xuất phát xong mới phát hiện Khiết hạ thuốc bột dẫn dụ dã thú trên người, rốt cuộc một đi không trở lại. Mà Quý cũng vì không có được trị liệu cứ thế nhắm mắt xui tay.

Thư phụ – mẹ, Hùng phụ – cha

phó thủ: phụ tá, trợ thủ

Mọi chuyện diễn ra như dự tính, Kiền tiếp nhận chức vị tộc trưởng, để lưu danh và củng cố địa vị trong bộ lạc, gã để Khiết dẫn theo tiền thân tái giá với gã, Kiền ở mặt ngoài yêu thương chiều chuộng tiền thân hết mực, thực chất lại mưu đồ nuôi tiền thân trở thành bao cỏ, kiêu ngạo ương ngạnh, duy ngã độc tôn. Khi nhỏ hiệp yếu, mọi người nể mặt hai người cha đã mất của hắn mà mắt nhắm mắt mở không truy cứu. Nhưng lần này, lỗi tiền thân phạm phải thật sự là quá mức.

Hùng phụ tiền thân trước khi chết, đã sắp xếp cho hắn cùng An định thân, mà dưới sự châm ngòi ly gián của Mạt – con trai tộc trưởng Kiền hiện tại cũng là anh em trên danh nghĩa với tiền thân, hắn luôn tỏ ra chán ghét An đã bị hủy dung sau tai nạn đó. Lại nói, trong một lần trên đường hái thuốc dưới sự dẫn dắt của Mạt vô tình phát hiện An cùng tế tự – Cốc tiếp xúc thân mật. Về sau, lại liên tục bị Mạt châm ngòi thổi gió, tiền thân dẫn theo một đám người giáo huấn Cốc bầm dập, không nghĩ tới Mạt thừa dịp tình thế đang rối ren đẩy Cốc xuống triển núi, khiến y trọng thương suýt chết.

Trong bộ tộc, tế tự là một tồn tại cực kỳ trọng yếu, bởi vì một khi tế tự chết đi sẽ dẫn đến việc không thể câu thông với Thú Thần, mà khiến bộ lạc không thể tránh khỏi tai họa, cuối cùng dẫn đến diệt vong, chuyện này chỗ nào cũng có, mà tế tự trên cơ bản mỗi 50 năm mới xuất hiện một người, sau khi trưởng thành liền có thể câu thông Thú Thần, mà tiền nhiệm tế tự cũng vì thế sẽ mất đi năng lực này, đây cũng là nguyên nhân trong tộc phải bảo vệ tốt tế tự là một trong những sự kiện cực kỳ trọng yếu.

Trong hội nghị toàn tộc, đám người đi theo và Mạt vu hãm tiền thân vì ghen ghét Cốc, cho nên ra lệnh đẩy Cốc xuống núi. Tộc nhân đối với vẻ tùy hứng kiêu ngạo của tiền thân ngứa mắt từ sớm rồi, hơn nữa hắn phạm phải lỗi lớn như vậy, bởi vì một khi Cốc – tế tự đời tiếp theo gặp bất trắc, đồng nghĩa với việc bộ lạc trong tương lai vài thập niên đều có khả năng gặp nguy cơ diệt tộc. Đây cũng dẫn đến việc tiền thân bị phán hình phạt trục xuất ra khỏi bộ lạc.

Mười ngày trước khi bị đuổi ra khỏi bộ lạc, đám người Kiền vênh vênh vào vào đắc ý bèn kể mọi chuyện cho hắn biết, đối mặt tộc nhân vô tình đối đãi, tự cho là bạn bè sống chết có nhau lại phản bội không tiếc thương, chân tướng cha mẹ chết thảm, chịu đủ ánh mắt người khinh bỉ cùng tiếng mắng chửi châm chọc. Tiền thân chỉ cảm thấy lòng đau thần diệt.

Ở trong này, một giống đực bị trục xuất khỏi bộ lạc cũng tương đương án tử hình hiệt đại. Bởi vì người bị trục xuất gọi tắt khu trục giả – trên cơ bản đều phạm vào điều cấm kỵ, cho nên không có bộ lạc nào nguyện ý thu lưu Thú Nhân đó, đừng nói là giống đực, ở trong rừng rậm cho dù là giống cái Thú Nhân cũng vô pháp đơn độc sống sót.

Tiền thân chỉ cảm thấy chính mình vô pháp trả thù, lại trong rừng sâu vô tri vô giác đi hai ba ngày lại đụng phải đám người của Mạt tập kích. Cứ như vậy chết tại nơi này, nghênh đón Yến Hằng tới.

Khó trách trên khối thân thể này có nhiều vết thương như vậy.

Yến Hằng nghĩ đến đây không khỏi bị ai cho tiền thân. Người mà có thể ngu đến mức này thật sự là chỉ biết câm nín, tiền thân cư nhiên có thể ở bên trong rừng sâu sinh tồn nhiều ngày như vậy cũng kỳ tích đi. Rừng thiên nước độc, nguy hiểm trùng trùng, cho dù trong tay có súng, Yến Hằng cũng không dám cam đoan chính mình có thể an toàn sống sót hay không, bởi vậy hiện tại tìm được một nơi an toàn thích hợp để cư ngụ mới là trọng yếu nhất.

Về phần vì tiền thân báo thù, Yến Hằng tỏ vẻ nếu tiếp nhận khối thân thể này như vậy báo thù cũng trở thành bổn phận của hắn, bất quá nơi này cách bộ lạc kia cũng không xa, bằng không làm gì dễ dàng bị đối

phương tập kích như thế.

Yến Hằng hiện tại cũng không nóng lòng tìm đám khốn đó, chung quy thân phận hiện tại của hắn là một khu trục giả, trên cơ bản không có bộ lạc nào nguyện ý thu lưu. Còn nữa, đám người Mạt đều cho rằng hắn đã chết, nếu là lưu lại chỗ này làm cho bọn họ nhìn thấy, kia trong mắt bọn họ chỉ sợ cũng biến thành ma quỷ, đến lúc đó muốn giết chết hắn không chỉ có đám người đó.

Bất quá, việc cấp bách trước mắt là lấp đầy bụng, Yến Hằng lần nữa châm thêm củi vào đồng lửa sắp tắt, lấy một khối thịt lớn hôm qua xử lý tốt trong không gian ra cắt, lại thêm mấy cây nấm mộc, xuyên thành xiên que, bởi vì trong không gian không có đồ gia vị, cho nên đành phải tạm bợ trải qua bữa đầu tiên nơi dị thế này thế thôi.

— Hết chương 2 —

3. Chương 3: Kiểm Kê Vật Tư

Ăn xong bữa đơn sơ, Yến Hằng bắt đầu kiểm kê vật tư trong không gian hai thể tích góp kia.

Súng trường Mauser: 12 thanh, 1350 viên đạn. Bởi vì lúc ấy chiến tranh kịch liệt, chiến trường chu cấp vẫn không phát kịp, cho nên Yến Hằng gần như đem ra một bộ phận đạn dược trong không gian, vì chiến sự kế tiếp, Yến Hằng mới phải mạo hiểm đi ra tiền tuyến tìm kiếm đạn dược trên người lính Nhật chết trận. Muốn ở đây tiếp tục sinh tồn, chút đạn dược này thật sự là quá ít ỏi, thân thể hắn là không thể cận chiến với dã thú, nếu là hung thú hiện thực, hắn nói không chừng còn có thể đấu một trận, nhưng từ trí nhớ tiền thân, Yến Hằng biết rõ đại bộ phận dã thú thể giới này đều thuộc hình thể khổng lồ, cho dù thân hình nhỏ nhắn cũng hết sức nhanh nhẹn. Cùng chúng nó chống lại e rằng bị nguy hiểm là chính hắn, đương nhiên, đây là nhắm vào thân mình hiện tại nè, trong mắt Yến Hằng khối thân thể này vẫn là cần nhiều không gian rèn luyện mới ổn được.

Loài thú hung dữ

Súng lục Browning: 1 thanh, 2 băng đạn, 93 viên. Cái thanh này la cùng một thiếu tá quân nhu trao đổi, còn đút lót thêm 3 con cá lớn đấy, bất quá ở trong này e rằng phát huy không được tác dụng lớn gì. Động vật nơi này quá lớn, súng lục uy lực nhỏ, hơn nữa nó chỉ có thể sát thương ở cự ly gần, tầm sát thương chỉ có 30m, này cự ly quá ngắn, với loại động vật linh hoạt tí chỉ đành bó tay.

Xẻng công binh: 1 cái, đây là chiến lợi phẩm của Yến Hằng ở trên chiến trường.

Rìu (búa) bốn cái, Yến Hằng vô cùng may mắn lúc ấy ở xưởng rèn rìu nổi tiếng Thượng Hải, cảm thấy chơi rìu trong tay quả thật rất soái, đầu óc thoáng bị chuột rút mà đặt rèn mấy cái liền, chung quy tại xã hội nguyên thủy, rìu tồn tại nhất định sánh ngang Thần Khí nha. Đương nhiên tại đây làm việc nặng gì cũng do giống cái dùng móng vuốt làm, không sai, chính là hung tàn thể đấy. Có thể do công cụ thể giới này quá lạc hậu đi, cho nên móng vuốt giống cái ở đây dứt khoát phát triển vô cùng ‘bén ngót’, bình thường móng vuốt một giống cái trưởng thành có thể dễ dàng gọt mất đoạn xương cốt cự hình dã thú phổ thông như gọt hoa quả ấy, đương nhiên cốt đao cũng vẫn tồn tại, nguyên liệu dùng để chế tác cốt đao đến từ xương cốt một loại dã thú nào đó, bất quá loại công cụ này bình thường là để giống đực phòng thân.

Đao làm bằng xương thú

Mũ sắt: 1 cái, trong khoảng thời gian ngắn có thể đảm đương nổi nấu cơm.

Dao găm và lưỡi lê: 21 cái, Yến Hằng đặc biệt thích dùng dao găm làm vũ khí, cho nên trong không gian thả rất nhiều.

Bình nước quân dụng: 2 bình.

Một số quần áo, trong đó bao gồm quân trang lục bộ: 3 bộ mùa đông, 3 bộ phục hè, có chút là đồ do quân bộ vừa phát xuống không lâu, có chút là trước đây lưu lại, còn có mấy bộ thường phục, thêm 3 đôi giày vải

từ hiện đại mang đến, vài kiện áo sơ mi cùng quần bò, hai đôi giày thể thao, còn có hai cái áo khoát quần dụng loại lớn. Một cái quần xuống nước, này do Yến Hằng thuận tay bỏ vào trong một lần đi câu cá.

Chăn mền hai bộ, ở hiện đại Yến Hằng dù thế nào cũng không mua nổi tơ lụa dùng bởi vậy đến thời dân quốc hẳn liền tại trong cửa hàng tơ lụa đặt chủ tiệm làm mấy bộ chăn màn cùng thường phục.

Không gian bên trong còn có một ít đồ chơi khác như: bút máy, tiền giấy, đồng đại dương, diêm, còn có mấy quyển sách... đều là Yến Hằng tùy tay đặt vào, mấy thứ tiền tệ này là không có tác dụng gì, chỉ lưu lại làm kỷ niệm mà thôi.

Yến Hằng vô cùng may mắn chính mình lúc ấy có sở thích thu đồ vào không gian tùy thân mang theo, mấy thứ này tồn tại đối với hiện tại y như bàn tay vàng ấy.

Dọn dẹp xong tư khó, Yến Hằng bắt đầu suy xét hẳn nên đi đâu. Yến Hằng hiện đang ở bộ lạc Viễn Sơn tọa phía đông đại lục, bởi vì giống đực vị thành niên trên cơ bản không cho phép rời khỏi bộ lạc quá xa, cho nên tiền thân đối với thế giới bên ngoài không có bao nhiêu nhận thức, duy nhất biết đến phía đông bộ lạc chính là biển rộng, nó trở thành nơi Yến Hằng lựa chọn.

Thứ nhất, nơi này mỗi năm bộ lạc đến lấy muối một lần, sau này giữa các bộ lạc thành lập Hồ thị, về sau cư dân Viễn Sơn không còn đến đây nữa, Hồ thị sau mùa mưa mỗi năm mới tụ tập một lần, chủ yếu là các bộ lạc đến để giao dịch các nhu yếu phẩm cho nhau, bởi vì hiện tại nơi này không có sử dụng tiền tệ, cho nên chỉ đơn thuần là lấy vật đổi vật. Bởi vì trong đó có bộ lạc có hồ nước mặn, bởi vậy sau khi Hồ thị thành lập, bộ lạc Viễn Sơn cần muối đều đến Hồ thị thượng đổi lấy. Liền sẽ không đến nơi đó nữa.

Thứ hai, chỗ đó cách bộ lạc Viễn Sơn đủ xa, một giống cái Dực Sư trên cơ bản phải bay khoảng 10 ngày đường mới có thể tới, bởi vậy không cần lo lắng có người tìm đến cửa.

Thứ ba, con rạch ngày hôm qua Yến Hằng vô tình trông thấy hình như có thể đi thông đến một nơi nào đó, chỗ đó chắc chắn sẽ có sông đổ ra biển, mà nơi sông biển giao nhau, ắt hẳn tồn tại giống loài phong phú, thổ địa phì nhiêu, thích hợp để sinh tồn, còn có, nếu làm một bè trúc, xuôi theo con rạch mà xuống, tới nơi đó hẳn chỉ mất tầm 2 tháng, hiện tại sắp tiến vào mùa mưa, chính là thời điểm nước lên, hẳn tốc độ nước sẽ càng nhanh hơn không ít, hơn nữa đường sông cũng tương đối an toàn hơn xuyên qua rừng rậm. Chung quy hẳn còn không biết rừng rậm có tồn tại độc xà độc trùng khổng lồ nào không nữa.

Nghĩ đến đây, Yến Hằng quyết định lập tức hành động.

Yến Hằng dùng rìu chặt một ít tiết thụ, thực ra chính là cây Trúc, chỉ là nó ở đây cũng y như lão hổ vậy, so hiện thế đại lớn gấp đôi, bởi vì Yến Hằng không có đinh để đóng nẹp cho nên chỉ có thể cách mỗi đoạn trên thân tiết thụ đục ra một lỗ nhỏ, sau đó dùng một loại gọi là đẳng thụ thân leo xuyên qua cổ định, loại dây leo này dùng để buộc này nó rất chắc chắn. Cứ như vậy một bè trúc giản đơn được tạo ra. Xét thấy ven đường có thể săn thú, cho nên cũng không cần trữ tồn nhiều đồ ăn, Yến Hằng quyết định đến chiều liền xuất phát.

Lại là ăn một bữa cơm canh vô cùng đơn giản, Yến Hằng dùng một cây tiết thụ tương đối nhỏ nhắn làm sào, khởi động bè trúc, vạch hướng phương xa, một khắc bè trúc cách bờ kia, Yến Hằng đột nhiên tâm linh cảm ứng nhìn về phía bộ lạc Viễn Sơn, trực giác hẳn mách bảo rằng sẽ có một ngày sẽ bọn họ gặp lại, chỉ là cảnh ngộ tương lai sẽ thế nào đây a.

Gần hai tháng sinh hoạt đường thủy, Yến Hằng rốt cuộc tới đến nơi, một đường này đi tới hẳn hưởng đủ gian truân vất vả.

Hành trình đến ngày thứ 5, rốt cuộc nghênh đón mùa mưa đến, Yến Hằng mở rộng diện tích bè trúc, tại trên bè dựng một nhà gỗ loại nhỏ dành cho một người, nhà gỗ này dựng nên chủ yếu dùng để tránh mưa chắn gió, buổi tối còn dùng để ngủ. Yến Hằng trên người cũng có mang theo tí muối, vì luôn duy trì phân lượng muối cung cấp cho thân thể, hẳn vừa chèo chống thuyền, vừa tìm kiếm động vật liếm ăn ở bờ sông (địa phương có động vật liếm ăn bùn đất như vậy, chứng tỏ nơi đó có giàu hàm lượng muối), nhưng dọc theo đường đi cũng không có phát hiện, cho nên Yến Hằng tất yếu phải dựa vào nấu máu động vật ăn để duy trì lượng muối cho cơ thể. Mùa mưa vừa đến, Yến Hằng liền bắt đầu thu thập một ít cỏ khua muối và thuốc hạ sốt cùng mấy thực vật cùng hiện thế không khác biệt và được liệu tiền thân thấy qua trong bộ lạc cho vào không gian tồn trữ.

Mùa mưa đến, lưu lượng mực nước sông và tốc độ dòng chảy tăng nhanh, Yến Hằng không cần thời thời khác khắc lại dùng sào trúc chèo chống thuyền liên tục.

Hành trình đến ngày thứ 10, Yến Hằng rút cuộc tìm đến bùn đất chứa hàm muối cao, Yến Hằng dùng xẻng súc một ít tồn trữ trong không gian, ngày sau có thể trực tiếp dùng này loại bùn đất này bao lấy thịt nướng chế, chỉ là mỗi một khối thịt chỉ có thể ăn phần ở giữa mà thôi. Vì an toàn bản thân, Yến Hằng vẫn không có rời thân, trên thắt lưng cũng treo cùng dao găm, may mắn một đường này không có gặp gỡ loại đại hình dã thú nào, Yến Hằng bình thường di chuyển vào ban ngày, buổi tối nghỉ ngơi, cho dù là buổi tối cũng cập bè cách bờ hơn một mét, bọc áo khoác ngủ ở trên thuyền, trừ phi nấu cơm, bằng không tuyệt không bước lên bờ.

Mấy chỗ hoặc là bản raw để vậy, nên tui cũng không biết nó là gì T~T

Ngày thứ 20, Yến Hằng quyết định săn một ít con mồi, lại thu thập vài loại rau dưa cùng hoa quả, ăn thịt hổ lâu như vậy, sớm ngán tận cổ rồi. Dem bè cập bên bờ, Yến Hằng nhảy xuống mặt đất, đi không xa liền thấy một rừng táo dại, thân cây có gai, Yến Hằng phải mất sức chín trâu mười bò mới hái được một đồng nhỏ, đều đặt vào không gian, lại đi loanh quanh thu thập một ít rau dại có thể ăn, lúc dự định tiến thêm vài bước về phía trước, đột nhiên từ trong bụi cỏ bay ra một con gà rừng, khỏe mắt vừa thấy, Yến Hằng chỉ biết run rẩy khỏe miệng, con gà rừng này lớn chừng con nai ấy, hấn tới chỗ này nhiều ngày như vậy cộng thêm kiến thức của tiền thân, có thể xem như hiểu rõ, thế giới này kích cỡ đại bộ phận thực vật đều cùng hiện thể không chênh lệch mấy, chỉ có động vật y như ăn thuốc tăng trọng mà lớn gấp mấy lần, bất quá không chỉ hình thể lớn, tính linh hoạt của chúng so với mãnh thú hiện thực cũng cao hơn rất nhiều.

Quyết đoán không tha con gà rừng này, ngắm chuẩn, nổ súng. Gà rừng y nai kia trực tiếp ngã phịch xuống đất sau tiếng súng nổ, Yến Hằng kéo nó quăng vào không gian, dọc theo đường đi hái không ít trái cây, lại bắt mấy con thỏ cùng một đầu heo như trâu, heo này nguyên bản ngay lúc Yến Hằng hái trái cây đột nhiên đâm đầu về phía hấn, bức Yến Hằng trèo lên cây gần đó cũng không chịu bỏ qua, hấn phải nả mấy phát liền vẫn không thể ngăn cản nó đâm vào thân cây, thẳng đến khi hấn nả một phát đạn trúng mắt, mới khiến nó ngã xuống đất không dậy nổi. Sau đó, Yến Hằng mới phát hiện, mấy phát đầu hấn bắn chỉ ghim vào da nó khoảng 10cm, xem ra sau này lúc săn thú hấn nên cẩn thận mới được, nhất định phải nhắm ngay điểm yếu mà bắn. Đây chỉ là một con heo rừng thôi, nếu là động vật khác thì sao? Tuy rằng trải qua mấy ngày đường kinh lịch, thân thủ Yến Hằng so với ban đầu dần dần khôi phục, dù có súng bên mình cũng không dám thả lỏng cảnh giác. Lần này săn mồi, hấn đủ chính mình ăn qua mùa mưa đi, thu thập thêm một ít trái cây, Yến Hằng nhanh chóng ly khai, trên đường cũng không có gặp gỡ dã thú khác.

Trong hành trình này, Yến Hằng đã gặp thác nước vài lần, hấn buộc phải bỏ bè trúc, đi bộ đến hạ lưu sông, một lần nữa làm lại bè mới, vài lần như thế chiếc riu ban đầu đều đã có vài cái chỗ hỏng.

Hàng hành đến ngày thứ 35, trời hạ mưa rất to, ngay khi bè đi đến một đoạn nước chảy xiết, bị sóng lớn ập đến bất ngờ lật úp, Yến Hằng ngã xuống sông, dòng nước chảy xiết vài lần cuốn Yến Hằng đập vào đá ngầm nơi đáy nước, may mà thân thủ Yến Hằng mạnh mẽ, mỗi lần đều có thể hung hiểm tránh thoát, nhiều lần khúc chiết, Yến Hằng cuối cùng trèo được lên bờ. Vừa lên bờ, Yến Hằng lập tức đi tìm sơn động nấu cho mình một chén canh gừng. Để tránh cảm mạo.

Trải qua nguy hiểm lần này, Yến Hằng đem bè trúc tăng dày thêm một tầng, dù sao hiện tại lưu lượng mưa lớn, tốc độ nước chảy mau, nước lại lên xuống bất thường mạnh bạo, bè trúc nặng một chút sẽ không gây trở ngại tốc độ trôi, ngược lại còn có thể càng an toàn hơn.

Ngày thứ 51, Yến Hằng vẫn mắc bệnh, kéo lê thân thể nặng nề uể oải, Yến Hằng tìm đến một sơn động trên đất liền, liều mạng xuất toàn bộ sức lực cha sinh mẹ đẻ đẩy một tảng đá che giấu cửa động, theo sau thay quần áo sạch sẽ, dùng nón sắt nấu một chén thuốc uống vào mới ngất đi.

May mà trận bệnh này đến nhanh đi cũng nhanh, ngày hôm sau Yến Hằng hạ sốt, thể nhưng vì an toàn, Yến Hằng vẫn nghỉ ngơi thêm 3 ngày nữa mới tiếp tục lên đường, hơn nữa cũng nên bổ sung thêm hoa quả rau dưa cho không gian, trên đường Yến Hằng vài lần đụng trúng dã thú, thể nhưng hấn hiện tại không thích hợp cường chống cho nên mỗi lần như vậy đều cố gắng né tránh.

Trên hành trình này, Yến Hằng cư nhiên không có gặp phải một Thú Nhân nào, thời gian trượt đến ngày thứ 71, phẳng phất như ông trời cũng đều vui mừng thay cho Yến Hằng, thể nên khó có được một ngày

nắng đẹp trời, gió biển ướn át phất qua từng đường tơ kẻ tóc của hắc, nhìn mặt biển xanh thăm mênh mông vô bờ trước mắt, hắc chỉ cảm thấy hơn 2 tháng trời vất vả gian truân đều vô cùng đáng giá.

Còn gần một tháng nữa mới đến mùa khô, nói cách khác trong đoạn thời gian này hắc phải trước tìm được một nơi định cư an ổn. Nghĩ thế, Yến Hằng trước tiên đẩy bè trúc lên bờ giấu tốt, sau đó nhanh chóng xoay người đi sâu vào rừng. Trải qua hơn 2 tháng đi đường, thân thể Yến Hằng đã có biến hóa không nhỏ, cơ bắp cường tráng lên không ít, qua lại rừng rậm không hề có tí áp lực, trải qua một phen tra xét, Yến Hằng tuyển định một sơn động làm nơi ẩn thân sau này. Không gian bên trong sơn động này rất rộng, ước có hơn 800m², mà bên trong đều chật chẽ phong kín, cửa vào chỉ cho được một người qua lại, sơn động tọa lạc trên một sườn dốc, nhìn xuống dưới, bên cạnh có một con sông nhỏ, cũng chảy xui ra biển rộng, vừa lúc có thể kéo bè trúc cập bến trong này, lấy nước cũng phương tiện, chung quanh có một tầng cây gai bao bọc. Xa xa là một rừng cây, pha tạp không ít cây ăn quả, nghĩa ra ngoài là một mảnh bình nguyên, phía trước bên trái nó chính là con sông lớn Yến Hằng đến, bình nguyên hắc là phù sa do sông biển giao hội bồi đắp nên, Yến Hằng xách súng cẩn thận dò xét một phen, phát hiện giống loài cực kỳ phong phú, đã tìm được một mảnh rừng lá khoai lang tím, cùng mầm bắp này nọ. Xa hơn tí nữa chính là biển rộng, cách sơn động ước chừng 10 dặm.

1 dặm = 1,609344 km, 10 dặm = 16.09344 km

Yến Hằng cảm giác, này ngược lại là một địa phương vô cùng thích hợp để thành lập bộ lạc, bất quá hiện tại chỉ có mình hắc mà thôi.

— Hết chương 3 —

4. Chương 4: Xây Nhà

Yến Hằng thanh lý hết toàn bộ cổ đại trong sơn động mang ra ngoài, lại dùng 2 thanh cây mỗi lửa đốt từng góc ngách trong động, quả nhiên đốt cháy ra không ít sâu mọt. Cái gọi là hỏa thụ, là loại cây chuyên dùng để người nơi này mỗi lửa, cây này đặc biệt ở chỗ khi chặt về không cần phơi khô đã có thể đốt cháy hừng hực, thời gian cháy tàn kéo dài vô cùng, Yến Hằng cảm thấy cây này có khả năng chứa nhựa dầu đặc biệt nào đó, cây này ở nơi đây rất thường gặp, đâu đâu cũng có hết, một đường này Yến Hằng chính là dùng thứ này để nhóm bếp nấu cơm.

Bây giờ còn trong mùa mưa, không có cây khô nào để làm giường, Yến Hằng không nỡ trải chăn trực tiếp lên mặt đất, cho nên Yến Hằng cắt một đồng cỏ, dùng lửa hong khô, trải trên nền đất, Yến Hằng cũng chỉ ngủ tạm bợ trên cỏ khô này thôi, may mà hiện trời dù đổ mưa to cũng không lạnh lắm.

Lượng mưa so với một tháng trước đã vơi rất nhiều, thêm 20 ngày nữa, thời tiết sẽ trời quang mây tạnh, mùa khô từ đó cũng đến. Đồ ăn tồn trữ cũng đã đủ, cho nên trong khoảng thời gian này, sau khi dựng hoàn tất một vài công trình tất yếu, Yến Hằng sẽ bắt đầu thiết kế kế hoạch rèn luyện theo phương pháp bộ đội huấn luyện mình.

Ngoài huấn luyện, còn phải sửa sang lại các thứ, Yến Hằng san bằng toàn bộ mặt đất trong sơn động, vách tường nơi này đều cứng rắn tựa nham thạch, độ cứng như thế không cần lo lắng sẽ bị sụp. Thế nhưng Yến Hằng cũng không tính toán vẫn mãi ở trong sơn động này, đại khái vì trước kia toàn ở trong nhà, giờ phải ở sơn động hắc chẳng sao quen được, cho nên Yến Hằng quyết định đến mùa khô sẽ bắt tay xây nhà, sơn động coi như kho tồn trữ lương thực.

Không trời còn đổ mưa Yến Hằng đã đi ra sơn động, vì tránh trường hợp thiếu đồ ăn vào mùa đông, Yến Hằng quyết định thừa dịp hiện tại lượng mưa giảm bớt, còn có thể nhìn thấy ánh mặt trời, hắc quyết đoán đem đám mầm khoai lang ra bình nguyên trước sơn động ươm, như vậy có thể tăng thêm sản lượng, mầm khoai lang cũng không nhiều, ươm xong cũng chỉ mất 4 mẫu, chủ yếu là vì phòng ngừa mùa đông khuyết thiếu đồ ăn, cho dù không thiếu, cũng có thể dùng để cải thiện sinh hoạt.

Đất trên bình nguyên trên cơ bản toàn màu xanh đen, thoạt nhìn có vẻ phì nhiêu màu mỡ hết sức.

Yến Hằng mỗi lần đi ra ngoài đều tất yếu bọc thân thể chặt chẽ, bởi vì có một lần ra ngoài hần bị một con rắn điều mai phục đột nhiên tập kích, may mắn hần luôn cảnh giác bốn phía, cho nên mới tránh thoát một kiếp, bởi vậy hiện tại Yến Hằng mới đặc biệt cẩn thận.

Yến Hằng cắt dây khoai lang thành từng đoạn từng đoạn, dùng dao găm đào hố nhỏ cách đều nhau, dựa vào lực lượng hiện tại, một mình hần không có khả năng san bằng mấy mẫu đất này, cho nên chỉ có thể gieo trồng đơn giản như vậy, Yến Hằng nghĩ, loại hoang dại cũng không phải phát triển trong điều kiện này sao? Như vậy hần là cũng không tệ đi? Cứ như vậy một ngày lại một ngày, mùa mưa qua đi.

Hôm nay, thời tiết rất cuộc trong xanh ẩm áp, chuyện xây nhà bắt đầu được lên lịch.

Bất quá, hiện tại Yến Hằng cảm thấy mình hần nên thăm dò địa hình phụ cận trước, nếu nơi này có đất sét, nói không chừng hần có thể nung ra ngôi lợp nhà ấy chứ, còn có thể nung một ít bình gốm dùng để chứa đồ, thậm chí là nồi niêu này nọ kia. Trước giờ, Yến Hằng toàn lấy mũ sắt làm nồi dùng.

Nhắc tới súng, trước phải trang bị đạn dược sẵn sàng, như vậy mới có thể cam đoan phản ứng kịp khi gặp nguy hiểm. Yến Hằng đẩy ra tảng đá ngăn trở cửa động, giãn gân giãn cốt toàn thân mới thông dong đi ra ngoài. Nhóm cây gai ngoài sơn động phát triển um tùm tươi tốt, mới trồng xuống không lâu trên cơ bản đã có thể cao hơn một mét. Đem toàn bộ bốn trăm mét chung quanh sơn động che chắn lên. Dây khoai lang mới ương đã toả sáng bừng bừng sinh cơ.

Cụm cây gai ước này chừng cao 2m, Yến Hằng dùng rìu cẩn thận phát thành một con đường chừng một người qua thông ra ngoài. Về sau đây chính là một tầng bảo hộ bằng cây của hần. Giữa rừng gai và sơn động là một rừng cây, Yến Hằng quyết định đem về không ít loại cây giống ăn quả trồng, sau này liền không tất đi ra bên ngoài hái nữa. Bởi vậy mỗi lần Yến Hằng đi ra ngoài vừa thấy cây giống liền trực tiếp đào ra cho vào không gian, trở lại sơn động là trồng chúng lên bình nguyên.

Dòng suối bên ngoài rừng gai là nguồn nước Yến Hằng sử dụng về sau, còn sông nhỏ là do mạch nước ngầm phát triển thành, Yến Hằng đã từng chuyên biệt đi tìm ngọn nguồn, nó cách sơn động cũng không xa, như vậy sẽ không cần lo lắng mùa khô thiếu nước dùng, nguồn suối này nối liền ra biển, Yến Hằng về sau có thể thông qua bè trúc dễ dàng ra bờ biển.

Trên bình nguyên, Yến Hằng quyết định muốn khai khai khẩn ra mấy khối đất, tìm chút cây nông nghiệp tiến hành gieo trồng, tỷ như mấy loại từng xuất hiện trong trí nhớ tiền thân: đậu tương, khoai lang, còn có một ít rau dại cũng có thể thu thập hạt giống để năm sau trồng trên diện rộng, bất quá hiện tại không vội, việc này có thể đợi mùa xuân năm sau cũng được.

Phía trước sơn động, trái phải đều là rừng rậm, sơn động vừa lúc bị vây cạnh rừng, Yến Hằng không dám xâm nhập quá sâu vào đó, chỉ tra xét phần rìa một phen, đều là một ít dã thú loại nhỏ, này đối với thể lực hiện tại của Yến Hằng vô cùng thích hợp săn bắt, bất quá trong cánh rừng bên trái có một mảnh hỏa thụ, Yến Hằng còn thu được một lượng dầu hỏa đáng kể, loại cây này chỉ cần đục một lỗ trên thân, lập tức sẽ có một loại nhựa vàng nhạt chảy ra, tương tự như dầu ăn hiện đại, nhưng có thể dùng để đốt đèn, hơn nữa khi cháy cũng không có mùi khó ngửi. Thế giới này có rất nhiều thực vật kỳ quái, ngược lại giúp Yến Hằng giảm đi không ít chuyện. Tỷ như nói, nơi này còn có một loại cỏ dính hoang dại gọi là niêm thảo, lá rộng thân đỏ, mỗi một cây cao cỡ một người trưởng thành, ép ra chất lỏng trộn chung với bột một loài cỏ khác họ cộng sinh với chúng gọi là Hòa Thảo khi đốt có mùi hôi lạ bay ra thành một dung dịch keo dán sắt 502 phiên bản dị giới. Nhà ở đây bình thường đều dùng đá tảng quét hỗn hợp chất dính này kiến tạo nên. Mà mấy loại thực vật này nơi nơi đều có, Yến Hằng ngay khu rừng bên phải thấy được một mảnh lớn hai loại thực vật này luôn. Cho nên chiều hôm đó vừa trở về, Yến Hằng liền dùng chúng nó làm vài thùng gỗ cũng không có trở ngại gì.

Yến Hằng từng dành riêng một hôm đi ra bờ biển, cách sơn động phía trái không xa là một bãi đá ngầm, nước biển thường thường cuốn lên một tầng tảo tía, Yến Hằng vui vẻ dùng lưới dao dây cá đóng nhỏ, lại thấy có trên đá ngầm thể nhưng có giáp xác biển cỡ bàn tay, Yến Hằng liếc nhìn nhận ra đó là Hải Hồng, mà Hải Hồng này bộ dạng lớn vô cùng, Yến Hằng dùng dao găm lấy từng con ra, một hồi đã gom được một đồng lớn, trở lại sơn động Yến Hằng chỉ nấu một nồi canh trứng tảo tía thêm chút muối, lại nấu Hải Hồng, chỉ tiếc không có dấm chua, ăn hơi bị tanh, nhớ rõ bên bờ suối tựa hồ có chút tía tô, nhưng mà không thích hợp bỏ vô món này, về phần cá biển này nọ, Yến Hằng tạm thời không thể ăn được, trong tay Yến Hằng

không có dụng cụ đánh bắt cá, bè trúc nhỏ kia hẳn cũng không dám vạch biển ra khơi.

Sinh vật biển có vỏ: nghêu, sò, ốc...

Hải Hồng là tên một loại sò hến, đặc sản kinh tế chiến lược của TQ, tên khoa học *Mytilus edulis*, hàm lượng dinh dưỡng rất cao, được xưng là “Trứng gà của biển”. Trong “Bản thảo cương mục” có ghi lại Hải Hồng có tác dụng trị chứng thể hư do lao động quá sức, thiếu máu, kiết lý, ho ra máu, đau eo, đau dạ dày... Được khen ngợi là “Nghêu sò bình dân”.

Trận thăm dò này giằng co hết 5 ngày, đến khi Yến Hằng tìm được đất cao lạnh có thể nung chế đồ gốm mới kết thúc. Sau đó, Yến Hằng bắt đầu vẽ lại một bức bản đồ gốm nhiều vật dụng cần dùng đến lên vách tường sơn động.

Thời tiết dần dần trở nên nóng bức, trước khi xây nhà, Yến Hằng quyết định phơi muối trước, địa điểm được chọn chính là bờ biển, hồ để chứa nước làm muối dùng đá tảng bờ biển dựng, lại hái một ít niêm thảo cùng hòa thảo trộn thành keo dính, xây một cái ao dài rộng 5m. Lại ngay bên cạnh ao đào hai hố bên cạnh, có tác dụng loại bỏ nước biển, đổ nước biển vào ao, chỉ chốc lát sau, một bên hố đã chứa nước biển tạp chất tràn ra, như vậy muối được tạo ra bằng cách phơi nước biển sẽ không có vị sấp miệng, có thể trực tiếp dùng ăn. [Edit: t k hiểu nổi khúc này, đọc sao cũng thấy kỳ kỳ]

Để tưới hồ chứa nước làm muối, Yến Hằng vận dụng không gian, không gian sử dụng dựa vào tinh thần lực trong truyền thuyết, chỉ cần tập trung suy nghĩ đem đồ vật bỏ vào là có thể, hiện tại Yến Hằng một lần cũng chỉ có thể vận chuyển ước chừng 50m³ nước, vận chuyển một lần phải muốn nghỉ ngơi chừng một tiếng.

Sau khi làm xong hồ chứa nước làm muối, Yến Hằng bắt tay xây phòng, hẳn tính toán kiến một căn nhà 3 phòng gồm: một phòng khách, một phòng bếp, một phòng ngủ, gian giữa là phòng khách, bên trái là phòng bếp, sau bếp thêm một phòng tắm, Yến Hằng tính toán đào một mương nhỏ từ suối thông vào phòng bếp cùng phòng tắm, cho nên trong phòng tắm Yến Hằng tính toán xây bể tắm loại nhỏ, dùng đá tảng tinh tế mài nhẵn lót dưới đáy, chỉ tiếc là phụ cận không có ôn tuyền, bằng không mùa đông có thể ở ngâm ôn tuyền nơi này rồi. Sau phòng khách sẽ là phòng ngủ, liền kề cửa sơn động, trong phòng ngủ mở một cửa nhỏ, như vậy nếu có nguy hiểm tập kích bất ngờ, Yến Hằng có thể lập tức trốn vào sơn động, bên phải phòng khách, Yến Hằng dự tính xây thêm 2 phòng ngủ nữa. Vạn nhất tương lai có người lạc bước đến đây cũng có chỗ để họ dừng chân. Xét thấy mùa tuyết rơi rét lạnh, Yến Hằng quyết định đắp kháng trong phòng. Cho nên trong phòng ngủ phải xây dựng hệ thống ống khói. Phía bên ngoài, Yến Hằng tính toán xây một vòng tường vây, sát tường cũng có thể trồng thêm một tầng cây gai, tạo nên tầng bảo hộ thứ hai cho mình.

Sơn động Yến Hằng tính toán làm thành kho tồn trữ này nọ, hẳn chia nó thành 3 khu vực, phân biệt dùng để tồn trữ củi lửa, thịt cá, rau quả, bởi vì nơi này đủ rộng, cho nên không cần dùng tường ngăn cách. Cũng liền không cần cải biến thêm nữa.

Công đoạn đầu tiên để xây nhà là nung tạo mái ngói, vị trí lấy đất sét cách sơn động quá xa, Yến Hằng buộc phải dùng không gian vận chuyển bùn khoáng từ từ về. Việc này tốn rất nhiều công sức, chỉ vận chuyển đủ số đất cần dùng để nung ngói ngót nghét mất trọn 2 ngày thời gian. Sau đó mất thêm 1 ngày đi chặt hỏa thụ về.

Mọi việc chuẩn bị đã xong, Yến Hằng xây một lò nung đơn giản bên cạnh sơn động để bắt đầu nung chế mái ngói, đương nhiên cũng muốn làm một ít vật dụng đựng đồ như chậu sành, lu nước, cùng nồi niêu chén bát này nọ.

Theo kế hoạch, Yến Hằng mỗi sáng sẽ đi săn thú cùng thu thập quả dại, bắt đầu thu gom thức ăn tồn trữ cho mùa tuyết rơi. Ngày trên cơ bản phải làm trong 2 tiếng. Sau đó trở về bắt đầu nung chế đồ gốm cùng ngói lợp nhà, gần chạng vạng thì di chuyển bằng bè trúc ra hồ chứa nước làm muối xem thử, chờ Yến Hằng kết thúc công đoạn nung chế, hồ chứa nước làm muối bên đã cho ra đời nhóm muối đầu tiên, Yến Hằng nếm thử cảm giác cùng muối trước đây mình ăn không kém mấy, có thể trực tiếp nếm nếm luôn, Yến Hằng tính đợi đến khi xây nhà xong thì làm một ít dưa muối để dành ăn.

Đem muối, mái ngói cùng đồ gốm khác chuyển hết vào sơn động, Yến Hằng bắt đầu ra ngoài thu thập đá tảng cùng gỗ, lúc trước khi Yến Hằng ra ngoài tra xét bốn phía đã từng đến một nơi, đá tảng chỗ đó tương đối nhẵn nhụi. Rất thích hợp dùng đến xây nhà. Cho nên Yến Hằng mất một lượng tinh thần lực rất lớn

để vận chuyển một số đá tảng cần dùng về, bởi vì không gian là dùng tinh thần lực hạn chế, Yến Hằng trên cơ bản đề mang súng bên thân, hơn nữa mỗi lần vận chuyển được một khối, sẽ lập tức treo lên một cây đại thụ, nằm trên đó nghỉ ngơi. May mà nơi này dù bị vây cạnh rừng rậm, bình thường cũng không có động vật cỡ lớn nào xuất hiện. Về phần gỗ, Yến Hằng lựa chọn là một loại có tên Thiết thụ, tính chất tựa như tên của nó vậy. Loại cây này lúc chưa phơi khô cùng cây phổ thông khác y như nhau, nhưng sau khi phơi khô chất gỗ cứng như sắt thép, Yến Hằng dự định đợi phòng xây xong có thể thừa dịp loại cây này chưa khô hẳn đốn làm mấy cánh cửa, về phần bàn ghế này nọ Yến Hằng nghĩ đợi đến mùa đông chậm rãi làm cũng được. Lúc Yến Hằng thu thập đá tảng, Thiết thụ, đồng thời cũng thu luôn Niêm thảo cùng Hòa thảo, may mà mấy loại thực vật này cứ xanh mơn mẫm khắp nơi nên chẳng cần tìm chi cho cực. Đợi công tác chuẩn bị nguyên liệu hoàn tất, Yến Hằng rốt cuộc có thể chính thức bắt tay kiến tạo nhà ở.

Đào nền móng, Yến Hằng chỉ có biện pháp dùng không gian mà thôi, chứ nếu để hấn tự mình đào, không biết đến năm tháng nào mới xong nổi. Đợi vách tường được dựng lên cao, Yến Hằng mới muện màng phát hiện, hấn còn chưa chuẩn bị thủy tinh thấu nước làm cửa sổ thì phải, loại thủy tinh này dùng lá của một loại cây gọi là Thấu thụ làm ra, chỉ cần bỏ lá đó xuống nước, nó sẽ trương phồng lên rồi nổi lềnh bềnh trên mặt nước, qua vài tiếng đồng hồ, tự thân nó sẽ ngưng kết thành một khối tinh thể trong suốt kỳ lạ, tính chất cùng thủy tinh gần như y hệt.

Yến Hằng đành phải buông xuống việc trong tay, đi hái lá thấu thụ. Lên xà, đắp ngói, Yến Hằng rốt cuộc xây xong nhà ở, trước cửa nhà mấy thước hấn dùng đá tảng nhẵn xây một cái sân phơi cao tầm một mét khá rộng, tương lai dùng để phơi bắp đậu này nọ.

Xà ở đây là xà nhà, không phải xà của rắn

Hiện tại lại bắt đầu đào ao. Yến Hằng vẫn dùng không gian để đào kênh nước, hiện tại không gian đã trở thành lợi khí của Yến Hằng, mùa khô vừa qua hết 2 tháng, nước sông đã gần như khô kiệt, Yến Hằng chỉ có thể bắt đầu đào một mương nhỏ từ đầu nguồn sông nhỏ, thông tới ao lớn bên ngoài nhà, rồi lại từ ao nước đó đánh một rãnh nhỏ luồn vào ống đưa vào phòng bếp cùng phòng tắm, trên ống có một khối tắc chắn, nếu lượng nước quá lớn, là có thể đóng tắc chắn, phòng ngừa nước tràn vào nhà, đồng thời xây một rãnh nước từ phòng bếp và phòng tắm vòng ra ngoài, thông hướng sông nhỏ. Lại dùng đá tảng đem kênh nước cùng rãnh nhỏ tinh tế dần lót. Bởi vì là dùng không gian đào cho nên rất chỉnh tề, đến lúc dần lót cũng khá dễ dàng, phía trên kên nước cũng dùng đá tảng thể tốt, mấy đá tảng loại nhỏ này là Yến Hằng thuổng về từ trên vách núi, tương đối bằng phẳng, kênh nước lót xong đại khái rộng 40cm, sâu 30cm. Làm xong mấy thứ này, mùa khô cũng bước vào tháng cuối dùng, vừa lúc nên chuẩn bị vật tư qua mùa tuyết rơi.

5. Chương 5: Dự Trữ Lương Thực

Lúc này vừa bước qua thời điểm nóng nhất trong năm. Yến Hằng đi đến bình nguyên nhìn một chút khoai lang cùng bắp. Nơi trồng dây khoai lang phần lớn đã bị cỏ dại rậm rạp che lấp, bắp thì còn đỡ tí, thoát nhìn sắp đến lúc thu hoạch rồi.

Xây phòng xong vài ngày, Yến Hằng đã đến nhỏ cỏ đến mấy lần. Cho nên Yến Hằng phải mất một ngày làm cỏ cho đất trồng khoai lang, thoát nhìn tổng thể sinh trưởng cũng không tệ lắm, thừa dịp đại tuyết còn chưa đổ xuống, đến tháng sau, cũng kém không nhiều. Bất quá Yến Hằng vốn cũng không tính đào bọn chúng ra.

Nhưng không biết vì cái gì, trực giác cho hấn biết mình ắt sẽ dùng đến mấy thứ này. Cho nên quyết định thu hoạch hết toàn bộ, dù sao cũng không dễ dàng hư được.

Yến Hằng mất hai ngày mới thu xong bắp về nhà, đặt lên đài đá trong sân.

Lại đến hồ chứa nước làm muối một chuyến, thu muối trở về, cộng thêm mấy lần trước, Yến Hằng đã có hai vại muối đầy, hấn nghĩ thế cũng đủ rồi, cũng không tiếp tục dẫn nước biển vào hồ nữa.

Hoàn tất mấy việc này, Yến Hằng cảm thấy đã tới lúc nên vào rừng một chuyến, đổ đầy 2 bình nước cho vào không gian, lấy súng trường Mauser xuống, kiểm tra lại súng lục cùng dao găm trên người, trừ lúc ngủ, bình thường trên cơ bản đều không rời thân. Phía trước dùng đến làm nổi – nỏ sắt cũng cài chặt lên đầu, một phen trang bị hoàn chỉnh, Yến Hằng cảm giác chính mình lại biến thành đoàn trưởng trên chiến trường năm xưa.

Cài chốt cửa chắc chắn, tường rào quanh nhà, đây là Yến Hằng tranh thủ sáng cùng tối mỗi ngày xây nên, trước mắt chỉ mới hoàn thành gần một nửa. Xuyên qua bụi gai, Yến Hằng tiến vào khu rừng bên trái.

Mùa khô trong rừng phá lệ oi bức, Yến Hằng cẩn thận xuyên qua từng bụi cây, mục tiêu của hắn hôm nay chính là heo rừng, Yến Hằng cực kỳ thích ăn thịt khô cùng chân giò hun khói, heo rừng là lựa chọn tốt nhất. Yến Hằng đi rất lâu, rốt cuộc tại một chỗ trùng phát hiện bóng dáng của nó, con heo này so với con lần trước Yến Hằng giết còn nhỏ hơn một chút, nhưng hắn cũng không muốn trực tiếp đối đầu, chỉ có thể nhân lúc nó chưa kịp phát hiện, hắn trực tiếp lên đạn súng trường, một tiếng ‘Phằng’ lớn vang lên, đạn ghim thẳng vào hốc mắt heo rừng, nó lập tức loạn choạng ngã rầm xuống đất không động đậy.

Yến Hằng thu heo rừng vào không gian, theo trí nhớ đi đến chỗ có cây hạch đào, lòng ngẫm bây giờ hạch đào cũng chín, vừa đến nơi, quả nhiên hạch đào chín rụng đầy đất, Yến Hằng thu không ít hạch đào, hạch đào được mệnh danh là quả trường thọ, chứa đựng dinh dưỡng vô cùng phong phú, là một loại quả Yến Hằng khá thích ăn, Yến Hằng đi tiếp một đoạn lại dừng thu chút hạt dẻ, bất ngờ phát hiện một ít ớt dại.

Vừa chuyển mắt, Yến Hằng thấy một cây nho dạng cổ thụ lớn, nho chín bên trên đã bị chim chóc hoặc ăn hoặc phá hư không ít, Yến Hằng nhanh chóng trích một phần quả lành lặn vào không gian, ước chừng có đến 30 cân, Yến Hằng tính toán để ăn từ từ.

Nơi này đã gần tiếp cận trung tâm rừng rậm, Yến Hằng không dám tiến thêm nữa, đang muốn lui ra bên ngoài, đột nhiên từ trong lùm cây bên cạnh nhào ra một con sư tử, Yến Hằng vội vàng lách nhanh qua bên hông, hung hiểm tránh thoát đòn tấn công của sư tử kia, nhưng nó kịp phản lại chân sau, xoay người nhào qua định cầm răng nanh nhọn hoắt vào người Yến Hằng, Yến Hằng vội vàng rút ra súng lục bên hông, đang muốn nổ súng, nó áy mà nhanh như thiểm điện chặn ngang mặt hắn, thân thể Yến Hằng lách nhẹ sang bên cạnh, giữa lúc đó, súng trên tay đã bị nó đập văng ra.

Mất đi súng, đồng nghĩa với việc mất đi thể mạnh, Yến Hằng lúc này đành phải cầm lấy rìu, trực diện giằng co với sư tử, cả người Yến Hằng liên tục toát mồ hôi lạnh. Hắn không biết hôm nay mình khó có thể thoát thân rồi.

Song phương giằng co trên mặt đất, Yến Hằng đang đợi, đợi đối phương ra tay trước, như vậy mới có khả năng bắt lấy sơ hở đánh lại.

“Gràooo”, quả nhiên sư tử kia động trước. Chỉ thấy nó lại một lần nữa vồ về phía hắn, Yến Hằng tại nhảy mất tránh thoát, chém thẳng rìu bén ngót trong tay vào người sư tử, mắt thấy lưỡi rìu vạch nhẹ lên thân sư tử, máu trên người nó phun mạnh ra, nhưng mà mùi máu này ngược lại càng chọc nó điên cuồng hơn, sư tử kia một lần lại một lần nhào vào người Yến Hằng không biết mệt với ý đồ muốn cắn đứt cổ hắn, tuy rằng hắn đều có thể hiểm hiểm tránh thoát, chỉ là trên cánh tay bị cào rách không ít.

Sức lực của Yến Hằng cùng sư tử kia đều đã bắt đầu tụt dốc, mắt thấy súng lục nằm trên mặt đất cách mình càng ngày càng gần, hắn không khỏi nắm chặt rìu trong tay, sư tử kia lại một lần nữa vồ tới.

Chính là hiện tại, Yến Hằng lanh lẹ phóng nhanh về phía súng, tay trái chống đỡ, tay phải chụp lấy súng, nghiêng người lặn qua lên nòng nả nhanh mấy phát, nhưng mà này cũng không có tác dụng gì, mấy phát đúng đó chỉ sợ không thể tạo thành thương tổn chí mạng cho sư tử, tranh thủ lúc nó xoay người, trong nháy mắt lên đạn, đối với lần trực diện vô đến này của nó, hắn bắn mạnh một phát, trúng ngay mi tâm. Trong phút chốc, máu tung tóe khắp nơi, làm cho Yến Hằng ngỡ rằng mình quay về chiến trường cũ.

Thu xác sư tử cất vào không gian, Yến Hằng nhanh chóng rút nhanh về nhà. Trở lại phòng ở, Yến Hằng nhìn nhìn vết thương trên cánh tay trái, may mà lúc ấy hắn trốn mau, cho nên miệng vết thương cũng không sâu, nấu nước ấm rửa sạch miệng vết thương, sau đó đập dập thảo dược hái trên đường về đắp lên. Xé một mảnh vải băng bó lại. Yến Hằng trong khoảng thời gian ngắn không có khả năng lại ra ngoài tiếp rồi.

May mà miệng vết thương không sâu, một ít hoạt động sống bình thường vẫn là có khả năng làm.

Thu hoạch phần bắp và khoai lang cuối cùng, đặt tất cả lên đài đá.

Yến Hằng quyết định làm chút dưa muối, đem chút rau dại tồn trữ lúc trước ra rửa sạch phơi khô, dùng muối một tầng một tầng ướp kỹ rồi cho vào vại đóng chặt nút để chừng một tháng liền được. Dưa muối này, bình thường ăn chung với thịt hầm, đặc biệt mỹ vị. Lại dùng nước muối ngâm ớt dại cùng gừng, còn có tỏi dại từng phát hiện bên bờ suối, mấy thứ này Yến Hằng tổng cộng làm thành một bình lớn đầy ắp, cùng 3 vò nhỏ khác.

Bắp trên đài đá đã khô hoàn toàn, Yến Hằng dùng cả một ngày để tuốt hạt bắp, xong xuôi cũng gom đủ 2 vò lớn.

Làm xong mấy thứ này, vết thương trên tay Yến Hằng đã bắt đầu kết vảy, lúc này chỉ còn không đến 20 ngày nữa là vào mùa tuyết rơi, thời tiết dù vẫn còn nóng bức, nhưng Yến Hằng tất yếu vẫn phải đẩy nhanh tốc độ tồn trữ.

Đợi đến khi thương thế trên tay Yến Hằng lành hẳn thì tường rào cũng đã xây xong, ít nhiều có không gian tồn tại, cho nên cũng không cần hẩn phí bao nhiêu khí lực.

Yến Hằng bắt đầu vận chuyển củi khô vào sơn động, hỏa thụ cũng chặt thành một đống lớn, lại tích góp thêm chút dầu thắp đèn, Yến Hằng lúc nung ngói, cũng chuyên biệt làm vài cái chân đèn, mỗi phòng để một cái, gắn dính cứng vào vách tường, mà nhiều dây dầu đã đủ hẩn dùng qua mùa tuyết rơi này, mặt khác Yến Hằng vào rừng bên cạnh chọn nhánh cây cỡ cán tay của vài loại tạp thụ chặt về, hẩn muốn dùng chúng chế ra một ít than củi, chỉ là Yến Hằng chỉ biết sơ lý thuyết, trải qua vài lần thực nghiệm mới chế ra than tương đối hoàn chỉnh. Còn đặc biệt chặt một ít gỗ Thiết thụ về, Yến Hằng nghĩ dù sao vào mùa tuyết trên cơ bản ăn không ngồi rồi, vừa lúc chế chút gia cụ luôn.

Vừa nung than, Yến Hằng vừa làm thịt muối, thịt heo rừng cắt thành từng khối hơi mỏng ướp muối, dùng nhánh cây đẽng dựng một dàn cao trên đống lửa than huân khô.

Ở trong sơn động làm vài cái giá giản đơn, đem thịt muối hong khô đặt lên đó. Hẩn còn đi săn thêm một ít thỏ hoang, gà rừng, dê rừng các loại, như thế sẽ không phát ngán vì mãi ăn một loại thịt. Lượng thịt heo rừng còn lại đều đặt ở trong không gian. Bởi vì cổ X trực giác không biết tên kia, Yến Hằng trừ đồ ăn chính mình còn cố tình săn không ít con mồi.

Về phần đầu sư tử kia, Yến Hằng không tính toán ăn nó, cho nên chỉ tìm một nơi kín đáo chôn lấp, coi như là sự tôn kính dành cho một đối thủ đi!

Nghĩ đến số lượng hạt bắp tồn trữ ở trong sơn động, Yến Hằng thấy mình nên tạo một cái cối đá dùng để xay xát này nọ.

Yến Hằng từ bên trong rừng rậm tìm đến mấy khối đá hoa cương, dùng búa đục từng chút một vòng tròn lõm có diện tích vừa phải ở cả hai mặt một khối làm đá mài trên, chỉ là vòng tròn mặt trên sâu hơn mấy lần so với mặt dưới, dùng dao găm cẩn thận đục một rãnh tròn hơi nông cho khối làm đá mài dưới, bên cạnh cũng phải đục lỗ gắn tay quay cán gỗ, Yến Hằng dùng Thiết thụ làm tay quay, cuối cùng dùng dao găm len lỏi cẩn thận gắn chặt 2 khối đá mài này, Yến Hằng ở trong sơn động làm một cái bệ đài, lại đặt cối xay đá đơn giản lên đó.

Thời tiết đã bắt đầu chuyển lạnh, cũng nghênh một trận mưa to cáo biệt những ngày cuối cùng của mùa khô, mưa to tí ta tí tách liên tục kéo dài cả một đêm, sông nhỏ ngoài nhà bắt đầu có nước, phần nào vơi bớt khô cằn, may mà nơi nguồn sông nhỏ vẫn luôn có nước chảy, Yến Hằng phát hiện sông nhỏ khô cằn không có quá nhiều xác chết cá tôm, hẩn suy đoán đại khái dưới sông ắt hẩn có mạch nước ngầm. Quả nhiên mưa to một chút, trong sông nhỏ xuất hiện vài đàn cá.

Trên bình nguyên đã từng mảnh từng mảnh khô vàng, lá khoai lang đã khô héo, Yến Hằng đào một ít ra, bởi vì không có đào hầm tồn khoai lang, cho nên đành phải bỏ hết vào không gian.

Theo kế hoạch, Yến Hằng cắt mấy bó lớn cỏ tranh, đây cũng là tài liệu dùng để nhóm lửa. Sau đó, kéo bè trúc Yến Hằng đi ra bờ biển, tảo tía trên đá ngầm đã tích lũy một tầng rất dày, Yến Hằng dễ dàng góp nhặt một đống lớn, Yến Hằng tính toán dùng chúng chế một ít bột ngọt thô cùng vài loại gia vị khác. Trên đá ngầm, Hải Hồng mơ hồ chỉ có thể nhìn thấy vài con, Yến Hằng phỉ sức nài một đống nhỏ, đồ sống gì đó là

không thể bỏ vào không gian, chỉ chờ trở về trước rọng đến sau tuyết rơi bỏ vào trong băng tồn trữ, trong mùa đông hẳn có thể ăn nên làm ra.

Mưa to tại trên bình nguyên hình thành vô số dòng suối nhỏ, Yến Hằng tính toán mùa xuân năm sau ở trong này đào thêm một ao nước, nuôi chút cá tôm, nơi này Thú Nhân phần lớn trên người đều mọc lông dài, tựa như mèo chó hiện thể vậy, đều không thích nước thậm chí có người còn ghét bỏ mùi tanh của cá, suy nghĩ một chút lúc bọn họ cá nướng đều không muốn đi bắt cá, vậy có thể ăn sao? Cho nên bọn họ chắc chắn sẽ không có thói quen ăn cá.

Đi xuống bè trúc, Yến Hằng bị dây leo giữa đường hung hăng bắt giở té ạch một cú, định thần nhìn lại. Thì ra là một loại thực vật có tên nhận đằng, loại thực vật này tựa như tên của nó, cực kỳ cứng cỏi dẻo dai, sau khi ngâm qua nước có thể treo được một vật nặng cả trăm cân mà không bị đứt, chính yếu là loại dây này đủ nhỏ, chỉ bằng một nửa dây điện mà thôi, này chẳng phải là vật liệu thích hợp dùng làm lưới cá cực tốt sao, nhưng Yến Hằng cũng không biết tạo lưới đánh cá làm thế nào. Nhưng loại nhận đằng này cũng có thể dùng làm dây nhợ, nghĩ đến đây, Yến Hằng quyết đoán dùng Thiết thụ làm một thanh gậy dài 3m, chế thành cần câu đơn giản.

Có nghĩa là dây mây mềm dẻo

Yến Hằng lấy ra một vại sành trong không gian, giun đất nơi này cũng như dự kiến khá là khủng, Yến Hằng nhìn thấy chỉ cảm thấy ghê tởm, cho nên hẳn quyết định lấy một ít nội tạng động vật, neo bè trúc dùng giữa sông, buông xuống cần câu, đại khái là cá nơi này chưa từng bị người câu qua như thế, cho nên rất dễ dàng bị câu lên con một, cá này cùng trăm cỏ hiện thể không khác mấy, trong trí nhớ hẳn cũng từng ném qua, chỉ là nó cơ nhiên dài gần 60 cm, thiếu chút nữa giật đứt dây nhợ, lấy tay nhắc đến, ước lượng đại khái có hơn 50 cân.

Lại câu thêm mấy con nữa, Yến Hằng liền dừng tay, mấy con này toàn cỡ 50 – 60 cân, Yến Hằng suy đoán đại khái vì nơi này không có người nào biết ăn cá, cho nên cá mới có thể lớn đến thế, nhiều cá như vậy vại sành không chứa được, Yến Hằng chỉ để lại hai con, còn lại đều được xử lý tại chỗ bỏ vào không gian.

Trở lại nhà, Yến Hằng kiểm kê đồ ăn tồn trữ một hồi, phát hiện đã vượt xa lượng tiêu thụ một người trong mùa mùa tuyết rơi này, liền không đi ra ngoài nữa, chỉ an tâm chờ đợi mùa tuyết rơi đến.

Hết chương 5

6. Chương 6: Mùa Tuyết Rơi Đến

Tháng thứ 5 Yến Hằng đến thế giới này đã nghênh đón mùa tuyết rơi đầu tiên, hơi nước trên cửa sổ ngưng kết ra từng phiến trứng muối mĩ lệ, rừng rậm trong nháy mắt cứ như được bao phủ bởi một tấm chăn dày trắng muốt, trải qua mùa khô hạn rộ, đột nhiên thanh nhàn thế này khiến Yến Hằng cảm giác trống rỗng kỳ lạ.

Thế giới này, tuổi thọ trung bình của thú nhân đạt ngưỡng 150, tròn 20 tuổi mới tương đương kỳ trưởng thành, từ 20 đến 130 tuổi là thời kỳ tráng niên, sau 130 tuổi sẽ đột nhiên già cả, tương đương với kỳ lão niên.

May mà Yến Hằng đi đến nơi này ngay lúc tiền thân vừa mới tròn 18, cộng thêm thời gian đắp nặn, trải qua mấy tháng vất vả, tự thân Yến Hằng đã phát sinh nghiêng trời lệch đất, thân cao đã đạt tới 185cm, chỉ là tại thế giới mà giống cái trung bình cũng cao cỡ 2m thì hẳn hầy còn kém xa, cơ bụng tám múi dĩ nhiên thành hình, ở đây cốt cách giống đực hơi nhỏ, đây là một trong các tiêu chí phân biệt giống đực cùng giống cái.

Mà Yến Hằng tự nhiên cũng không ngoại lệ, may mà Yến Hằng đã không còn mảnh khảnh yếu ớt như trước, hiện đã khôi phục tương đương với vóc dáng kiêu trước thời làm binh. Điều này làm Yến Hằng vô cùng vừa

lòng. Điểm không tốt duy nhất chính là, bất luận Yến Hằng phơi nắng thế nào, làn da hần vẫn cứ duy trì cái vẻ nõn nà mơn mớn ấy, làm hần cứ cảm thấy mình càng ngày càng giống tiểu bạch kiểm.

Mang ý khinh thường, chỉ mấy người trắng trẻo ăn không ngồi rồi, vô cùng yếu ớt, thích bám người khác sống ấy.

Từ lúc nung ra bình gốm, Yến Hằng đã không mãi ăn một món thịt nướng nữa, chậu than trong phòng loáng thoáng ánh lửa chớp động, mùa tuyết rơi bắt đầu liền so dĩ vãng còn muốn rét lạnh hơn, bây giờ chỉ là kỳ đầu của mùa, vậy mà giá lạnh thế này, Yến Hằng không thể không lo lắng mùa tuyết rơi này so với mấy năm trước sẽ càng nghiêm trọng thêm mấy phần, kế hoạch ban đầu vốn tính làm một số gia cụ lúc nghỉ đông nay đành phải mắc cạn, Yến Hằng kéo chăn ra, mặc thêm áo khoát dày, chăn mềm trên giường đều lấy từ không gian ra, trời càng ngày càng rét mướt, Yến Hằng đành phải lôi chúng ra trải, hần vốn nghĩ lấy da lông tích cóp trong không gian làm đệm giường, chỉ tiếc hần không am hiểu thuộc da, nên đành từ bỏ.

Bỏ thêm chút than vào chậu, lấy vại sành bắt lên giá, thêm chút nước cùng bột bắp, mấy ngày hôm trước Yến Hằng thừa dịp trời còn chưa đổ tuyết, lấy hạt bắp mới gỡ mài khoảng một vại nhỏ bột bắp, lại lấy một củ khoai lang lớn từ không gian ra một ném vào chậu than, đây chính là bữa sáng của Yến Hằng hôm nay.

Trong khoảng thời gian hầm cháo, Yến Hằng sắp xếp lại vật phẩm trong không gian một chút.

Đạn súng lục, do Yến Hằng không thường xuyên ra ngoài săn thú, cho nên đạn này tổn thất cũng không nhiều. Hơn nữa vỏ đạn bắn ra còn có thể thu về từ thi thể con mồi.

Quần trang mùa hạ chỉ còn lại có một bộ lành lặn, bởi thường xuyên tiến vào rừng rậm, quần áo rất dễ dàng bị nhánh cây kéo rách, trong người Yến Hằng lại không có kim chỉ, quần áo hỏng hần đành phải xem như đồ bỏ, cũng không có biện pháp vá lại. May mà hiện tại chỉ có một mình Yến Hằng nơi này, rách chút đỉnh ngược lại vẫn có thể mặc được, càng không cần lo lắng có người bắt gặp. Mấy loại quần áo khác trên cơ bản vẫn còn tốt chán bởi vì chỉ có mặc đi lạnh quanh trong nhà, bình thường Yến Hằng sẽ không mặc chúng tiến vào rừng rậm.

Rìu chỉ còn lại có một thanh lành lặn, mấy thanh khác hoặc nhiều hoặc ít đều bị hư hao đôi chỗ, sử dụng đã không còn quá thuận tay, viết qua không ít tiểu thuyết, Yến Hằng đương nhiên biết cách tinh luyện kim loại thành đồ vật, nhưng cũng không phải quá hiểu rõ quặng sắt này nọ, bởi vậy này mấy cây rìu này nếu bị hư hết, chỉ sợ sẽ không có đồ dùng nữa.

Dao găm trên cơ bản không quá nhiều cơ hội dùng qua, chỉ trừ một thanh bị mài mòn không ít lúc đục cối xay đá, còn lại vẫn chưa đụng tới, còn tốt lắm.

Diêm sớm đã hết sạch rồi, sau này Yến Hằng tìm được loại đá lửa ở thế giới này, chỉ cần sát nhẹ cạnh nhánh hỏa thụ, là có thể tạo ra lửa, hết sức tiện lợi, vì thế Yến Hằng tích trữ cả đống lớn trong không gian luôn.

Mùi hương hảo bắp lan tỏa dần trong không khí, dùng gỗ vát vã làm ra một cái muôi lớn múc cháo ra bát, Yến Hằng lấy một nhánh cây khều khoai lang từ trong chậu than ra, khoai lang nướng chín được bóc vỏ, một cổ mùi thơm ngọt tràn vào mũi. Yến Hằng mới trước đây đặc biệt thích ăn khoai nướng. Phía sau cô nhi viện của Yến Hằng có một ngọn núi nhỏ, viện trưởng rất hay tổ chức cho bọn trẻ trong viện lên núi đào xới một mảnh đất trồng trọt, loại được trồng chính là khoai lang, mỗi khi đến mùa thu hoạch, toàn bộ cô nhi viện sẽ tràn ngập trong cổ hương vị ngọt ngào thỏa mãn này, lúc Yến Hằng chưa gặp chuyện trước kia, viện trưởng còn đặc biệt gọi điện thoại kêu hần vào dịp rồi tranh thủ trở về một chuyến, còn nói đã để dành một phần riêng cho hần nữa ấy, chỉ chờ hần trở về ăn thôi, chỉ tiếc, sau đó không lâu Yến Hằng liền xảy ra chuyện, ngấm lại chính mình rời đi thế giới kia đã 8 năm, không biết mấy người viện trưởng có sống tốt hay không nữa.

Thời gian trong bất tri bất giác trôi qua đến tháng thứ 2 mùa tuyết rơi, trong đoạn thời gian này, đại tuyết vẫn không có ngừng qua lần nào, thời tiết càng trở nên rét từng thớ da thịt, trong trí nhớ tiền thân lúc trước còn chưa hề chứng kiến mùa tuyết rơi nào giá lạnh thế này, Yến Hằng vài ngày trước đã thêm một bộ chăn nệm lên giường, từ lúc bị nứt da tay, Yến Hằng cũng không có đi ra ngoài sân dọn tuyết nữa, nhìn xuyên qua cửa sổ ra ngoài, tuyết đóng một lớp dày, gần một phần ba tường rào rồi, may mà đá tảng xây phòng ở tính chống lạnh rất tốt, chỉ cần trong phòng đốt chút than thì có thể ấm áp khá lâu, Yến Hằng vẫn

lo lắng nóc nhà sẽ bị tuyết áp sập, cho nên buộc phải thường xuyên dùng không gian dọn tuyết đọng trên đó. May mà hôm nay thời tiết tốt cuộc cũng trôi quang mây tạnh.

Khung cửa sổ mờ hồ lộ ra nắng sớm ban mai tươi đẹp, Yến Hằng chưa từng nghĩ đến có một ngày hán sẽ tưởng niệm nắng vàng rực rỡ như thế, dùng sức đẩy ra cửa lớn bị tuyết ngăn trở, đập vào mắt thế giới chỉ độc một màu trắng xóa, ngẫu nhiên mới có thể tìm được chút điểm xanh tô nhạt trên nền tuyết này.

Nước trong kênh đã đóng lớp băng dày, nước sinh hoạt được Yến Hằng dùng lửa mở một vòng băng nhỏ, bề Yến Hằng đã rất lâu không có dùng qua, chung quy ao nước lớn như vậy rất lãng phí quá nhiều củi lửa để nấu nước nóng, vì thế Yến Hằng làm riêng một thùng gỗ lớn làm bồn tắm, cho dù là như thế, củi lửa Yến Hằng tồn trữ cũng đã không còn nhiều. Dù sao hiện mùa tuyết rơi vừa mới qua được một nửa. Bởi vậy Yến Hằng quyết định thừa dịp hôm nay thời tiết quang đãng, gió cũng ngừng gào thét, đi chặt chút nhánh hỏa thụ về cắt.

Tuy rằng đại tuyết đã ngừng, thế nhưng tuyết đọng dưới đất rất dày, cơ hồ bao phủ nửa thân dưới của Yến Hằng, nói cách khác, đã thú sẽ không mò ra vào lúc này, cho nên cũng không cần lo lắng có nguy hiểm đột kích. Do cứ bước một chân xuống nền tuyết, cơ hồ cả nửa thân người đều bị chìm xuống, kia vạn nhất bước trúng một cái hố chẳng phải vùi luôn cả người sao?! Vì thế, Yến Hằng đặc biệt làm một chiếc xuống con, may mà tài liệu cùng vật liệu tích trữ trong không gian khá đầy đủ.

Yến Hằng tự mình thể nghiệm trong sân, hán ngồi lên đầu xuống, dùng một thanh gỗ dài làm sào chống như chèo thuyền dưới nước bắt đầu trượt trên nền tuyết, lúc xuống dốc cũng có thể giống xe trượt tuyết trượt dài với tốc độ cao, chỉ là lúc lên dốc sẽ phiền toái một ít, cần phải tự mình đi bộ, còn thuyền nhỏ cứ bỏ vào không gian là xong.

Ăn qua một bữa thịt dê nướng đơn giản, Yến Hằng mặc quần xuống nước. Đây là vì giữa lúc đi bộ trên tuyết làm ướt quần. Súng vẫn phải mang theo bên người, để giữa vạn nhất.

Chống thuyền nhỏ, từng chút một chèo đến rừng hỏa thụ, khi đi tới một chỗ đường dốc, Yến Hằng còn chưa kịp phản ứng, thuyền nhỏ bắt ngờ trượt nhanh xuống dốc, mắt thấy thuyền sắp đụng vào đại thụ, Yến Hằng vội vàng chống sào neo đầu trong tuyết, trượt thêm một đoạn ngắn mới hiểm hiểm dừng sát đại thụ, quay đầu nhìn vết rạch vừa sâu vừa dài trên nền tuyết của cây sào lưu lại, Yến Hằng không khỏi lấy tay lau lau trán vốn không tồn tại mồ hôi lạnh.

May mà lộ trình kế tiếp không còn xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn nữa, cuối cùng hữu kinh vô hiểm đi tới rừng hỏa thụ.

tránh đầy kinh sợ nhưng không mấy nguy hiểm.

Mới vừa đến nơi, Yến Hằng liền phát hiện trên tuyết cứ nhiên xuất hiện không ít dấu chân, đại khái là vừa in không lâu, lại nhìn nhìn hỏa thụ xung quanh, quả nhiên thấy không ít dấu vết cây bị chặt chém. Từ khi đến nơi đây, Yến Hằng chưa từng phát hiện dấu vết người cư ngụ ở các vùng phụ cận, cho nên hán cứ tưởng phụ cận không có người ở, ừm, mặc dù hơi sợ nhưng thấy có Thú Nhân xuất hán vẫn vui sướng nhiều hơn, dù sao cũng có gần 7 tháng không nhìn thấy người rồi.

Yến Hằng cẩn thận đánh giá tìm tòi bốn phía một lát, nhiều lần xác định chung quanh không có bất cứ ai mới bắt đầu chặt nhánh hỏa thụ. Sự tồn tại của không gian, là bí mật lợi thế của bản thân, Yến Hằng còn không muốn bị người phát hiện đâu.

Theo trí nhớ của tiền thân, không có người nào có năng lực kỳ lạ như hán cả, vì vậy ở trong thế giới này, Yến Hằng có khả năng trở thành một dị loài, Yến Hằng không dám đi khiêu chiến điểm máu chốt của bọn người đó. Còn nữa, việc không gian tồn tại, dù sao cũng là con bài chưa lật nhằm bảo mệnh phút cuối, đây chính là nguyên nhân chủ yếu Yến Hằng cẩn thận như thế.

Chặt một đoạn thời gian, nhánh hỏa thụ bên trong không gian đã ngay ngắn chỉnh Tề xếp được một ngọn núi nhỏ, Yến Hằng phỏng chừng nhiều đây chắc đã đủ qua mùa tuyết rơi bèn dừng tay lại.

Ngồi trên cây nghỉ ngơi một lát, vừa lúc Yến Hằng nhảy xuống, ai biết bất ngờ có 5 con chó hoang xông tới, Yến Hằng dù phản ứng nhanh nhưng hai chân đã vùi sâu trong tuyết mất rồi.

Yến Hằng lấy súng đặt ngang ngực, ngón tay hung hăng đặt lên cò súng, dựa lưng vào hỏa thụ, Yến Hằng gắt gao nhìn chăm chăm mấy con chó hoang này, nhìn chúng nó từng bước từng bước tới gần, trên đầu Yến Hằng không khỏi toát ra vài giọt mồ hôi lạnh, hẳn chỉ có thể thềm mắng một tiếng sơ suất. Cứ đinh ninh rằng không có gì nguy hiểm, cho nên bản thân thả lỏng cảnh giác, không nghĩ tới mấy con chó hoang này thông minh như thế, cư nhiên an bình bất động dưới cây đợi hẳn nhảy xuống mới bao vây, may mà hẳn phản ứng kịp nếu không thì tiêu rồi, nhìn cái đám nhe răng gào rít phía trước, chó hoang này cũng cỡ con heo rừng nhỏ lúc trước chứ chẳng chơi, tuyết dày như thế cư nhiên không một chút trở ngại thân thể khổng lồ kênh cang đó, Yến Hằng biết hôm nay chỉ sợ hẳn khó toàn thây rồi.

Mắt thấy con ở giữa nhện không nổi muốn nhào lên, Yến Hằng đang muốn bóp cò, đột nhiên từ bên cạnh vọt ra một đầu báo săn, trong nháy mắt vật ngã con chó kia, nhanh nhẹn xoay người chạy tới bên người Yến Hằng.

Yến Hằng phảng phất như có tâm linh tương ứng với báo săn đó, lập tức minh bạch ý tứ của nó, ‘cạch’ một tiếng, Yến Hằng đóng chốt đeo súng lên lưng, dựa thế đạp lên người báo săn ba hai bước leo lên hỏa thụ gần đó.

Mắt thấy đối phương dưới tàng cây cùng chó hoang giằng co, Yến Hằng mở chốt, ngắm bắn, bóp cò, động tác liên mạch lưu loát, bắn chết một chó hoang bên cạnh.

Tề không kịp khiếp sợ, lập tức quay đầu cẩn xé với một con gần kề có ý đồ giết y, song phương nhất thời giằng co kịch liệt.

Báo săn kia chuyên chú sát phạt chó hoang, còn Yến Hằng thì ở trên cây bắn chết mấy con có ý đồ đánh lên đầu báo, chỉ là đám chó hoang này quả thật rất linh hoạt nhạy bén, thường thường vài phát mới có thể bắn trúng chỗ yếu hại của chúng.

Theo số lượng chó hoang chết đi, đám còn lại thấy đồng bọn nháy mắt bị giải quyết như thế, tự biết không địch lại, phân nhau đào tẩu.

Sau đó Yến Hằng mới chính mắt thấy đối phương từ đầu báo săn biến thành người, Yến Hằng suy nghĩ không khỏi miên man chạy đi ngàn dặm, nghĩ đến quần áo trên người bọn họ làm sao biến ra, nghe nói còn có thể đổi đồ khác đó nha, như thế đâu phải lông nhĩ!?

“Người xuống đi!” Y đứng dưới tàng cây nói.

Yến Hằng từ trên cây nhảy xuống, nhìn về phía người nọ, lại kìm lòng không đậu ngăn người. Nhất thời liền có cảm giác ‘thiên lôi câu động địa hỏa’. [Edit: đây chính là nhất kiến chung tình trong truyền thuyết nà ٩٩]

thiên lôi câu động địa hỏa = sấm sét bị hấp dẫn bởi lửa đất: chỉ trạng thích kích tình nóng bỏng của 2 người nào đó.

Giống cái trước mắt này, mặt như đao khắc, ngũ quan rõ ràng, mũi cao thẳng, môi mỏng manh, lông mày kiếm thấp thoáng dưới làn tóc đen tán loạn, đồng tử nâu đen phẳng phất nhấn chìm bất cứ kẻ nào nhìn sâu vào nó. Yến Hằng sờ sờ ngực chính mình, chỉ cảm thấy từng trận rung động mãnh liệt.

Kiếp đầu tiên, Yến Hằng là một trạch nam chính hiệu, bình thường cũng chỉ có thể YY đôi chút, ngay cả nói chuyện gần gũi với nữ giới cũng chẳng có nữa là. Sang kiếp thứ hai chỉ lo nâng cao thực lực kháng địch, nào có thời gian đi yêu đương lẫn mạn đâu! Cho nên hai kiếp làm người, Yến Hằng vẫn là một xử nam chong cháng ngây thơ. Nhưng chính vì thế, Yến Hằng cũng luôn luôn cho rằng mình là một đường thẳng tắp đấy. Thế nào bây giờ lại như vậy!? Chẳng lẽ bị thế giới này đồng hóa?

Khi Yến Hằng đánh giá Tề, đồng thời Tề cũng đánh giá lại giống đực trước mắt này.

Tề thủy chung nhớ rõ người trước mắt này chỉ nhẹ nhàng bóp cái gì đó thứ hình thù kỳ lạ mà y chưa từng thấy, chó hoang hét lớn rồi ngã gục xuống, nếu là thứ này đánh trúng trên người Thú Nhân thì sao?

Tề không dám tưởng tượng. Quần áo hẳn mặc trên người, Tề cũng chưa từng thấy qua, nhìn một cách đơn thuần lên liền biết hẳn vô cùng âm áp. Người này có đôi mày đậm chất phản nghịch lạng lẽ nhướng lên, đôi

mắt đen dẫn người chú ý kia, đôi môi kiều diễm đỏ thắm thoáng mân nhẹ tạo thành một đường cong duyên dáng. Trên đời này lại có giống đực xuất sắc thế sao?

May mà có trí nhớ tiền thân, Yến Hằng không có mở chốt ngấm bắn, từng bước cất súng sau lưng, nói: “Xin chào, ta gọi là Yến Hằng. Cám ơn người vừa rồi đã tương trợ.”

“Ta gọi là Tề, vốn dự định thu thập một ít nhánh hỏa thụ, không nghĩ tới sẽ gặp được người, thân là một giống đực, sao người lại một mình vào rừng rậm?” Tề nhanh chóng dừng lại suy nghĩ, hồi đáp.

“À, hiện tại ta ở một mình mà thôi.” Y hần không có nhìn thấy hần vận dùng không gian. Yến Hằng nghĩ.

Tề nghe nói như thế, liền biết đối phương chỉ sợ cũng là khu trục giả, khiến lòng Tề không khỏi vui sướng. Không nghĩ tới đối phương chỉ là một giống đực cư nhiên có thể một mình sống sót trong rừng rậm này.

Tề cũng là một khu trục giả, y bị bộ lạc của mình trục xuất ra ngoài, sau khi bị đuổi đi, Tề du dương trong rừng rậm rất lâu mới được người của một bộ lạc nhỏ cứu sống, bộ lạc nhỏ này là do nhóm khu trục giả cùng con cháu họ tạo thành, trải qua một phen khảo nghiệm, hoàn toàn có đủ phẩm chất cho nên Tề được bọn họ thu lưu và dung nạp, từ đó ở lại nơi này. Bộ lạc này bởi vì dựa lưng vào ngọn núi gọi là Kỳ cho nên có tên là Bộ lạc Kỳ Sơn, trong bộ lạc trên cơ bản đều là giống cái, giống đực chỉ chừng vài ba người, cũng không có tể tự hay Vu y, người trong bộ lạc nếu bị thương thường thường rất dễ chết đi, mấy năm nay, đồng bạn cùng Tề kể vai chiến đấu đối hết người này đến người khác, mà hiện tại Tề cũng trở thành thủ lĩnh bộ lạc.

Mùa tuyết rơi này, bộ lạc Kỳ Sơn suýt nữa tào ngộ tai ương ngập đầu. Không có tể tự câu thông Thú Thần, bộ lạc không thể được báo động trước chuyện núi Kỳ xuất hiện đợt tuyết lở lớn vào buổi tối, ngày đó, một tiếng nổ đình tai nhức óc vang lên làm rung chuyển cả đất trời, tuyết đọng từ đỉnh núi cứ thế mà đổ trút liên tục xuống, may mà trước đó y bỗng thấy tim đập nhanh kỳ lạ, cảm giác có chuyện chẳng lành, cho nên đánh thức tất cả mọi người dậy tụ tập cùng một chỗ, không nghĩ tới theo sau liền phát sinh tuyết lở.

Dù vậy vẫn có người không kịp đào thoát, bị đại tuyết bao phủ chôn vùi. Sửa sang lại vài ba vật phẩm toàn vẹn ít ỏi dưới lớp tuyết, mọi người đành bắt đực dĩ rừng rừng lệ lưu luyện rồi khỏi ngọn núi mình đã sống bao năm nay, bắt đầu di chuyển không có mục tiêu trong bão tuyết, nhằm tìm kiếm một chỗ an thân, trải qua gần 7 ngày bốn ba vất vả, vài lần lạc mất phương hướng dưới nền tuyết trắng xóa, đám người Tề mới đi đến được nơi này.

Vì thế Tề nói: “Bộ lạc của ta ở ngay phụ cận này, người muốn đi xem không?”

Nghĩ đến đề suất này hình như hơi chút lỗ măng. Lại vội vàng sửa lời: “Ta chỉ là cảm giác người thân là giống đực cứ ở một mình không quá an toàn...” Lại nghĩ đến đối phương nếu có thể một người sống sót nơi rừng rậm này, tất nhiên có điều cày vào, bèn im miệng lại.

Nếu có thể, Tề vẫn muốn mời đối phương gia nhập bộ lạc của mình. Chung quy bộ lạc y không bao nhiêu giống đực. Chỉ là nghĩ đến tình huống hiện tại của bộ lạc, y không khỏi ảm đạm.

Yến Hằng thực ra cũng rất muốn gặp người của thế giới này một lần. Thời gian lâu như thế không tiếp xúc với một ai, chung quy Yến Hằng vẫn có chủ cô tịch, đối phương vừa cứu hần, nghĩ đến đây hần là phẩm hạnh không xấu, trải qua hai thế làm người Yến Hằng cảm thấy mắt nhìn người của hần cũng rất chuẩn. Liền nói: “Ta cũng đang có ý này.”

7. Chương 7: An Bày Bộ Lạc Kỳ Sơn [1]

Tề hóa thú hình chạy trước dẫn đường, thế giới này kẻ có thể trèo lên lưng giống cái chỉ có giống đực nhà họ mà thôi, cho nên Yến Hằng đành phải dùng sào chèo thuyền theo sau, mắt thấy một người đường hoàn như thế phút chốc biến thành một đầu báo săn mạnh mẽ, vẫn làm Yến Hằng vô cùng rung động.

Tề trước mắt, cùng đầu báo săn kiếp trước Yến Hằng thấy trên TV không khác lắm, chỉ là thân hình lớn gấp hai ba lần mà thôi, nhan sắc phần lưng của Tề màu vàng nhạt, bụng thì màu trắng, bốn chân cùng gần

cúi đuôi lại có hoa văn màu đen. Lông sau gáy tương đối dài, giống như loại bờm ngắn của sư tử ấy, hình dáng thân thể cân xứng như một kiệt tác thần tạo.

Đường cong phần lưng và hông vô cùng tự nhiên lưu sướng như trời đất tạo hợp, à không, là Thú Thần tạo hợp mới đúng.

Tề cảm thụ cái nhìn chăm chú của giống đực sau lưng, trong lòng lại không khỏi có chút ngượng ngùng, vài lần suýt nữa vấp té, thân là báo săn vô cùng mạnh mẽ, thật sự rất mất mặt. May mà sau đó không lâu người nọ không lại chăm chăm nhìn nữa, y cũng có thể chuyên tâm dẫn đường.

Đi theo Tề đi tới nơi bộ lạc Kỳ Sơn dừng chân, nơi này dưới một chân núi nhỏ, chung quanh đã được thanh lý ra một mảnh đất trống, chỉ đơn giản đắp vài cái lều cỏ, đốt một đống lửa, Yến Hằng neo lại tuyến gỗ, Thú Nhân thủ hộ tại bốn phía thấy Tề trở về, phía sau còn dẫn theo một giống đực chưa từng gặp qua, trên người lại bọc quần áo bằng chất liệu kỳ lạ, ngay cả thứ hán ngồi lên cũng kỳ quái nốt, chưa ai thấy bao giờ, mọi người ngạc nhiên túm tụm xông tới.

Một người gần nhất giành trước hỏi: “A, xin chào, ta gọi Giác, người tên gì?”

Thấy mọi người vây quanh Yến Hằng ngày một đông, Tề không khỏi dùng thân mình chen vào đẩy bớt ra.

Nào biết hành vi này của y càng khiến người bốn phía thêm nháy nhót, tất cả mọi người đều biết Tề từng bị một giống đực làm thương tổn, sau khi gia nhập bộ lạc, vẫn không muốn cùng giống đực tiếp xúc. Không nghĩ tới hôm nay cư nhiên chủ động dẫn về một giống đực, còn che chở như vậy nha.

“Ấy dô, thủ lĩnh, đến nhìn cũng không được à!” Chữ “à” đặt biệt chuyển giọng kéo dài.

Dứt lời, bốn phía bật lên một trận cười vang. Nghe đồng bạn trêu đùa như vậy, không biết là xấu hổ hay tức giận, chỉ thấy trên mặt Tề trở nên đỏ ửng khác thường.

Không khí như vậy cũng khiến Yến Hằng sinh ra một loại cảm xúc mang tên ‘sung sướng’.

Yến Hằng nói: “Xin chào mọi người, ta gọi là Yến Hằng, mới vừa ngẫu nhiên gặp gỡ với Tề lúc nãy thôi.” Yến Hằng không có dùng tên của tiền thân. Chung quy hiện tại vẫn là Yến Hằng hần.

“Tên của người sao có tới 2 chữ vậy, bộ lạc của người đều như vậy sao?” Giác lại hỏi. Đại khái cho rằng Yến Hằng thuộc bộ lạc phụ cận.

“Không phải, chỉ là ta thích gọi thế thôi, hơn nữa, hiện tại ta ở một mình.” Yến Hằng cười đáp.

Mọi người vừa nghe Yến Hằng nói như vậy, không khỏi vui sướng, nếu đối phương cũng là khu trục giả, như vậy có thể mời Yến Hằng gia nhập bộ lạc họ rồi, chung quy giống đực trong bộ lạc vẫn quá ít.

Thực ra nếu là giống cái muốn gia nhập bộ lạc Kỳ Sơn, ắt phải trải qua thời gian dài khảo nghiệm mới được, dù sao thân phận khu trục giả thường thường đại biểu cho chuyện xấu, liên quan đến vấn đề đức hạnh của đối phương, nếu để một kẻ phẩm hạnh không tốt lại có giá trị vũ lực gia nhập bộ lạc, kia đối với bộ lạc mà nói chính là dẫn soi vào nhà.

Bộ lạc Kỳ Sơn là do nhóm khu trục giả thành lập, có thể độc lập ở trên thế giới này sống sót (các bộ lạc khác sẽ không muốn tiếp xúc với khu trục giả, Hồ thị càng không có khả năng để họ tiến vào trao đổi), mấy trăm năm nay căn bản mỗi lần thu nạp ngoại nhân đều phải trải qua tầng tầng khảo nghiệm. Không phải mỗi một khu trục giả đều có phẩm hạnh bại hoại, tội ác tày trời này nọ, cũng có người giống như Yến Hằng bị kẻ khác hãm hại, cũng có phạm lỗi nay đã biết quay đầu hối cải. Những người này tự cùng một chỗ, đối với loại an bình cùng hi vọng mong manh này, thường thường càng thêm quý trọng, cho nên người trong bộ lạc Kỳ Sơn đặc biệt đoàn kết.

Mà giống đực, đây là thứ bộ lạc Kỳ Sơn thiếu cực kì, này cũng không phải xem giống đực như thương phẩm, chỉ do sự thật nó là thế. Kinh lịch qua trận tuyết lở này, bộ lạc Kỳ Sơn sống sót có 62 giống cái, mà giống đực chỉ có 4 người, những người này đều là người trong các bộ lạc gặp phải nguy cơ hoặc lạc trong rừng rậm được cứu ra, từ đây quyết định lưu lại trong bộ lạc luôn. Đây cũng là lý do bộ lạc Kỳ Sơn không hồi ký lai lịch Yến Hằng, chỉ cần biết Yến Hằng nguyện ý gia nhập bộ lạc là được, chuẩn xác nên nói là nhất định phải khiến Yến Hằng gia nhập bộ lạc.

Kinh lịch qua nhiều chuyện, người trong bộ lạc Kỳ Sơn đối bộ lạc nảy sinh một lòng trung thành kiên trung, dù cho chủng tộc bất đồng, cư dân họ vẫn phá lệ hi vọng bộ lạc có thể đời đời truyền thừa đi xuống. Như vậy giống đực ắt không thể thiếu, Yến Hằng tất nhiên không thể bỏ qua. Huống Hồ vừa thấy Yến Hằng liền biết đối phương là người có năng lực, bằng không như thế nào một mình sinh tồn được nơi rừng thiên nước độc này.

Vì thế đã có người đi thông báo cho giống đực chủ sự trong bộ lạc – Hồ. Hắc là một giống đực trung niên, để hắc đến mời chào Yến Hằng mới tốt nhất.

Lúc này từ trong đám người đi ra một nam tử trung niên, nói với Yến Hằng: “Hoan nghênh đến với bộ lạc Kỳ Sơn, ta là Hồ, cũng là một giống đực, bên ngoài giá lạnh, không bằng chúng ta vào trong lều rồi nói chuyện.”

Thấy Yến Hằng gật gật đầu, liền dẫn Yến Hằng đi về phía một lều trung tâm. Người bốn phía cũng bắt đầu tản ra.

Yến Hằng đi bên cạnh Hồ, Yến Hằng đánh giá bốn phía, một đường đi qua, Yến Hằng phát hiện trong bộ lạc này tuy không có người già nhưng vẫn có mấy đứa trẻ con, phần lớn sắc mặt đều xanh xao vàng vọt, vừa nhìn đã biết thường xuyên không được ăn no, suy dinh dưỡng trầm trọng, xung quanh mơ hồ dựng khoảng 20 lều trại, xem ra là vừa mới trải qua một hồi đại tai, chuyển đến đây không lâu.

Đi vào lều, Hồ theo thứ tự giới thiệu mấy người bên trong với Yến Hằng: “Đây là Gian, Nhạc, Áo.”

Lại nói với bọn họ: “Đây là Yến Hằng.”

Sau đó thêm một câu: “Chúng ta đều là giống đực.”

Yến Hằng cẩn thận quan sát bọn họ, phát hiện sắc mặt họ vô cùng hồng hào, xem ra ngày qua được không tệ. Vừa nhìn liền biết bộ lạc Kỳ Sơn đối họ rất tốt.

Kế tiếp nhóm người Hồ bọn họ giới thiệu khái quát với Yến Hằng vài chuyện về bộ lạc Kỳ Sơn. Cuối cùng hỏi một câu, “Người nguyện ý gia nhập với chúng ta chứ? Dù sao một giống đực tự mình sinh hoạt trong rừng sâu cũng quá không an toàn.”

Từ cuộc trò chuyện vừa rồi, Yến Hằng đã có hiểu biết đôi chút về bộ lạc Kỳ Sơn, nếu giống đực khu vực giả khác mà nói quả thật lập tức đáp ứng. Chung quy bọn họ cũng không có năng lực tự mình sống sót. Nhưng trải qua nhiều chuyện thế rồi, khiến Yến Hằng tin tưởng bản thân có khả năng độc lập sống sót ở thế giới này.

Tri thức, Yến Hằng có được sự viễn siêu trước thời đại. Nếu có thể vận dụng toàn bộ, đi đầu trong thế giới này là điều vô cùng có khả năng.

Năng lực, hắc kiếp trước là phó đoàn trưởng, sở hữu việc vặt trong quân ngũ phần lớn đều phải qua tay hắc, không dám nói thỏa đáng, nhưng cũng không xảy ra sai lầm nào. Nói cách khác, chính mình quản lý một nghìn cá nhân trên cơ bản không thành vấn đề. Phải biết một bộ lạc khoảng nghìn người đã rất lớn rồi.

Vũ lực, chính mình tuy rằng không có năng lực hùng mạnh cùng thân thể cường tráng như giống cái, thế nhưng hắc có súng mà, tuy rằng đạn không nhiều. Thế nhưng chính mình lại biết chế tác các loại cung tiễn, nỏ này nọ đâu có ít.

Dưới tiền đề như vậy, hắc có phải cũng có thể trở thành Nghiêu Thuấn hoặc là Thủy Hoàng.

vua Nghiêu và vua Thuấn, hai vị minh quân trong truyền thuyết cổ. Sau này dùng để chỉ Thánh nhân.

Phía trước chính mình không có mấy ưu thế này, luôn biết loại hùng tâm tráng chí quá lớn chỉ tổ dẫn đến tai ương ngập đầu mà thôi, giống như thời dân quốc, chính mình cho dù là có khởi động hùng tâm kháng địch, nhưng cũng mỗi ngày nơm nớp lo sợ, cố gắng tích tụ lực lượng, cũng thường xuyên lo lắng bị bại lộ thân phận. Chính bởi vì luôn có sự cảnh tỉnh và ưu thế sẵn có như thế, Yến Hằng mới có thể dưới tình huống không hậu thuẫn, chỉ vài năm thời gian đã có thể an an ổn ổn trở thành một phó đoàn trưởng trẻ tuổi nhất. Tuy rằng chính mình vẫn như cũ chết trận trên chiến trường.

Nhưng hiện tại, hẳn dĩ nhiên có được ưu thế vượt trội song hành với hùng tâm tráng chí, như vậy cái gọi là hùng tâm cũng đâu còn mơ mộng hảo huyền nữa, kia chỉ là mục tiêu cụ thể của chính mình mà thôi.

Mà trước mắt chẳng phải có một cơ hội mời chào nhân thủ bày ra trước mắt đây sao? Bộ lạc Kỳ Sơn tuy rằng người không nhiều, thế nhưng thắng ở chỗ chất lượng, đều thuộc giai đoạn mạnh nhất kỳ trưởng thành, có thể dễ dàng đơn độc xuyên qua rừng rậm hoặc chấp nhận thu lưu kẻ khác thế này là lời thuyết minh tốt nhất.

Chỉ nhìn mùa tuyết rơi này, bọn họ có thể ở trong bão tuyết mà không rời không bỏ gắng gượng bên nhau, đỡ lẫn nhau vượt qua nghịch cảnh đều đó chứng tỏ họ là những con người vô cùng kiên trung, quả cảm. Tựa như chiến hữu chính mình kiếp trước, đều đáng giá được tôn kính cùng bảo vệ.

Hiện tại bọn họ đang đứng trước giai đoạn nguy nan nhất, nếu lúc này hẳn có thể vươn tay viện trợ, thu hoạch độ hảo cảm dứt khoát không còn cách nào dễ dàng hơn. Yến Hằng tin tưởng chỉ cần chính mình dùng chân tâm đối đãi với họ, cho bọn họ một nơi an định sinh hoạt cùng tình hữu nghị nguyên vẹn, như vậy thu phục bọn họ chính là chuyện cực kỳ dễ dàng.

Yến Hằng nhẹ nhàng ma sát súng bên hông, chậm rãi áp chế rung động đáy lòng, chậm rãi nói: “Các người đều không biết thân phận của ta, thế mà đã đưa ra lời mời gia nhập bộ lạc mình. Chẳng lẽ các người không lo lắng vạn nhất ta là tên vô lại hay sao?”

“Chúng ta tin tưởng thực lực bản thân có thể bảo vệ tốt tộc nhân của mình. Hơn nữa ta càng tin tưởng người sẽ không thương tổn chúng ta.” Không biết Tề khi nào đã bước vào, y nhìn thẳng vào mắt Yến Hằng hồi đáp.

Yến Hằng nghe được lời đối phương bèn mở miệng: “Vậy ta vô cùng vinh hạnh gia nhập vào bộ lạc các người.”

Dừng một chút, Yến Hằng bắt đầu kể rõ nguyên nhân chính mình sống một mình cho bọn họ nghe.

Dù sao muốn đối phương đầy đủ lý giải hẳn cần phải chấp nhận giao phó tín nhiệm bản thân ra trước, đây cũng là một loại phương pháp. Bất quá cũng giới hạn chuyện này mà thôi, chung quy chuyện tiền thân đã phạm cũng không phải loại tốt lành gì.

Vốn tâm luôn treo trên cổ họng, lúc mọi người nghe Yến Hằng chấp nhận xong nhất thời buông tâm. Họ còn cho rằng phải tốn sức lời kéo một phen, không nghĩ tới đối phương cứ nhiên đáp ứng dứt khoát như vậy, dù nhìn đến khuôn mặt cùng quần áo đối phương, không khó phát hiện hẳn là người có năng lực, mà bên mình lại vừa trải qua một hồi đại tai, ngay cả nơi trú ẩn cũng không có. Cứ như vậy, bầu không khí vốn khẩn trương lập tức trở nên thoải mái hơn.

Ý nói dù miệng nói không quan tâm nhưng vẫn vô cùng lo lắng.

Lại nghe được chuyện Yến Hằng trải qua, mấy người họ không khỏi tức giận trong lòng, không nghĩ tới lại có Thú Nhân vô sỉ như thế, vậy mà đi hãm hại giống đực trân quý.

“Người đã gia nhập bộ lạc của chúng ta, chúng ta nhất định đối đãi người như thân nhân, tuyệt không bạc đãi.” Tề nhìn thẳng vào ánh mắt Yến Hằng, trang nghiêm tuyên cáo.

Yến Hằng không khỏi gật gật đầu, đồng dạng trang trọng. Những người này đều là đồng bạn tương lai của hắn.

“Chúng tôi hiện tại chưa tìm được nơi định cư ổn định, bộ lạc vốn chỉ dừng lại ở trong này tu chỉnh, hiện lập tức lại lên đường, người muốn về chỗ mình cư trú thu dọn này nọ một chút hay không?” Tề nói.

Yến Hằng bất giác giơ tay vuốt khóe mắt, nói: “Nếu các người muốn tìm chỗ cư trú, chỗ đó của ta ngược lại là một nơi tốt đi.”

Tề vừa nghe Yến Hằng nói như vậy, đáy lòng không khỏi phấn chấn, nếu Yến Hằng thật có thể có một chỗ tốt, như vậy người của bộ lạc cũng không cần lại bôn ba trong gió tuyết nguy hiểm nữa, vội hỏi: “Ở nơi nào?”

Yến Hằng nói: “Chỗ ta đang sống có một sơn động lớn, người trong bộ lạc cùng trú ở đây chắc đủ hết. Hơn nữa cách nơi này cũng không xa.”

Tề nghĩ nghĩ, y cùng tộc nhân trong bộ lạc đã len lỏi khắp phụ cận ở đây một lần, sản vật coi như phong phú, nếu mấy ngày này trời quang một chút, ước chừng có thể săn một ít con mồi trở về, ít nhất không thể khiến mấy giống đực này đói bụng, hơn nữa trong bộ lạc đã có vài Thú Nhân ngã bệnh, đám người họ lại chưa thể định ra phương hướng tương lai, nếu tiếp tục di chuyển, e rằng bộ lạc sẽ xong luôn. Nếu Yến Hằng nói chỗ đó thật có thể an trí hết bọn họ, vậy cứ đến thử xem sao. Nghĩ đến đây. Tề nói: “Có thể dẫn chúng tôi đi thử không?”

Yến Hằng tất nhiên là đáp ứng.

Vì cam đoan an toàn, đi theo Yến Hằng trừ Tề, còn có 3 người Giác nữa, nghe nói là đội hộ vệ của bộ lạc. Bất quá lần này, may mà Yến Hằng có đem theo một sợi dây thừng trên thuyền gỗ, bèn buộc vào, bọn người của Tề chạy phía trước kéo thuyền, tựa như chó kéo xe trượt tuyết ấy.

Như vậy chỉ chốc lát sau, bọn họ đã đến nhà Yến Hằng.

8. Chương 8: An Bày Bộ Lạc Kỳ Sơn [2]

Nhìn ngôi nhà khang trang trước mắt, nhóm người Tề không khỏi lộ rung động, lại nghe Yến Hằng nói này toàn bộ đều do mình hẩn kiến tạo, trong mắt ai nấy đều tràn đầy vẻ kính nể. Dưới ánh mắt khát cầu đánh giá mọi thứ kia, Yến Hằng ngược lại có chút lạnh nhạt dẫn bọn họ cẩn thận tham quan nhà cửa.

Rừng gai vây quanh bốn phía, tường vây trải rộng, cái gọi là ‘than’ vừa đốt lên lập tức làm cái ‘kháng’ trở nên ấm áp kỳ lạ, rồi mấy thứ kêu là ghế và vài gia cụ làm từ gỗ này, cộng thêm cái gọi là ‘ngôi’ lợp nóc nhà nê, so với nhà bộ lạc Kỳ Sơn cư ngụ trước nay toan làm tường bùn đá mái cỏ tranh cùng gỗ, dùng đá làm ghế cùng giường lạnh lẽo tốt hơn gấp mấy lần ấy, ở tại hoàn cảnh như vậy, nhìn mọi thứ trước mắt chưa từng gặp qua, nghe Yến Hằng giới thiệu, mọi người chìm đắm trong rung động cùng hưng phấn.

Bọn họ chưa từng có nghĩ tới một giống đực luôn luôn cần dựa vào giống cái bảo hộ, một ngày kia có thể tự mình sống sót giữa thế giới đầy rẫy nguy cơ, tự mình kiến tạo một ngôi nhà ở, tự sáng tạo ra các loại gia cụ tốt đẹp thế này. Bọn họ nguyên bản cho rằng Yến Hằng có thể sinh hoạt không tệ thế này là vì có sơn động kia bảo vệ, nhưng trước mắt xem ra, giống đực này so với tưởng tượng của mọi người càng ưu tú hơn.

Nhìn mấy ánh mắt kích động kia, đáy lòng Yến Hằng trào dâng ngọn lửa tự hào. Tốt xấu gì cũng là thành quả vất vả đầy mồ hôi mấy tháng của hẩn đấy.

“Ta dẫn mọi người vào sơn động xem thử.” Dứt lời, liền đẩy cửa hông trong phòng ngủ thông tới sơn động.

Nghe thấy lời Yến Hằng, nhóm người của Tề lập tức thu hồi suy nghĩ, cùng bước vào sơn động.

Lúc này nhìn thấy trong góc sơn động chồng chất mấy vò lớn nghe nói là ‘đưa muối’, cùng ‘thịt khô’, mọi người lại có một loại cảm giác lý giải bình thường. Xem ra, chuyện phía trước trải qua dĩ nhiên làm cho bọn họ có thói quen năng lực cường đại của Yến Hằng.

Tề nhìn kỹ tình huống trong sơn động, cảm giác sơn động này đích xác rất tốt, có thể an trí cả đoàn tộc nhân của y, nếu tương lai một người ở nơi này một lần nữa kiến tạo bộ lạc, như vậy sơn động này vừa lúc có thể dùng làm nơi lưu trữ đồ ăn. Mọi người đều vô cùng vừa lòng.

Vì thế Tề liền nói với Yến Hằng: “Sơn động này quả thật vô cùng tốt, có thể an trí đủ tất cả mọi người.”

“Vậy chúng ta nên nhanh chóng trở về dẫn tộc nhân tới đây đi!” Giác tiếp lời.

“Yến Hằng không cần quay lại đó, dù sao cũng không tiện lắm.” Tề lại nói với Giác: “Người trước ở đây với Yến Hằng đi! Một mình hẩn ở trong này cũng không ổn mấy.”

Yến Hằng vốn muốn nói hắn ở một người ở nơi này không có việc gì đâu. Nhưng lúc này Giác lại chặn lời Yến Hằng lên tiếng trước: “Không bằng người lưu lại đi, cứ để bọn ta trở về là được.” Kế tiếp cũng không đợi Tề nói thêm gì, nhanh nhẹn kéo mấy người còn lại ra ngoài. Lại ngằm hướng Tề nhũ mỳ, tựa như đang nói ‘Đây là cơ hội tốt đấy, người phải biết nắm chắc đấy.’

Tề rất minh bạch ý tứ của nhóm người Giác, y năm nay cũng đã sắp đến 40 rồi, từ lúc 20 tuổi bị trục xuất ra khỏi bộ lạc vì chuyện kia, chính y đã không còn ý định muốn cùng giống đực sống qua ngày, bởi vậy trong suốt 20 năm qua, y luôn rất lạnh nhạt với các giống đực có ý đồ tiếp cận mình. Dưới loại tình huống này, cũng khó trách đám bạn tự xưng là sống chết có nhau kia của y sốt ruột đến thế. Cũng đúng, chính mình hiện tại đã 40, giống bọn Giác cũng đã có vài người sinh con rồi, chỉ có y vẫn một mình lẻ bóng.

Giống đực trước mắt này quả thật rất tốt, bản thân y cũng có hảo cảm với hắn, chỉ là đối phương hình như còn chưa trưởng thành. Thoạt nhìn kiên cường như vậy, lại có năng lực, chính mình lớn gần gấp đôi tuổi hắn, nếu thật sự tính tính, y chỉ sợ đủ tuổi làm thư phụ hắn rồi. Chính mình như thế nào xứng được.

Yến Hằng so với Tề thân thiện hơn nhiều, tự nhiên cũng thấy được ánh mắt ám chỉ của mấy người kia, Yến Hằng chỉ âm thầm đánh giá người này.

Người này thực vô cùng xuất sắc, người trong bộ lạc Kỳ Sơn hình như đều vô cùng phục tùng y, có thể thấy được đây là người vô cùng xuất sắc, bằng không cũng không thể trở thành thủ lĩnh một bộ lạc, nếu tương lai hắn muốn tìm bạn nữ, người trước mắt này thật sự rất hợp duyên. Vừa nghĩ như thế, Yến Hằng càng thêm quang minh chính đại đánh giá y.

Nghĩ đến Tề, ở trước mặt tộc nhân biểu hiện bình tĩnh uy nghiêm, thế mà lúc này dưới ánh nhìn chăm chú của Yến Hằng lại có vẻ chân tay luống cuống, Yến Hằng càng nhìn, Tề càng không dám ngẩng đầu lên. Nhất thời bốn phía một mảnh yên tĩnh.

Một trận âm thanh “Rột rột” vang lên, lập tức đánh vỡ cục diện bế tắc trước mắt.

Chỉ thấy Tề xấu hổ bịt kín bụng, cảm thấy không khỏi tức giận, không nghĩ tới bụng y lại không tiền đồ như vậy, nhẹn không được muốn nói gì đó: “Ta... Ta...”

Yến Hằng đánh gãy lời Tề: “Không bằng chúng ta nấu trước vài thứ đi. Chờ bọn họ đến vừa lúc có thể ăn luôn.”

Tề tuy không rõ Yến Hằng nói ‘nấu’ là có ý tứ, nghĩ rằng chắc là y muốn làm đồ ăn, bèn buông xuống xấu hổ vừa rồi, “Không cần đâu, đồ ăn nơi này của người cũng không nhiều.” Vạn nhất sau này bọn họ không có tìm được đồ ăn đầy đủ, chỗ tồn trữ này của Yến Hằng ít nhất có thể đảm bảo cho hắn không cần nhịn đói như họ.

Yến Hằng không biết làm sao trong nháy mắt liền minh bạch ý tứ y, cười nói: “Không có gì, trước vẫn nên lấp đầy bụng các người mới là chuyện trọng yếu, như vậy các người mới đủ thể lực ra ngoài săn chứ!”

Dừng một chút, trêu đùa nói: “Chẳng lẽ các người không tin mình có năng lực nuôi sống chính mình sao? Chớ quên, ta cái mạng này đều do người cứu, mấy đồ ăn này tính cái gì.”

Thấy Tề còn muốn nói gì đó, Yến Hằng đã xoay người vào trong sơn động, còn lên tiếng nhờ Tề đến hỗ trợ chuyển mấy thứ, Tề nghĩ nghĩ, cảm thấy lời Yến Hằng rất có đạo lý, bèn đáp ứng.

Yến Hằng cùng Tề đắp một bếp lò trong sơn động, dĩ vãng Yến Hằng hoặc ở phòng bếp hoặc trực tiếp tại phòng ngủ đốt lửa, chỉ là hiện tại người nhiều như vậy, chỗ đó chắc chắn không đủ rồi, dù sao tương lai bọn họ cũng trực tiếp ở nơi này một thời gian, dựng bếp lò trong này ngược lại cũng không hại.

Đắp xong, bèn nhóm lửa, Yến Hằng vừa xoay người đã thấy Tề cẩn thận vuốt ve bình gốm lớn, phảng phất như đang đối đãi kỳ trân dị bảo, Yến Hằng nói: “Đó là bình gốm, có thể dùng để tồn trữ đồ ăn, cũng có thể dùng để nấu cơm. Chỉ là có hơi dễ vỡ.” Vừa nói vừa chỉ đồng chai lọ trong sơn động.

“Mấy bình gốm này dễ làm không?” Trước đây, Tề chưa từng thấy qua thứ này, Thú Nhân chỉ có một loại phương pháp nấu cơm, đó chính là nướng, bọn họ chưa từng nghĩ tới còn có thể dùng phương pháp khác.

“Rất dễ, chờ đến mùa xuân là có thể tiến hành nướng chế.”

Sờ chỗ thịt khô ướp muối, nghe Yến Hằng giải thích, Tề nghĩ về sau họ cũng sẽ học cách dùng muối ướp thịt này, đến mùa tuyết rơi sẽ bảo tồn được không ít đồ ăn, như vậy mỗi năm cũng sẽ không có nhiều tộc nhân đói chết như vậy. Tề lúc cảm thấy vô cùng may mắn vì mình có thể gặp gỡ Yến Hằng. Ngay cả lúc nhìn về phía Yến Hằng, trong ánh mắt cũng lơ đãng toát ra nét ôn nhu.

Yến Hằng lấy dao găm cắt thịt khô thành từng khối, Tề nhìn thấy, cũng lấy xuống cốt đao từ trên thắt lưng đến hỗ trợ.

Chỉ chốc lát sau, gần 200 cân thịt được cắt khối xuất hiện. Về phần vì cái gì muốn cắt nhiều như vậy, là vì hiện tại Yến Hằng mới muộn màng phát hiện rằng một đám mình muốn dưỡng hình đều là dạ dày vương.

Dạ dày lớn, dạ dày không đầy, ý chỉ mấy người ăn nhiều.

Yến Hằng vốn lấy lượng cơm chính mình để phỏng đoán lượng thức ăn tiêu tốn cho cả bộ lạc Kỳ Sơn, như vậy tính toán, nếu hẳn cùng người bộ lạc Kỳ Sơn săn thêm ít con mồi, cộng thêm bắp khoai lang này nọ, hẳn cũng có thể tạm bợ vượt qua mùa tuyết rơi này.

Nhưng hiện tại, lượng cơm giống cái thế giới này quá nhiều, chung quy họ phải gánh vác trách nhiệm săn bắn để tồn tại, trong trí nhớ một giống cái trên cơ bản ngón gần 5 cân thịt, ngay cả giống đực cũng có thể thần nhiên ăn hết 2 cân. May mà vào mùa tuyết rơi, sức ăn của bọn họ đã giảm một nửa so với bình thường.

Nhưng tính theo như vậy, nói cách khác chính mình một ngày phải chuẩn bị 500 cân đồ ăn. Như vậy vấn đề liền xuất hiện, hẳn như thế nào nuôi sống bọn họ đây? Haiiz, trước đừng nghĩ đến mấy thứ này, đến lúc đó hãy nghĩ biện pháp đi!

Nghĩ thế, Yến Hằng đang muốn nhờ Tề đi lấy chút tuyết vào nấu canh thịt, lại phát hiện Tề đang dùng ngón tay thử dao găm, dao sắc bén lập tức vạch ra một đường máu trên ngón tay y.

Yến Hằng thấy vậy, lật đật đi đến bên cạnh Tề, cầm lấy cánh tay bị thương, may mà chỉ có một miệng vết thương nhỏ, cau mày nói: “Sao không cẩn thận như vậy, thứ đó cũng có thể dùng tay không thử lưỡi sao?”

Tề vốn chỉ là muốn xem thử cái thứ Yến Hằng dùng để cắt thịt ra sao thôi, cư nhiên phát hiện so với cốt đao cứng hơn rất nhiều, vì thế, liền theo thói quen dùng ngón tay thử lưỡi đao, không nghĩ tới vậy mà trực tiếp cắt ra vết thương thế này. Nghe thấy lời Yến Hằng nói, Tề theo bản năng muốn giải thích.

Chỉ là kế tiếp chuyện xảy ra tiếp theo khiến y trực tiếp choáng váng. Chỉ thấy Yến Hằng ngậm ngay ngón tay bị thương của Tề vào miệng, cảm giác liếm láp, mát nhẹ từ kẽ tay truyền thẳng vào lòng Tề. Run rẩy từng đợt.

Yến Hằng cẩn thận mút sạch sẽ máu từ ngón tay chảy ra, đợi đến lúc ngón tay không còn xuất huyết mới buông ra. Quả nhiên, vừa nhấc đầu liền thấy vành tai Tề đỏ rực như màu máu, Yến Hằng không khỏi bật cười. Hẳn vốn chỉ làm theo bản năng thôi, sau lại mới hiểu làm thế không được tốt lắm. Chỉ là không hề nghĩ đến đối phương vóc dáng cao lớn oai hùng thế lại ngượng ngùng.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ sơn động đều vang vọng tiếng cười của Yến Hằng.

Tề thẹn quá thành giận, quát lớn: “Người còn không buông ra.” Nói xong bèn đẩy Yến Hằng còn đang nắm tay mình ra.

Yến Hằng há có thể để y mong muốn, ngược lại một phen muốn kéo y vào lòng mình, lại không nghĩ rằng đang lúc lôi kéo xô đẩy, đối phương chân phát lực, đề mạnh về phía Yến Hằng, trong nháy mắt áp Yến Hằng dưới thân.

Sau đó tay phải Tề chống lên ngang ngực Yến Hằng, hai tay Yến Hằng lại khoát lên thắt lưng Tề, mà một màn này lại bị đám tộc nhân mới chuyển đến lật đật chạy vô chào hỏi bất gặp. Trong nháy mắt, bốn phía một mảnh yên lặng, chỉ còn lại tiếng nhánh hỏa thụ cháy lách tách.

“Khụ khụ, à...” Mắt thấy hai người cư nhiên vẫn cứ ôm nhau như thế, đám người Giác không khỏi ‘khụ khụ’ lên tiếng tới nhắc nhở.

Lúc này chính chủ mới để ý đến tư thế của họ, Tề ngượng chín cả mặt lập tức đẩy Yến Hằng ra, Yến Hằng hậu tri hậu giác chống mặt đất cùng Tề đứng dậy.

“Này, này chỉ là ngoài ý muốn thôi.” Tề đỏ mặt ghen ra những lời này.

Mà Yến Hằng mới đứng lên sau trong đầu đã bị ‘Xúc cảm không tẻ’ chiếm cứ cả đầu. Trong lúc nhất thời cũng không có nghe lời Tề giải thích.

Vừa nhắc đầu liền phát hiện tất cả mọi người đều nhìn về phía hắn, nhớ tới Tề vừa rồi nói cái gì, bèn cười sờ sờ mũi, Yến Hằng cũng nói y Tề: “À, chỉ là ngoài ý muốn mà thôi!”

Người khác nghe Yến Hằng cùng Tề giải thích như vậy làm sao tin tưởng được, chỉ là nhìn bộ dáng tức giận của Tề, không ai dám hó hé trên đùa gì nữa. Đồng loạt cầm thanh.

Yến Hằng áp chế ý nghĩ trong lòng, ra vẻ nghiêm cẩn nói với mọi người chung quanh: “Không nghĩ tới các người đến nhanh như vậy. Hay là trước thu dọn một chút đi, đợi tí nữa mới có thể ăn được.”

Mọi người cùng nhau đáp ứng. Bọn họ trên đường đến đây chặt không ít nhánh hỏa thụ, may mà bọn họ có đủ da thú, việc này giúp bọn họ chống đỡ rét lạnh tới nay đây. Phòng ngủ của Yến Hằng cùng 2 phòng ngủ bên trái cho khách ấy, bọn họ quyết định làm trụ sở đội hộ vệ, Yến Hằng đành chuyển đến phòng ngủ bên phải.

Yến Hằng cho thêm nhánh hỏa thụ vào bếp, nhìn Tề chỉ huy mọi người dựng lều trại. Thấy Tề xoay về phía mình bèn cười cười với y, đối lấy đối phương càng gấp gáp xoay người, Yến Hằng biết có gì đó không giống ban đầu rồi.

Đợi mọi người dựng tốt lều trại, rồi ăn uống này nọ, sắc trời đã chậm rãi tối dần, đám người Tề cũng trực tiếp an bài người nghỉ ngơi và canh gác. Chung quy mọi người đều mệt mỏi cả ngày, có chuyện gì ngày mai mới tính đi? Yến Hằng nghĩ.

9. Chương 9: An Bày Bộ Lạc Kỳ Sơn [3]

Sáng hôm sau, Yến Hằng đứng dậy đẩy cửa sổ ra, ánh dương quang từng giọt từng giọt vẩy vào trong phòng. Thời tiết thế này càng thích hợp ra ngoài tìm đồ ăn hơn.

“Bữa sáng làm xong rồi, vào ăn chút đi?” Tề đẩy cửa ra, nói.

“Ừ.” Yến Hằng đi cùng Tề vào sơn động, mọi người thấy Yến Hằng tiến vào, khẽ cười chào hỏi, món chính hôm nay làm từ thịt chó hoang do Yến Hằng cùng Tề bắt hôm bữa. Sau khi mọi người thưởng thức qua đồ ăn dùng do Yến Hằng nấu đều khen nứt nẻ, hôm nay liền học nấu một nồi thịt chó này. Hơi tiếc ấy là gia vị chỉ có một, mùi thịt chó vẫn còn hơi nồng. Yến Hằng ngược lại cũng không tỏ ra ghét bỏ, hiện sống trong môi trường thế này, có ăn đã là may lắm rồi, ai dám kéo nèo này nọ. Về phần các thú nhân kia càng thêm không có cái gì đáng nói.

Có 8 thú nhân sinh bệnh, họ đều được bố trí tại một góc sơn động, do kiếp trước đã từng đi tòng quân, Yến Hằng cũng có chút kinh nghiệm xử lý ngoại thương. Trong đó, 6 người chỉ là cảm mạo phát sốt bình thường, 2 người khác: một bị thương trên đùi, một bị cắn ở thắt lưng, may mà hiện trời đang lạnh, miệng vết thương không dễ nhiễm trùng.

Lúc đầu, Yến Hằng có chuẩn bị một ít thảo dược, vốn chỉ xem như công tác dự phòng thôi, nay ngược lại có chỗ để dùng. Yến Hằng vừa xử lý miệng vết miệng vừa dạy mọi người cách băng bó khử trùng mấy vết thương đơn giản này.

Ăn xong bữa sáng đơn giản, Tề dẫn một nửa thú nhân trong tộc tiến vào rừng, chủ yếu là phụ trách đi săn cùng thu gom hỏa thụ. Mà Yến Hằng thì dẫn theo nửa còn lại đi đánh bắt cá. Nhóm người Hồ thì ở lại sơn động chăm sóc người bệnh. Chung quy bọn họ cũng không giống Yến Hằng cùng các thú nhân có năng lực này nọ.

Đây là quyết định do mọi người thương lượng ra.

Vừa nhắc đến lượng lớn thức ăn phải tiêu hao trong thời gian tới, Yến Hằng lập tức nghĩ tới cá trong sông, mặc dù các thú nhân đều không thích ăn cá, nhưng vào lúc này, ai mà thèm màng đến thích hay không chứ, chỉ cần có thể lấp đầy bụng đã là may lắm rồi. Cho nên mọi người vừa nghe Yến Hằng bảo có thể bắt đủ lượng cá làm thức ăn, các thú nhân đều hết sức sung sướng và phấn khởi.

Thân thủ các thú nhân tuy rằng mạnh mẽ, nhưng kia dù sao cũng là trên đất liền, đối với các thứ trong nước thiết trần đây bất lực, cho nên vừa nghe Yến Hằng có cách bắt, mọi người mới chứng hứng như thế.

Yến Hằng dẫn mọi người cắt một lượng lớn nhện đăng trên bình nguyên, may mà loại cây này y như dây leo cỏ dại khác, không ai biết nó có ít gì nên chả ai thèm động. Chỉ chốc lát sau đã cắt về một đồng lớn.

Yến Hằng thực ra cũng không biết cách dệt lưới đánh cá, nhưng kết cấu cơ bản vẫn biết chút chút. Cho nên hắn liền cùng vài người theo thứ tự buộc từng nút thắt một, cuối cùng hợp lại cùng một khối, trải qua vài lần điều chỉnh, rốt cuộc làm ra được tấm lưới đầu tiên ở dị thế.

Lúc này cũng gần giữa trưa, nhóm bên Tề lúc đi có nói gần tối mới về, bởi vậy mọi người chỉ ăn một bữa đơn giản, chỉ để lại một Thú Nhân phòng thủ giúp đỡ, Yến Hằng dẫn theo một đám người ra tới bờ sông.

Trên mặt sông bị bao phủ bởi một tầng băng dày. Hoàn toàn có thể chịu nổi sức nặng của tất cả mọi người.

Giác nói: “Thứ này thiết có thể bắt được cá sao?”

Yến Hằng cười trả lời: “Tự các ngươi nhìn đi! Ta nói được nhất định là được.”

Biết mấy người này thú hình không phải sư tử cũng là lão hổ hoặc vài mãnh thú khác, Yến Hằng yêu cầu vài người hóa sang thú hình, dùng móng vuốt cẩn thận cắt một vòng tròn lớn trên mặt băng, sau đó từ từ bỏ lưới xuống, còn đặc biệt rải vài nắm hạt bắp lên trên, kế tiếp chỉ còn việc ngồi chờ cá lọt lưới mà thôi.

Quả nhiên sau một đoạn thời gian, trong lòng lưới dần dần xuất hiện dao động, thường thường còn có cá lớn nhảy ra mặt nước nữa, sắc mặt mọi người cũng từ khấn trương chuyển thành vui sướng.

“Kéo.” Theo tiếng hô của Yến Hằng, mọi người lập tức nhanh tay thu lưới, theo lưới từ từ kéo lên, càng ngày càng nhiều cá nhảy lên khỏi mặt nước. Thậm chí còn có các nhanh nhẹn nhảy ra khỏi lưới. Mất thấy một con cá lớn nhảy khỏi lưới, mọi người càng thêm sốt ruột, hận không thể lập tức thu nhanh dây trong tay.

Rốt cuộc cũng thu xong lưới lên mặt băng, lúc này cá còn lại chỉ khoảng bảy tám con. Dù cho chỉ được mấy con như thế, Yến Hằng cũng rất thỏa mãn, điều này chứng tỏ cái lưới tạm bợ này cũng không tệ nha. Dù sao một con cũng nặng hơn 50 cân mà?

Yến Hằng chia các thú nhân thành 3 đội, một đội tiếp tục bắt cá, một đội phụ trách đánh vảy, thanh lý nội tạng sạch sẽ, dù sao nếu trực tiếp xử lý trong sơn động cũng không mấy tiện. Còn Yến Hằng thì dẫn theo một đội mang các đã mần xong về sơn động.

Ngoại trừ sơn động cùng phòng ở thì không có cái nào dư khác, cá chỉ đành đặt ở ngoài sân mà thôi, Yến Hằng cùng mọi người đào tuyết làm thành một động băng, sau đó cứ một lớp cá một lớp tuyết để cất giữ, như vậy ít nhất trước khi tuyết tan, sẽ không có phát tán mùi, có thể tránh dã thú tìm tới.

Cứ như vậy tới tới lui lui ép buộc hơn 10 lần, một ngày lại đi qua, Yến Hằng tính toán một chút chiến lợi phẩm của họ, đã bắt gần 400 con, trong viện đã hình thành một núi nhỏ rồi.

Bất quá Yến Hằng lại phát hiện, sau vài lần vớt, lượng cá ngày càng ít đi thấy rõ, mấy lần kéo cuối cùng thậm chí còn không kéo được con nào, xem ra chỉ dựa vào cá trong sông cũng không phải kế lâu dài.

Yến Hằng cùng mấy người xách vài con cá vào, giống đực trong sơn động thấy họ về, chia nhau lên đón, thu hoạch của bọn họ mấy người kia đều xem trong mắt, đây đại biểu cho phần nào giải quyết vấn đề thức ăn trong mùa tuyết rơi năm nay.

Yến Hằng cười nói với bọn họ: “Tối nay chúng ta ăn cái này.”

Nói đến nấu cá, Yến Hằng hiện chỉ có thể thêm một loại gia vị là muối, chịu thôi, lúc trước hắn chỉ mãi vội vã xây phòng, tìm thực vật, đồ gia vị này nọ hắn hoàn toàn không có nghĩ tới, càng không có thời gian đi kiếm tìm, ánh mắt Yến Hằng đột nhiên quét đến mấy cái bình lớn nằm trong góc tường, nhất thời sáng rõ, không phải có dưa muối sao?

Yến Hằng vừa nghĩ liền làm, mở ra vại sành, một mùi chua thoang thoảng bất ngờ tràn khắp động, mấy người Hồ nhìn thấy, lập tức túm tụm lại, thấy Yến Hằng lấy mấy thứ trong vại sành. Nhịn không được hỏi: “Yến Hằng, cái gì thế? Ngửi mùi có vẻ ngon hen.”

Yến Hằng nói: “Đây là dưa muối, là một loại chế từ rau mà thôi, đợi lát nữa nấu cá bỏ thêm thứ này, đảm bảo ngon bá cháy.” Yến Hằng làm dưa muối không nhiều, cho nên chỉ lấy ra một chút để ăn. Dù sao có thể dính vị là được rồi.

Yến Hằng cắt nhuyễn dưa muối cho vào nồi canh cá đang sôi, chỉ chốc lát sau, mùi thơm lan toả khắp nơi, ngửi thấy mùi, ai ai cũng nhịn không được nuốt nuốt nước miếng.

Lúc nấu cá, nhóm Tề cũng trở lại. Vừa vào cửa, Tề đã ngửi thấy mùi thơm, bụng bắt đầu kêu réo.

Mùa tuyết rơi quả nhiên chẳng sản được mồi mè gì, nhóm người Tề nhiều như thế đi nguyên cả ngày, chỉ sản được một con lợn rừng cùng chó hoang, cũng cỡ ngàn cân thịt đi. May mà đem về đủ nhánh hỏa thủ. Yến Hằng cũng kêu bọn họ chôn mồi trong sân.

Thấy trong sân xuất hiện một ngọn tuyết lớn, bèn hỏi: “Đây chính là cá các người bắt được hả?”

Yến Hằng cũng đang chờ hỏi. Lúc này, người đi đánh cá chung Yến Hằng một năm một mười kể lại lần thu hoạch lần này. Còn triển lãm cho nhóm bên Tề xem cái gọi là lưới đánh cá và hướng dẫn cách bện.

Hôm nay đi hết một ngày chỉ bắt được chút đó mồi, Tề vốn chút lo lắng, chỉ mong sao bên Yến Hằng có chút thu hoạch là đỡ, lại không ngờ Yến Hằng vô được nhiều như thế, không có gì vui sướng bằng loại đột nhiên biết chính mình có thể ấm no an ổn qua mùa tuyết rơi.

Yến Hằng thấy nụ cười vui sướng không giấu được trên môi mọi người, lại nhìn ánh mắt cảm kích của họ khi nhìn hân, cười cười nói: “Ta bắt quá chỉ đưa ra chủ ý mà thôi, chân chính động tay là các người mà, cho nên đây đều là công của mọi người.”

Các thú nhân tuy rằng nghe Yến Hằng nói như vậy, nhưng mọi người đều biết tất cả cả chuyện này là do Yến Hằng mang lại, đều minh bạch ý nghĩa của hân.

Đám người Hồ nhào tới ôm Yến Hằng vào ngực, lòng tràn đầy cảm kích.

Đợi mọi người đem Yến Hằng buông ra, hân mới nói: “Mọi người vất vả rồi, chúng ta ăn cơm trước đi!”

Quả nhiên, canh cá dưa muối này rất được hoan nghênh, dưa muối tuy rằng bỏ ít, thế nhưng trên cơ bản gần như che hết mùi tanh của cá. Chỉ là không ít thú nhân tỏ vẻ nếu cá không có xương cá thì càng tốt.

Ngày hôm sau, thiên không một lần nữa lát phát tuyết rơi, lúc âm u đều nhờ đám cá đông lạnh trong sân vượt qua. Chỉ là cách mấy ngày sau đó, vại dưa muối đã bị ăn sạch sành sanh, Yến Hằng còn đỡ, vốn mồi thú nhân cực kỳ miễn cưỡng, cơ hồ nửa vào mùa tuyết, bọn họ đều tại bị hung trong cái mùi tanh ấy, tàn phá không chịu nổi. Mặc dù mỗi thú nhân đều kêu la khó ăn, mùi kinh thiên này nọ, nhưng trong mắt họ luôn đọng đầy y cười. Mùa tuyết rơi này ngay cả thú triều cũng không xuất hiện. Thú Nhân bị bệnh cũng dần dần kháng phục.

Mùa tuyết rơi này, bộ lạc Kỳ Sơn không còn nhà, mùa tuyết rơi này, bọn họ mất đi tộc nhân, mùa tuyết rơi này, bọn họ bôn ba trong bão tuyết, đã từng lạc mất phương hướng, cũng mùa tuyết rơi này, bọn họ gặp gỡ Yến Hằng, đột nhiên có một loại trực giác, từ mùa tuyết rơi này trở đi, họ sẽ không còn giá lạnh và đói khát nữa.

Gắn bó nhau một đoạn thời gian, Yến Hằng thật sự đã hòa nhập với người bộ lạc Kỳ Sơn, hân thỉnh thoảng trước mặt đám người Tề lấy vài này nọ từ không gian ra, cũng không giải thích gì hết. Hân đang chậm rãi giải phóng tín nhiệm của mình.

Bắt gặp vài lần, mọi người đã có thể thần nhiên chấp nhận năng lực đặc thù của Yến Hằng. Chỉ là lúc nhìn về phía Yến Hằng ai ai cũng đều tràn đầy kính sợ, chậm rãi mọi người liền ẩn ẩn lấy hân làm trung tâm.

Xu thế này vốn bắt đầu từ Áo. Y là người gia nhập vào bộ lạc trẻ nhất, khi y bị trục xuất, tể tự bộ lạc đã truyền ra tin tức sử giả hàng lâm đại lực Thú Nhân rồi, tuy rằng biết không nhiều, nhưng lúc này chứng kiến qua mọi chuyện kỳ lạ chưa từng thấy qua, lại còn có loại lực lượng đặc thù này, tự nhiên cho rằng đây

là thần thông quảng đại, tự nhiên cũng nguyện ý tin tưởng Yến Hằng chính là sứ giả Thú Thần, điều này chứng tỏ bọn họ vẫn chưa bị Thú Thần vứt bỏ.

Lúc đó, Yến Hằng còn không biết thì ra mọi người tại thời điểm ấy đã xem hẳn thành sứ giả Thú Thần, sau này Yến Hằng mỗi khi nghĩ đến đây đều không khỏi cười khổ, ai biết năm ấy các thú nhân đánh bậy đánh bạ cư nhiên là thật?

Đến khi gần hết thịt cá đông lạnh, mùa tuyết rơi cuối cùng cũng kết thúc. Băng tuyết hóa thành dòng chảy, róc ra róc rách vòng vèo qua sông nhỏ. Ánh ban mai sau bao ngày khuất dạng chợt xuyên qua ô cửa sổ, mang theo hương vị sức sống bừng bừng.

Yến Hằng nâng tay ngăn trở ánh nắng chói chang ngoài cửa, tương lai thật đáng chờ mong.

Hết chương 9

10. Chương 10: Xuân Đến, Kiến Thiết Bộ Lạc

Mùa xuân đến, mọi người bắt đầu bận rộn lu bù.

Bốn người Yến Hằng, Tề, Giác, Hồ đại biểu cho cấp lãnh đạo mới của bộ lạc. Hiện tại họ đang thương nghị mấy chuyện trọng yếu cần làm trong mùa xuân này.

Mấu chốt nhất là phải xây đủ nhà cho mọi người, không thể cứ để họ sống mãi trong sơn động được, sinh hoạt tính phúc nhà người ta phải làm sao!?

“Vậy chúng ta cần phải thảo luận việc an bài nhân thủ đi.” Yến Hằng cũng không quá rõ năng lực lao động của giống cái bộ lạc Kỳ Sơn.

“Hiện tại là mùa xuân, hôm qua ta đã dẫn người đi xung quanh thăm dò, dã thú trong rừng đã bắt đầu hoạt động lại, giống loài cũng rất phong phú, cho nên việc tổ đội đi săn nhân có thể rút bớt người lại, khoảng chừng 20 người là có thể.” Giác nói.

“Vậy số còn lại cứ tập trung xây nhà hết đi. Bên phía giống đực chúng ta có thể hỗ trợ nấu cơm.” Hồ bổ sung.

“Quyết định vậy đi. Ta cũng đi giúp xây nhà.” Yến Hằng lên tiếng.

Mấy người nhớ đến năng lực của Yến Hằng nên chẳng ai nghi ngờ, tuân tự đáp ứng.

Hiện đã vào xuân, vạn vật bắt đầu sinh sôi nảy nở, Yến Hằng dự định đi tìm vài loài thực vật có thể ăn được, đồng thời đào một ít cây ăn quả về trong bốn phía quanh bộ lạc luôn.

Yến Hằng nghĩ nghĩ, bèn nói: “Xây nhà xong, ta hi vọng có thể nhờ vài người bảo vệ mình tiến vào rừng vài đợt, ta muốn tìm một ít thực vật có thể ăn được.”

Thấy mọi người không chớp mắt nhìn hẳn, Yến Hằng tiếp tục: “Giống như loại khoai lang lúc trước chúng ta ăn đấy, ta trồng nó ở bình nguyên trước sơn động, đợi đến lúc sắp vào mùa tuyết rơi thì đào ra làm lương thực dự trữ, thực vật như thế có rất nhiều, nếu chúng ta có thể kiếm và trồng được một phần nhỏ thôi, cơ bản mà nói chắc hẳn không cần lo lắng vấn đề lương thực nữa. Chúng ta cũng có thể đào một ít cây ăn quả về, cứ trực tiếp trồng xung quanh bộ lạc, về sau nếu muốn hái trái cây, không cần phải tiến vào rừng sâu nguy hiểm, giảm thiểu rất nhiều rủi ro.”

Vừa nghe Yến Hằng giải thích xong, mọi người rơi vào trạng thái tự hỏi.

Thú Nhân ở đây hoàn toàn chưa từng suy xét qua vấn đề gieo trồng này nọ, sau khi nghe Yến Hằng nói, đột nhiên thấy sao mà có lý quá nha, nếu quả thật làm như vậy, này ngược lại là một phương pháp tốt đấy.

Rõ ràng đạo lý đơn giản như vậy, sao trước giờ không ai nghĩ đến vậy ta? Quả nhiên là sứ giả Thú Thần? Nghĩ thiệt là chu đáo. Mọi người đồng loạt gật đầu chấp nhận.

Suy xét đến nhân tố ở thú thể ‘nhất hùng nhiều thư’, nhà hiện tại họ xây không thể giống loại Yến Hằng tạo trước kia, ngược lại có thể phỏng theo dạng tứ hợp viện cổ đại để xây là ổn nhất. Còn phải để lại một phần sân trống, phòng ngừa phòng không đủ, đến lúc đó xây thêm cũng tiện. Như vậy diện tích một cái nhà rất là lớn.

Nhà Yến Hằng xây lúc đầu do có sơn động nên không đào hầm lưu trữ, hiện tại buộc phải suy xét đến nhân tố này vào. Chung quanh bộ lạc tất yếu phải xây tường thành, mùa tuyết rơi này không có thú triều không có nghĩa mùa kẻ cũng không có.

Trung tâm bộ lạc phải có một đài hiến tế, là nơi để toàn thể tộc nhân tụ tập cùng cúng tế Thú Thần, Yến Hằng dự định đào rỗng phần chân của đài hiến tế rồi xây thành một phòng hầm cỡ lớn, chủ yếu để phòng ngừa mùa tuyết rơi gặp phải thú triều, lở đầu xui xẻo hung thú đột phá tường vây xông vào bộ lạc, đến lúc đó nơi này sẽ là nơi để giống đực ẩn thân, Yến Hằng cẩn thận giảng giải ý tưởng này cho mọi người nghe, thực ra ý tưởng này của Yến Hằng đã gần như kín kẽ đến từng chi tiết, mọi người vừa nghe để đồng loạt sững sốt, cũng không ai có ý kiến bổ sung thêm, chỉ nói dựa theo Yến Hằng làm là được. Tất cả cứ như vậy quyết định.

Yến Hằng bắt đầu ghi chép chi tiết lại tình huống trong bộ lạc, giống đực trong bộ lạc đều đã kết lễ, ngoài Giác còn có 3 thú nhân nữa gả cho Áo, Gian cùng Nhạc đều đã có 5 giống cái, mà Hồ thì chỉ có 3.

Là kết hôn á

Bốn nhà này tất nhiên muốn một nhà một sân rồi, phòng trong nhà đều dựa theo số lượng nhân khẩu thực tế cộng thêm một phòng vệ sinh mà xây, 45 giống cái khác Yến Hằng dự tính xây 15 nhà an trí bọn họ, từng nhà để có 5 phòng ngủ, 1 phòng bếp, 1 nhà vệ sinh, về phần Yến Hằng, hẳn cũng phải xây nhà lần nữa, đầu tiên là nhà kia của Yến Hằng có cửa duy nhất vào sơn động, ngày sau lấy nguyên liệu hoặc tồn trữ thực phẩm này họ đều phải đi qua đó, người đến người đi nhiều như thế, Yến Hằng ở đó cũng không tiện, thứ hai là vì Yến Hằng trong cảm nhận mọi người đã là tộc trưởng, dựa theo quy củ đại lục Thú Nhân, nơi tộc trưởng cư ngụ phải nằm ở gần trung tâm bộ lạc. Như vậy tính toán, trong bộ lạc cần phải xây 20 cái nhà, 1 đài hiến tế, 1 khu tường thành.

Sau đó dự toán vật tư cần tiêu hao, hôm sau Yến Hằng bắt đầu dẫn người tìm kiếm vật liệu.

May mà đã có kinh nghiệm xây nhà một lần, lúc đi thu thập vật liệu Yến Hằng đã nhớ và đánh dấu rõ ràng. Vật dụng để vận chuyển Yến Hằng chọn trúc để làm, chỉ là hẳn lại không biết bện, cho nên đành phải tiếp thu ý kiến quần chúng, đem hình dáng và phương pháp bện giỏ trúc đại khái nói cho mọi người, bất ngờ là chỉ qua một ngày, với phương pháp bện trên lý thuyết kia thế mà vài giống đực đã ép buộc ra được thành phẩm.

Chỉ là lúc xuất phát tìm vật liệu lại nảy sinh một vấn đề. Giống đực bình thường ra ngoài đều để giống cái chờ mình đi. Mà Yến Hằng cũng không thể tùy tiện lên lưng một giống cái được, vì như thế, lúc ra ngoài Yến Hằng toàn tự thân đi bộ, tới tới lui lui, ngược lại cũng không phải thiếu Yến Hằng là không làm được, nhưng mà nếu dùng không gian của hắn, có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian. Cứ thế liên tiếp hơn 10 ngày, mọi thứ đều được chuẩn bị sẵn sàng, chân Yến Hằng ngược lại ma sát đến mức nổi đầy nhọt nước.

Lúc Tề đến gõ cửa, Yến Hằng đang muốn thử chọc thủng nhọt nước trên chân.

Mấy ngày nay, đám người Giác không ngừng lải nhải bên tai Tề rằng Yến Hằng tốt thể này tốt thể nọ, sau lại nói, Yến Hằng cùng mọi người đi tới đi lui vận chuyển gỗ cùng đá tảng, hẳn lại không thể để người khác chở, tự mình đi riết mà chân giờ toàn nhọt nước, nếu có Thú Nhân chiếu cố, thì đâu chịu khổ nhiều thế chứ.

Lời ám chỉ hoặc huych tặc hoặc mập mờ cứ liên tục rót vào tai, ý tứ vô cùng rõ ràng – Yến Hằng đang cần một giống cái, Tề nhà người còn không nhanh chân đến giúp đi.

Tề tất nhiên là hiểu ý của đồng bạn, chỉ là y thật có thể sao? Y không khỏi tự vấn lòng.

Không đợi Tề suy xét rõ, vừa nghe đồng bạn nói như thế, trong lúc đi săn Tề đã không tự chủ chạy đi hái một ít thảo dược. Tiếp đến bị mọi người xô đẩy đến trước cửa nhà Yến Hằng.

Ngập ngừng trước cửa nhà rất lâu, rốt cuộc Tề gom hết dũng khí gõ vài cái rồi đẩy vào, đập vào mắt là hai bàn chân đầy nhọt nước của Yến Hằng, một cảm giác đau lòng khó hiểu trào dâng.

Thấy Tề bước vào, Yến Hằng nghĩ cuối cùng chú đà điểu này cũng ra mặt rồi hen. Hắn nhìn khổ mấy ngày cũng đâu phải công không. Hắn sau lại không biết đám giống cái kia tính toán gì chứ, cho nên cứ dứt khoát ngồi một chỗ chờ Tề dâng lên tận cửa.

Đối mặt với ánh mắt nóng rực của Yến Hằng, Tề cầm lấy kim xương trong tay hắn, nhẹ tay nhẹ chân chút từng nhọt nước, sau đó đắp thảo dược lên. Vừa ngẩng đầu liền bắt gặp đôi mắt đen bóng sâu thẳm của Yến Hằng.

Trong đôi mắt ấy từ từ đọng đầy ý cười, trở nên rực rỡ chói mắt.

Cũng không chờ Yến Hằng nói thêm gì, y liền vội vàng vàng, vờ như bận rộn bưng một chậu nước lên, rồi luống cuống tay chân chạy nhanh ra ngoài. Vành tai đỏ như máu kia lại vô tình bị Yến Hằng thấy được.

Hôm nay thật là một ngày đẹp trời ha! Yến Hằng nghĩ.

Mọi việc vẫn cứ diễn ra như cũ, người người vẫn đầu tặc mặt tối.

Lúc nung ngói, Yến Hằng thử trộn tro Hòa thảo vào chung với đất sét, kết quả mái ngói đợt này cứng tựa như gạch ấy, chỉ là độ cứng vẫn kém quá xa đá tảng, hơn nữa bãi đá nơi này có trữ lượng rất lớn, cho nên Yến Hằng không tính nung chế gạch thay đá xây nhà, thế nhưng làm mái ngói thì càng tốt hơn, như vậy dù cho bị một lượng tuyết lớn đè nặng, cũng không cần lo bị sập mái nhà bất thành linh, hơn nữa nếu đào một lỗ nung ngói còn có thể nhẹ nhàng hơn về sau, tỷ như, nung chế vỏ lớn làm đồ muối chua hoặc lu nước, vại, chum, chén bát, nồi niêu này nọ.

Sau khi hoàn tất công tác chuẩn bị, hiện tại chỉ cần xây nhà là OK.

Nền móng là dùng không gian của Yến Hằng đào, thú thế không biết xẽng là cái chi hết, mà xẽng cuốc này nọ là một loại công cụ, nếu để các thú nhân tay cầm tay đào, không biết đào tới khi nào. Mà Yến Hằng chỉ cần vận dụng không gian trong nháy mắt đã đào được một hố to.

Dựng tường, lên kèo, lợp ngói, mấy chục người hợp lực xây xong một cái nhà trong vòng nửa ngày. Yến Hằng chỉ theo sát mọi người lúc xây cái đầu tiên, sau đó hắn bắt đầu chuyên tâm dùng không gian đào móng nhà cùng tường vây mà thôi. Như vậy dưới sự chung tay góp của mọi người, xây 20 cái nhà cùng 1 đài hiến tế mất hết 15 ngày ròng rã.

Kế tiếp chính là công đoạn đắp tường thành. Vẫn là Yến Hằng đào móng trước, các giống cái phụ trách dựng tường, đá tảng dựng tường là loại rất lớn, bình thường phải 2 Thú Nhân hợp lực mới khiên được 1 khối, cho nên tốc độ kiến tạo chậm hơn lúc đầu rất nhiều. Yến Hằng dự định ở bên ngoài tường thành đào một dòng sông lớn để bảo vệ, từ sông nhỏ dẫn nước vào, trong sông ngoài thành này có thể thả tôm nuôi cá, mùa tuyết rơi cũng có thể đặt bẫy thu hoạch, chung quy sau mùa khô, nước trong sông sẽ khô cạn dần, lúc đó dùng thiết thụ vót thành chông gài dưới đáy sông, nguyên bản rừng gai ngoài nhà ban đầu đã bị Yến Hằng di dời chỗ khác, đến mùa tuyết rơi có thể chặt nhánh của chúng rải xuống sông. Từ đó tạo thành một phòng tuyến hoàn mỹ.

Mỗi một nhà cũng đồng dạng tu kiến một kênh nước, từ đầu nguồn sông nhỏ dẫn vào, nước bắn trực tiếp rót vào sông đào bảo vệ thành, bên trong tường thành cũng đào ra một ao lớn dùng để cung cấp nước xử lý con mồi cùng da thú.

Sân trong mỗi nhà không quá lớn, nhưng trong thành lại có ngã tư đường, phỏng theo bố cục hiện đại mà trồng cây ven đường, Yến Hằng dự tính trồng loại cây ăn quả tại mấy ngã tư đường đó, hiện chỉ đợi tìm được giống thích hợp mà thôi.

Lúc Yến Hằng cùng mọi người xây nhà cửa, Tề sẽ dẫn theo một đội hộ vệ vừa đi săn vừa tra xét tình huống bốn phía, giống loài chỗ này quả thật khá đầy đủ, sản vật có thể nói là rất phong phú, Yến Hằng ban đầu còn lo lắng lần xây nhà trên qui mô lớn này có khả năng sẽ thâm hụt Niêm thảo, Hòa thảo và mấy loại thực vật thiết yếu khác, ai ngờ không lâu sau đó bọn họ lại tìm được một mảnh Niêm thảo còn lớn hơn ở khu ban đầu. Dù sao trước đây, nơi này chưa từng có hơi người mà, làm gì bị mất tài nguyên chứ.

Tề cùng mọi người dựa theo Yến Hằng căn dặn thu thập cây con của mấy loại thực vật mình biết đem về trồng ở ngã tư đường. Dưới sự cổ động của Yến Hằng, bọn họ cũng bắt đầu cẩn thận khắc lên vách tường các loại các tài nguyên mà họ tìm được, đây chính là tài sản vô giá trong bộ lạc họ đấy.

Tề mỗi lần trở lại bộ lạc, nhìn cảnh vật bốn phía từng ngày thay đổi, vui sướng không nói nên lời, từng một mảnh đất hoang vu đầy cỏ dại nay sừng sững hiện ra từng dãy nhà đẹp đẽ vững chắc, nhìn mồ hôi tích trên gương mặt mọi người, cho dù mỗi một nhứng trong mắt không thể nào giấu được nét hân hoan phấn chấn. Thấy vẻ mặt vui cười rạng rỡ đầy mồ hôi của Yến Hằng lẫn trong đám người kia, lòng Tề cũng lâng lâng không kém.

Trải qua gần nửa tháng vất vả, công cuộc kiến thiết toàn bộ bộ lạc rốt cuộc hoàn thành. Yến Hằng nhìn cảnh tượng trước mắt, thật lòng thật dạ vui mừng phấn khởi.

Mùa xuân đã qua mất một nửa, hiện tại cũng đến lúc vào rừng.

Tề cũng bảy người khác trong đội hộ vệ làm bạn cùng Yến Hằng tiến vào rừng rậm. Người còn lại bắt đầu sửa sang lại đất trên bình nguyên, theo lời Yến Hằng, mọi người cần phải san bằng tất cả khu đất gồ ghề, loại trừ cỏ dại, đá tảng, đất cứng và sỏi. Bởi vì không có công cụ, Yến Hằng đành phải mài xương thú thành một lưỡi cuốc đơn giản, cố định bằng cán gỗ cứng, thử nghiệm vài lần, hiệu quả không tệ lắm.

Từ khi Yến Hằng phát hiện hiệu quả thần kỳ khi trộn tro Hòa thảo nung máng ngói, hẳn quyết đoán nung ra cả đồng chai lọ nhỏ, bên ngoài bọc da thú, miệng nhét nút gỗ, đây chính là bình đựng nước khi đi ra ngoài. Xách theo súng, đang định xuất phát, bất ngờ lại thấy Tề hóa thú hình, đi đến bên cạnh Yến Hằng nằm sấp xuống, Yến Hằng nhất thời ngây dại.

Các thú nhân xung quanh thấy động tác thủ lĩnh nhà mình cũng đồng loạt ngây người, mọi người đều biết, thủ lĩnh nhà mình có ý tứ đối với Yến Hằng, tự nhiên cũng hi vọng thủ lĩnh có thể ở cùng một chỗ với hắn.

Trước tối giờ, hành vi của thủ lĩnh nhà mình đã làm mọi người cho rằng y sắp sửa cô độc quanh quẩn sống hết quãng đời còn lại, ai ngờ nay y lại nảy mầm xuân, tự nhiên vô cùng cao hứng.

Lại nói, nhân vật giống Yến Hằng này á, bất luận nhìn từ khía cạnh nào, từ lúc ban đầu gặp gỡ cho tới nay, thực ra vẫn đều là Yến Hằng chăm sóc bọn họ, mà họ trên cơ bản chẳng trả giá được gì cho hắn cả, này làm các thú nhân anh dũng hùng tráng hết sức buồn bực, hiện tại rốt cuộc có thể đem thủ lĩnh nhà mình bù hết cho hắn nha?

Mà quan trọng nhất ra, Yến Hằng vừa nhìn liền biết chưa cùng giống cái kết lẽ rồi, cứ như vậy thủ lĩnh nhà mình chẳng phải trở thành Trưởng của Yến Hằng sao? (Tại thú thể, giống cái kết lẽ đầu tiên với giống đực sẽ là đầu lĩnh của các giống cái khác trong nhà, mọi người xưng hô người đó là Trưởng), ày dô, là Trưởng của sứ thần nha! [Edit: Trưởng giống vợ chính ấy, còn mấy người khác toàn làm lẽ. ^~^]

Vì thế, bọn họ mất thấy thủ lĩnh nhà mình cư nhiên dưới hàng chục cặp mắt chú mục của mọi người cầu yêu kia! Rõ ràng nhiều ngày như vậy đâu ai phát hiện giữa họ có gian tình, à không, là quan hệ thân mật đâu. Sao đừng cái lại tiến đến bước này rồi? Chẳng lẽ y không nên tìm một góc kín đáo nho nhỏ nào đó lặng lẽ thổ lộ, sau đó vui sướng ngọt ngào ngào à? Đấy chỉ là đoạn lải nhải trên tâm lý của cả đám đó thôi, trên thực tế, bọn họ ngoài trừ mặt mày rạng rỡ, mắt mi tỏa sáng nhìn về phía Yến Hằng, thì chẳng nói câu nào.

11. Chương 11: Thăm Dò Rừng Rậm

Yến Hằng tất nhiên hiểu rõ ý này, y đang mời gọi hắn ngồi lên lưng mình. Chỉ một động tác như thế thôi nhưng nó tượng trưng một tầng nghĩa khác, đó chính là cầu yêu. Tuy biết các giống cái ở đây đều có quyền này, nhưng mà cái chuyện cầu yêu này chẳng lẽ không nên do hắn làm hay sao? Ngày giữa lúc Yến Hằng đang thần thốt hoang mang, hắn lại bất gặp ánh nhìn từ kỳ vọng đến cô đơn, rồi trở nên bất lực nhắm nghiền mắt một cách vô vọng.

Tề chưa bao giờ khấn trương như lúc này, y quyết tâm can đảm một lần, muốn cho mình một bắt đầu mới, nhưng hồi lâu vẫn không đợi được đối phương đáp lại, cho dù ngay lúc y bị trục xuất ra khỏi bộ lạc mình sinh sống cả 20 năm, cũng chưa từng thấy lạc lõng như giây phút này.

Mà thôi, cứ như vậy đi! Nếu đối phương không muốn đáp lại, ý tứ đó y đã hiểu rõ rồi. Vào lúc Tề chuẩn bị khởi hành, một bàn tay nhẹ nhàng xoa nắn sống lưng y, Tề chợt mở mắt.

Được rồi! Yến Hằng chỉ do có một chút sững sốt nên phản ứng không kịp mà thôi. Nếu ở hai thế trước kia, Yến Hằng chắc chắn sẽ không có hứng thú với một người cùng giới tính thế này, thậm chí đáng người, khí chất còn nam tính hơn hẳn kia kia, nhưng... sau khi gặp Tề, Yến Hằng phải bất đắc dĩ thừa nhận rằng hẳn bị giống cái này hấp dẫn, trừ vấn đề tuổi tác có thể làm cha chú hẳn ra, đối phương nhìn kiểu nào cũng là người vô cùng ưu tú. Huống hồ, đây chẳng phải là điều mà hẳn hằng ao ước sao?

Mắt thấy Tề càng ngày càng thất vọng, Yến Hằng mới ý thức mình bị hiểu lầm rồi, lập tức thò tay vuốt ve lưng Tề đang định quay đầu đi kia.

Vuốt ve đường cong sống lưng hoàn mỹ của ai kia, Yến Hằng khẽ cười cười, nhanh nhẹn phóng lên lưng Tề.

Thú nhân bốn phía nhìn thấy động tác đó Yến Hằng, đều biết chuyện thành rồi nha, hehe, đồng loạt hóa thành thú hình, ngửa mặt thét dài mừng cho thủ lĩnh nhà mình, tiếng thét vang vọng khắp nơi, từng đàn chim nháo nhào vọt từ rừng rậm lên không trung vì kinh hách.

Yến Hằng ngồi ngay ngắn trên lưng Tề, nhìn các thú nhân hưng phấn xung quanh hô: “Xuất phát thôi!”

.....
Rừng rậm vào xuân, cỏ cây xanh mướt, bừng bừng sức sống, bên này lủi ra một cô gà rừng, bên kia bay qua một chú chim trời. Núi non xa xa trùng trùng điệp điệp, đỉnh núi lượn lờ mây trắng như tầng sương khói lưu luyến không rời, chỉ tiếc cảnh đẹp thế này chỉ có Yến Hằng một mình thưởng thức, mấy người kia từ lúc tiến vào rừng rậm, lập tức quăng đi nét vui sướng ban đầu, cảnh giác tra xét xung quanh. Yến Hằng cũng nhảy khỏi lưng Tề tự thân cuộc bộ.

Bọn họ đi đến trước rừng hỏa thụ, bắt đầu nhanh nhẹn đào toàn bộ cây con cao chừng 1m ra, ước chừng có khoảng 60 cây ấy chứ. Cây giống thế này tương đối dễ bén đất khi trồng hơn. Kế tiếp lựa những cây có nhựa dồi dào khỏe mạnh, loại này Yến Hằng cũng đào không ít, gần 40 cây, một là vì lượng dầu đốt tương lai của cả bộ lạc, hai là vì ứng đối thú triều trong mùa tuyết rơi, lúc ấy có thể dùng hỏa công.

Một đường thẳng tiến, Yến Hằng tìm được cây táo, hồng, Kiwi, sơn tra còn có cây đào, thực ra cả ngọn núi lớn này cây ăn quả thật sự rất nhiều, chỉ là hiện tại Yến Hằng chỉ biết được mấy loại này thôi, dù sao hiện là mùa xuân, cây ăn quả còn chưa kịp kết trái mà. Mấy cây có thể nhận biết, Yến Hằng đều cùng mọi người đào hết, được 43 cây.

Yến Hằng cũng tìm được vài loại gia vị chẳng hạn như: hồ tiêu, hoa tiêu, hồi hương, thìa là, mù tạc, quế này nọ, kiếm được cả đồng mằm, đồng gói hết thấy mang đi.

Mỗi đi qua nơi nào, bọn người Yến Hằng đều cướp gần như cạn kiệt nơi ấy, vô cùng tự nhiên thu hết vào túi, thậm chí Yến Hằng còn phát hiện mằm khoai tây, vô cùng nâng niu đào đồng mằm này ra khỏi đất, nói với đồng bạn bên cạnh: “Đây là khoai tây, là một loại có thể ăn đến chác bụng luôn, đến mùa mưa hẳn có thể thu hoạch rồi.” Nghe được Yến Hằng nói có thể lấp đầy bụng, ánh mắt nhìn đám mằm này của mọi người càng thêm nóng bỏng.

“Sao không đào hết đám này về luôn đi?”

“Chúng ta chỉ đào một ít mằm về trồng thử thôi, lưu chúng lại chỗ này đợi trưởng thành rồi đi thu hoạch, lỡ chúng ta về trồng không sống được, muốn lấy thử tiếp thì nơi này vẫn còn.” Yến Hằng giải thích nói.

Mọi người vừa nghe Yến Hằng giải thích như vậy, đều ngộ ra.

Dọc đường đi, nhóm Yến Hằng vài lần bị dã thú tập kích, may mà hiện mấy nơi họ đi qua đều nằm trong khu rìa của rừng rậm, đại hình dã thú không quá nhiều, phần lớn tập kích đều là vài con heo rừng, báo đốm này nọ.

Mỗi lúc này, Tề vô cùng hăng máu mà dẫn đầu xung trận.

Vài giống cái ở đây đều biết, Tề là muốn bày ra vẻ dũng mãnh nhất, thiện chiến nhất trước mặt Yến Hằng, nên ai nấy đều buông tay để Tề tự do triển lãm, bọn họ chỉ ở bên cạnh bảo vệ Yến Hằng. Vì thế mới xuất hiện cảnh: Tề cận chiến với dã thú ở phía trước kịch liệt, một đám người đứng bên cạnh xem diễn.

Yến Hằng quả thật cũng bị thân ảnh chiến đấu oai hùng của Tề hấp dẫn, dáng người mạnh mẽ, động tác nhanh nhẹn, nháy mắt bên này nháy mắt bên kia, cộng thêm tiếng trầm trồ khen ngợi bốn phía, “Chiêu đó của thủ lĩnh thật hiểm nha”, “Một chiêu này thật đẹp, quả nhiên chặn đầu nó ngay lập tức”... Đây làm cho Yến Hằng cảm giác y không phải đang đánh nhau, mà giống như đang cuốn dã thú vào một màn khiêu vũ tràn ngập dã tính cùng lực lượng của mình.

Tề cảm giác mình chắc chắn là bệnh rồi mới y như dã thú phát tình liều mạng triển lãm lượng lượng trước mặt giống đực như thế. Thực ra trong lòng y vô cùng căng thẳng, dưới ánh nhìn chăm chú của Yến Hằng, y đã vài lần phạm sai lầm rồi.

Tề kéo con mồi vừa giết đến trước mặt đám người Yến Hằng, nhìn hẩn thu hồi con mồi. Sau đó vuốt ve lỗ tai y, trong nháy mắt Tề cảm thấy cả người như bị nướng chín ấy, không được tự nhiên tí nào. Dù cho biến thành hình người, cái loại cảm giác này ngày càng tăng chứ không giảm đi. May mà y đều đi ở phía trước mở đường, cuối cùng tránh được cặp mắt sâu thẳm kia.

Yến Hằng âm thầm buồn cười, không nghĩ tới y ngây ngô như vậy (người cũng y vậy mà?), hóa ra hẩn đã nhạt được bảo vật rồi sao? Thú vị thật.

Mọi người tiếp tục theo kế hoạch ban đầu đi, mục tiêu kế tiếp của Yến Hằng chính là cây nho mà mùa khô năm rồi phát hiện kia, đồng dạng đào không ít cây con. Yến Hằng nhìn nhìn thái dương trên đầu, ước chừng đã giữa trưa, liền nói: “Không bằng chúng ta trước nghỉ ngơi một lát, sau đó tranh thủ ăn cơm trưa.” Mọi người gật đầu đồng ý.

Tề dẫn theo vài người đi xử lý con mồi, nơi nghỉ ngơi gần bên một con sông nhỏ, địa hình tương đối trống trải, cũng khá an toàn. Yến Hằng đang đi lấy nước vào bình đã uống hết của mọi người, đột nhiên phát hiện tảng đá dưới chân có một con cua lớn cỡ 2 bàn tay bò bò.

Í, Yến Hằng lâu rồi chưa ném qua cua lớn thế đâu, mắt đều đỏ lên rồi kia, duỗi tay chụp ngay cái mai lộ lộ kia, ước lượng bằng tay, haha, ít nhất hơn hai cân rưỡi đấy. Nói không chừng con sông nhỏ bên cạnh sơn động cũng có không ít đồ chơi này nha, xem ra về sau có thể tróc không ít đồ ngon nha.

Yến Hằng nhanh chóng tìm người lưu lại bảo vệ, nhờ y hỗ trợ xóc mấy đá tảng phụ cận lên, quả nhiên thu được gần một sọt cua, người bên cạnh đều xông tới, hỏi: “Cái loại càng lớn này khó ăn lắm, ăn vào miệng toàn cát đất thôi, bắt chúng làm cái gì?!”

“Loại này gọi là cua, đặc biệt thơm ngon nếu còn tươi sống, một lát ta làm cho các người nếm thử thì biết liền à.” Các người đem tụi nó đi nướng, không ăn đây cát mới lạ đó?

Đem hơn phân nửa sọt cua rửa sạch sẽ, lấy vại sành từ không gian ra, đổ nước vào, cho một nhúm muối, đây là cách khiến cua phun sạch cát bùn trong bụng ra.

Một hồi lâu, bọn người Tề mới trở về, còn xách về mấy trái cây cùng cây giống, loại trái này tên là quả trám, bề ngoài hơi giống táo, nhưng lại có mùi dâu tây, loại này nở hoa vào mùa tuyết rơi, sang xuân kết quả. Là loại giống đực yêu thích nhất. Thấy Tề đưa trái cây qua, Yến Hằng cầm cắn một ngụm, quả nhiên thơm ngon vô cùng.

“Hóa ra người vì đi hái cái này mới lâu như vậy.” Yến Hằng vừa ăn, vừa nói.

“Lúc xử lý nội tạng vừa vặn thấy, liền hái chút đem về.” Đây đương nhiên là nói xạo rồi, chỉ là khi ấy đúng lúc nghĩ đến nên cố ý đi tìm hái về ấy chứ. Nhìn Yến Hằng trước mặt ăn ngon như thế, Tề thấy mọi thứ đều đáng giá.

Lấy vại sành nấu thịt, lại vùi mấy củ khoai lang vào đồng lửa, Yến Hằng bắt đầu xử lý cua của mình, phương pháp làm cua tốt nhất chính là hấp, sau đó Yến Hằng lấy một giỏ trúc nhỏ để lên miệng vại, làm một ***g hấp giản đơn, sau 10 phút, mùi thơm thoang thoang lan tỏa, cua chín rồi đây.

Yến Hằng làm mẫu lột mai, vạch bỏ phần giáp nhỏ dưới bụng, lấy gạch cua cho vào chén gỗ đặt trước mặt Tề. Làm một ông xã tốt, lấy gạch bóc vỏ gì đó cho tiểu thụ nhà mình là chuyện nên làm.

Mọi người học động tác của Yến Hằng xử lý cua trong tay, lần đầu tiên hút gạch cua, trong đầu mọi người không ngừng lóe qua mấy câu nói như: “Cua ăn ngon thiệt nha” “Thì ra cua phải ăn như vậy” “Hèn chi ăn toàn cát, hoá ra là ăn sai cách ời”...

Yến Hằng lột cho Tề 3 con, rồi nói với mọi người: “Cua không thể ăn quá nhiều, 3 con là đủ.”

Tề thức thoir im lặng hưởng dụng cua do Yến Hằng lột, nếu xem nhẹ vành tai phần hồng của y cùng tiếng ho khan như có như không bốn phía thì càng tốt.

Y không nghĩ Yến Hằng lại sẵn sóc như thế. Chỉ là hần có cần nhìn chăm chăm y hoài vậy không. Ngại chết được.

Yến Hằng nói xong câu này, ánh mắt lại bồi hồi hồi lâu tại vành tai Tề, muốn liếm quá đi mất. Hần vất vả khắc chế suy nghĩ này dời ánh mắt.

Hưởng dụng một bữa cơm trưa phong phú, mọi người lại tiếp tục lên đường. Mục tiêu lần này của họ là phần quả, thế giới này trẻ con sau khi cai sữa phải ăn phần quả một đoạn thời gian mới chính thức ăn các loại thịt, nghe nói là vì ăn loại phần quả này trẻ con mới cao lớn khỏe mạnh được. Nhóm người Tề đã từng phát hiện cây phần quả nằm sâu trong rừng rậm này, hôm nay bọn họ muốn đào ít cây non trở về.

Theo quá trình xâm nhập, bốn phía càng trở nên yên tĩnh lạ thường, vì phòng ngừa độc xà đánh lén, đám người Yến Hằng bao một tầng da thú dày, trên đường đã vài lần bị dã thú tập kích, lần này thừa dịp vài người vây khốn một con voi, Yến Hằng quyết đoán nổ súng, đây là lần đầu tiên Yến Hằng nổ súng trước mặt người khác.

Nhìn dã thú khổng lồ trước mắt cứ thế ngã khụy xuống đất, toàn thể sợ ngây người. Ngày thường đều chỉ thấy Yến Hằng tùy thân mang theo cái đồ chơi đó, thế mà chưa bao giờ biết uy lực nó lớn cỡ này nha.

#Không hổ là sứ giả Thú Thần#

#Đó là Thú Thần ban ân sao?#

Ánh mắt mọi người nhìn Yến Hằng trở nên hiền hòa kỳ dị.

Hết chương 11

12. Chương 12: Tên Mới – Bộ Lạc Kỳ Đông

Thu xác voi vào không gian, mọi người lại tiếp tục khởi hành, một phen bôn ba vất vả, rốt cuộc cũng tới được nơi trong ‘Truyền thuyết’ – rừng phần quả.

Cây phần quả sinh trưởng cả 4 mùa, mỗi một cây đều có sản lượng cố định kỳ lạ, một trái của cây nào đó bị hái xuống, lập tức có một trái mới xuất hiện ngay chỗ cũ một lần nữa, một tháng sao là có thể trưởng thành. Nay cũng giúp Thú Nhân dùng lúc nào cũng được.

Phần quả này hình dáng khá giống trái dừa hiện đại, nhưng phần bên trong không phải nước mà là bột phần. Hơn nữa sau khi phần quả bị hái khỏi cây chỉ có thể trữ tồn 30 ngày là cùng, Yến Hằng vốn nghĩ, loại cây này một năm bốn mùa đều sinh trưởng, vậy... có thể lấy nó làm lương thực dự trữ hay không ta?

Bất quá ý tưởng này vừa nói ra đã bị Tề trực tiếp đánh vỡ.

“Phần quả là đồ ăn Thú Thần ban cho ấu tể vừa qua khỏi nhũ kỳ, cho dù là chúng ta ăn bao nhiêu cũng không chống đói được.” Tề hướng Yến Hằng giải thích nói.

Hóa ra là như vậy. Nhưng mà khi nghe Tề nói đến nhũ kỳ, Yến Hằng đột nhiên nghĩ đến, bé con hình như do giống cái nuôi nấng nha, chẳng lẽ —

Yến Hằng không tự chủ được dời mắt về phía ngực của Tề, quét qua quét lại. Giơ tay vuốt cằm. Ấy dà, rõ ràng y chang mình, thế nào lại có sữa được ta??

Có lẽ do ánh mắt Yến Hằng quá mức nóng bỏng hoặc là một lý do nào khác. Đột nhiên, Tề bắt được sóng điện não của Yến Hằng, không khỏi trợn trừng mắt với hắn.

Yến Hằng chợt dạ sờ sờ mũi, xoay người cùng người khác đào cây giống.

Đợi đến khi về bộ lạc, nghiễm nhiên đã vào hoàng hôn. Trong bộ lạc không thiếu nhà đã dâng lên khói bếp. Dem mọi thứ thu thập được hôm nay chất đống trong sơn động, để sáng mai trồng.

“Hằng, chúng ta về trước nhé.” Cát đồ xong, mọi người lần lượt tạm biệt Yến Hằng, ra về.

Lúc này Tề lại có chút do dự, không biết nên ở lại đây hay là về nhà chung với bọn họ. Y với Yến Hằng mới xác lập quan hệ, ở lại có vẻ không tốt lắm, càng thấy ngại ngại sao ấy. Vẫn là trở về đi, nghĩ như vậy, bèn ngẩng đầu tính tạm biệt với Yến Hằng. Đã thấy Yến Hằng một phen kéo lại tay y.

Vừa cầm vừa xoa xoa kén trong tay Tề, làm cho Yến Hằng có loại cảm xúc rất dễ chịu. Hắn nói: “Ta đói bụng rồi.”

Yến Hằng nói thế, Tề liền minh bạch tâm tư của hắn, mặt không nhin được đỏ lên, nhưng không có rút tay về.

Yến Hằng kéo Tề đi vào phòng bếp, hắn dùng cốt đao cắt thịt, còn Tề thì đứng bên cạnh rửa rau dưa. Đợi khi món ăn nấu xong, hai người mỹ mỹ ăn một bữa cơm ấm áp. Một người lau dọn bàn, một người rửa chén bát. Làm người ta có loại cảm giác ‘cầm sắt hòa minh’, thỏa mãn nói không nên lời.

Chỉ là đến giờ đi ngủ, hai người lại nổi lên tranh chấp. Yến Hằng hi vọng Tề ngủ trong phòng hắn. “Chúng ta không phải đã xác định quan hệ rồi sao? Ngủ cùng nhau là thiên kinh địa nghĩa mà?” Hắn rõ ràng được xem như là người đã có gia đình, cơ gì lại phải phòng không gối chiếu chứ?

Thế nhưng Tề nói sao cũng không đáp ứng: “Nhưng chúng ta còn chưa có kết lễ dưới sự chứng kiến của Thù Thần, làm sao mà ngủ cùng nhau được?”

Nghe Tề nói nói như vậy, Yến Hằng không khỏi trêu đùa: “Chúng ta chỉ đơn thuần ngủ chung một giường mà thôi, chẳng lẽ người nghĩ ta sẽ làm cái gì sao? Hay nên nói là người hi vọng ta –”

Không đợi Yến Hằng nói xong, Tề trực tiếp bịt kín miệng hắn, nổi giận.

Nhìn cái người rõ ràng cao hơn hắn, trắng kiện hơn hắn lại thẹn quá thành giận như vậy, Yến Hằng không khỏi cười ra tiếng, quyết đoán kéo tay đối phương đi vào phòng, lên giường, tắt đèn, Yến Hằng ôm Tề vào ngực, nói: “Yên tâm đi, ta sẽ đợi đến ngày kết lễ...”

Tuy Yến Hằng nói lấp lửng, nhưng phần còn lại không minh bạch ấy lại làm bầu không khí của hai người trở nên kiều diễm ướt át. Yến Hằng hôn khẽ lên trán Tề, nói: “Ngủ đi, ngày mai còn không ít chuyện phải làm đâu?”

Sáng hôm sau, ánh dương quang ấm áp đầu tiên ghé vào ô cửa sổ làm Tề tỉnh giấc. Vừa mở mắt ra đã thấy được gương mặt góc cạnh của Yến Hằng, nay lộ ra một cổ điềm tĩnh an nhiên. Tề bắt giác giơ tay chạm nhẹ vào gương mặt ấy, đây là giống đực tương lai của y. Tề không khỏi trào dâng niềm hạnh phúc.

Chỉ là chốc lát sau, Yến Hằng chợt bắt lấy tay y, cả người lập tức đã bị Yến Hằng đặt dưới thân. Người phía trên vẫn như cũ không có mở mắt, đầu lại cọ đến cọ đi trên cổ Tề, tay thì vô lại tác loạn trên người y. Tề bèn nói: “Nên dậy thôi, bằng không mọi người bên ngoài sẽ chờ... Ngô.”

Lời chưa kịp nói xong, liền bị người phía trên chặn miệng lại, mà hắn rốt cuộc cũng chịu mở mắt ra. Mắt đối mắt, Yến Hằng cố ý ôm chặt Tề vào người, lập tức Tề cảm nhận được vật gì đó cán cán giữa hai người. Y tự nhiên biết đó là thứ gì, lập tức đẩy Yến Hằng ra, cũng không quay đầu lại vọt ra khỏi phòng, chỉ để lại Yến Hằng phía sau cùng tiếng cười sang sảng kia: “Ha ha ha, ha ha.”

Đội hai người chuẩn bị xong, xuất hiện trước mặt mọi người vẫn là hình tượng hoàn mỹ như cũ. Đám người Giác vốn còn tưởng tượng đủ thứ ái muội kiều diễm giữa hai người, ai dè một sợi lông cũng chả có, không khỏi thất vọng vô cùng.

Tề làm đồng bạn với đám đó nhiều năm như vậy, sao không biết trong lòng họ nghĩ gì chứ, thầm nghĩ: Xem ra lúc trước mình đối họ quá tốt ha, cho nên cả đám mới dám ‘Làm càn’ như thế.

Cho nên mấy ngày kế tiếp, đám người Giác đều rơi vào tình trạng nước sôi lửa bỏng, bọn họ không chỉ một lần ngẫm phỏng đoán có phải do Yến Hằng không thể thỏa mãn thủ lĩnh đại nhân cho nên y mới có nhiều tinh lực thao luyện bọn họ như vậy không.

Bên này tạm thời không đề cập tới.

Bây giờ hãy nhìn qua bên Yến Hằng, lúc này hắn đang dẫn theo mọi người bắt đầu khai khẩn đất hoang. Xuân đến, cây cỏ trên bình nguyên sinh trưởng rất mạnh mẽ, công tác thanh lý gặp rất nhiều phiền toái, may mà móng vuốt Thú Nhân sắc bén, chỉ chốc lát sau đã dọn dẹp được một bãi đất trống. Mỗi một loại cây đều được ở một mảnh đất riêng biệt, ngăn cách nhau bằng con kênh nhỏ, trực tiếp dẫn từ sông nhỏ vào. Đội sau khi hoàn tất, hiện ra trước mắt mọi người một thung lũng đồn điền chỉnh tề ngay ngắn với từng luống xanh mướt. Ngay cả trong nương nước cũng được Yến Hằng thả không ít cá của này nọ. Chỉ chờ đến mùa thu hoạch trong tương lai mà thôi.

Về phần cây giống hôm qua đào về đều đã được trồng trong khuôn viên bộ lạc, phần còn dư cùng cây phần quả trồng hết dưới chân núi.

Đến đây, được Yến Hằng gọi là vụ xuân canh hoàn mỹ kết thúc.

Mất thấy sắp tới đại hội lần 2 của bộ lạc, lần này tất cả mọi người đều tham dự, nơi tụ tập chính là dưới tế đài, Yến Hằng cùng vài giống đực khác và đội hộ vệ chủ lực của Tề lúc này liền đứng phía trên.

“Sau này, Yến Hằng chính là tộc trưởng của chúng ta.”

Người khác tự nhiên sẽ không phản đối, chung quy trong mắt mọi người, Yến Hằng là sứ giả Thú Thần, cũng là ân nhân cứu mạng của bộ lạc họ, lại thêm năng lực lúc hắn cùng mọi người kiến tạo bộ lạc ai ai cũng nhìn thấy, hẳn đảm đương chức vị tộc trưởng là điều hiển nhiên. Yến Hằng tự nhiên cũng sẽ không chối từ, cho nên hắn chỉ hơi gật đầu.

“Như vậy chúng ta có phải nên một lần nữa đặt tên cho bộ lạc hay không?” Mọi người cũng biết, cái tên lúc trước đã không còn thích hợp nữa. Lãnh địa mới, tộc trưởng mới, tất nhiên cũng muốn một cái tên mới. Quan trọng hơn hết, tộc trưởng chính là sứ giả Thú Thần. Mọi người đồng loạt đều nhìn về phía Yến Hằng.

Yến Hằng đối với ý kiến đặt lại tên cho bộ lạc tự nhiên vô cùng nguyên ý, dù sao đây cũng được xem như một tay hắn thành lập nên, vứt bỏ tên cũ, đặt một cái tên mới tương đương với việc có một khởi đầu mới, sao lại không tốt chứ.

“Nơi này là phía đông bộ lạc Kỳ Sơn, không bằng cứ gọi là bộ lạc Kỳ Đông đi?” Yến Hằng hỏi.

Nghe được những lời này, đám người Tề ngược lại cũng cảm giác không tệ, đều lần lượt gật đầu đáp ứng. Kỳ Đông: Xem như giữa lại một phần ký ức cũ đi.

Trong bộ lạc vẫn như cũ giữ lại đội hộ vệ gồm 21 người, thống lĩnh vẫn là Tề, chỉ là tăng thêm chức phó thống lĩnh. Chủ yếu phụ trách tuần tra và thủ vệ an toàn cho bộ lạc.

Con mồi do thú nhân ra ngoài săn bắn một nửa thuộc quyền sở hữu của mình, một nửa do trong tộc thống nhất phân phối cho tộc nhân, trái cây trong bộ lạc cùng các loại rau củ được trồng trên bình nguyên đều thống nhất do bộ lạc phân phối, thế nhưng thu hoạch do cá nhân tự mình tiến vào rừng rậm sẽ thuộc về cá nhân đó. Nguyên tắc phân phối này ngược lại cùng các bộ lạc khác không mấy khác biệt.

Yến Hằng cho rằng mấy quy tắc này khá phù hợp với tình hình thực tế xã hội lúc bấy giờ, cho nên không nhất thiết phải thay đổi.

Lại qua một tháng nữa sẽ tới mùa mưa, chuyện chính sự kế tiếp trong bộ lạc chính là trữ tồn đồ ăn. Các thú nhân đều không thích mùa mưa, vào mùa này thường chẳng săn được con mồi tốt nào.

Nhưng mùa mưa lại là thời kỳ giống cái dễ thụ thai nhất, giống cái nếu thụ thai vào mùa này, thì sang xuân sẽ sinh sản. Đây là khí hậu ẩm áp nhất trong năm, không ẩm ướt như mùa mưa, không quá nóng bức như mùa khô, càng chẳng rét lạnh như mùa tuyết rơi, cho nên các thú nhân đều nguyện ý mang thai vào mùa mưa.

Cũng bởi vậy trước mùa mưa, sẽ có một lần hoạt động tế tự Thú Thần, gọi là vũ tế.

Một, nó biểu đạt cho lòng trung thành và tính ngưỡng tuyệt đối của Thú Nhân. Hai, nhân dịp này bọn họ sẽ khẩn cầu Thú Thần phù hộ cho các giống cái trong bộ lạc có thể thụ thai thành công. Ba là bởi vì cho tới nay, kết lễ ở đại lục Thú Nhân đều tiến hành lúc vũ tế.

Mà Yến Hằng cùng Tề đã xác định quan hệ nên kết lễ tự nhiên cũng phải diễn ra vào hôm ấy.

Hết chương 12

13. Chương 13: Vũ Tế – Kết Lễ [1]

Thời gian vội vàng trôi qua, mọi việc trong bộ lạc hết thấy đều dựa theo kế hoạch của Yến Hằng mà tuân tự tiến hành.

Yến Hằng ngày càng thích trêu chọc Tề, mỗi lần thấy bộ dáng tức giận nói không nên lời cùng vành tai đỏ hồng như tích máu đó của y, đều khiến Yến Hằng có một loại thỏa mãn kỳ lạ. Nếu để bọn người viện trưởng thấy Yến Hằng như vậy, chỉ sợ sẽ thốt một câu: Không nghĩ tới cái đứa luôn trầm ổn đứng đắn như Yến Hằng cũng có một ngày lỗ mãng như thế.

“Thủ lĩnh, mai gặp.”

“Ừ, mai gặp. Miệng vết thương nhớ không được đụng nước đấy.”

Cùng đồng bạn nhất nhất cáo biệt nhau, Tề cũng đi về nhà.

Cái từ ‘nhà’ này, rất lâu trước kia, đã trở nên rất xa xỉ với Tề, mà hiện tại, nó lại nằm ngay trong tầm tay rồi.

Ngày mai chính là vũ tế, cũng là ngày kết lễ của y với Yến Hằng.

Đẩy cửa nhà vào, trong phòng một mảnh yên tĩnh, Yến Hằng còn chưa có trở về, làm Tề không khỏi hơi mất mát. Sau khi nấu xong cơm, Yến Hằng rút cuộc cũng trở lại.

Từ khi Tề dọn vào đây ở, toàn bộ cơm canh trong nhà đều do y xử lý, thật sự là Tề rất có thiên phú ở phương diện nấu cơm này, bất luận là món gì, chỉ cần Yến Hằng nói qua cách làm một lần, y đều có thể làm ra thành phẩm tương đương như thế, tuy không thể so được với nhà hàng mấy sao kia nhưng hơn hẳn Yến Hằng cả 10 lần ấy. Điều này cả Yến Hằng lẫn Tề đều vô cùng thỏa mãn, Yến Hằng thỏa mãn với tay nghề của Tề, còn Tề lại thỏa mãn vì món y nấu làm Yến Hằng thích như thế.

Im lặng ăn xong cơm tối, Tề bắt đầu kiểm tra lại vật phẩm ngày mai phải dùng tới, còn Yến Hằng lại cầm văn tế, híp hai mắt giả nghiêm giả chỉnh mà nhìn, nếu khóe miệng không cong lên mãi thế, ngược lại cũng có mấy phần trang nghiêm khí thế.

Theo thời gian trôi qua, mắt thấy Yến Hằng hoàn toàn không có ý tứ đứng dậy đi ngủ, Tề không khỏi sốt ruột.

Dựa theo tập tục ở đại lục Thú Nhân, mỗi một giống cái vào tối trước hôm kết lễ cần phải dùng nguyên thủy [tỷ như là nước suối đầu nguồn] thanh tẩy thân thể, tượng trưng cho giống cái ấy lấy thể xác và tinh thần thuần khiết để xuất giá. Tục danh: Lễ tịnh thân. Nếu ở nhà Thú Nhân bình thường, chuyện này ngược lại có thể dễ dàng hoàn thành.

Nhưng ở cùng Yến Hằng đã gần nửa năm nên Tề biết rõ nếu y hoan thành việc này, thế nào cũng bị đối phương trêu cợt một phen cho coi.

Tề cắn cắn môi, rốt cuộc hạ quyết tâm nói: “Hiện trời đã muộn, người sao còn chưa đi ngủ?”

Yến Hằng nghe y nói vậy, bèn buông xuống văn tế trong tay, híp lại hai mắt, nhìn về phía Tề.

Cứ thế nhìn chăm chú một hồi, da đầu Tề càng lúc càng tê dại, chỉ e có sự chẳng lành sắp xảy ra.

Quả nhiên, nghe Yến Hằng chậm rãi nói: “Ta không phải đang chờ hoàn thành lễ tịnh thân cùng người đây sao?”

Vừa nghe Yến Hằng nói vậy, cả người Tề chợt ửng đỏ, lắp bắp nói: “Người... Ta...” Trong lúc nhất thời chỉ mấp máy phát ra vài từ rời rạc, không nên lời nên câu gì cả. Chẳng biết là giận hay ngượng nữa.

Hắn cũng không nghĩ đến Yến Hằng cư nhiên đánh chủ ý này, vốn cho rằng đối phương chỉ trêu cợt mình một chút rồi sẽ bỏ qua. Nhưng hiện tại vừa nghĩ đến kế tiếp Yến Hằng chứng kiến cảnh y tịnh thân, Tề đã cảm thấy hai chân mềm nhũn rồi. Thật xấu hổ quá.

Yến Hằng đi đến bên cạnh Tề, nắm bàn tay y xoa nắn, chợt kéo vào lòng, nhẹ giọng nói: “Chẳng lẽ người không hi vọng ta cũng là lấy thân thể và tâm hồn tinh khiết để lấy người sao?”

Tề còn đắm chìm trong hình ảnh đáng xấu hổ mà y suy diễn nên, vừa nghe Yến Hằng nói vậy, không thềm tự hỏi liền thốt ra: “Đương nhiên muốn.”

“Kia... nếu ta đi một mình có phải quá không an toàn rồi sao?” Yến Hằng nói tiếp.

“Ừm.” Tề vẫn mơ mơ hồ hồ như cũ đáp.

“Vậy người có phải nên bảo hộ ta hay không? Nếu như vậy, chúng ta hai người cùng đi chẳng phải càng tiện hơn sao?” Yến Hằng cười tủm tỉm dụ dỗ.

“Phải... phải nha!” Tề trong lúc mơ màng cứ thế đáp ứng việc này.

.....

Tề không nhanh không chậm đi ở phía trước, Yến Hằng không xa không gần đi ở sau y. Chỉ là người trước mặt mờ ảo, người sau lại đầy mặt vinh quang.

Yến Hằng vốn thật chỉ tính trêu cợt Tề một tí là được, không nghĩ lúc đó Tề mơ mơ màng màng tựa như chú mèo nhỏ cào thẳng vào lòng hắn, cào đến mức hắn chịu không nổi muốn lập tức biến nó thành hiện thực.

Tề vô cùng ảo não, không nghĩ tới nhất thời sơ xuất, để cho Yến Hằng đạt được. Nói cái gì mà một người đi không an toàn chứ, rõ ràng chỉ ở gần ngay bộ lạc đây mà. Nói cái gì mà muốn làm thể xác và tinh thần tinh khiết sạch sẽ chứ. Ặc, này hình như đúng đi.

Nhìn mặt nước trong vắt trước mặt. Dù cho Tề cọ xát thế nào thì hai người cuối cùng vẫn đến nơi. Tề không khỏi rụt chân về.

Yến Hằng cũng mặc kệ Tề đang do dự, đi qua Tề tiến đến bên hồ nước. Nơi này chính là đầu nguồn dòng suối. Lúc trong bộ lạc có giống cái tiến hành lễ tịnh thân, mọi người bắt đầu chọn nơi này và phái người chuyên biệt qua khảo sát một lần rồi.

Thò tay thử độ ấm trong hồ, xúc cảm mát lạnh nhanh chóng lan tỏa cả tay, nhiệt độ có hơi thấp, bất quá đối với Yến Hằng đang hồ hởi lúc này mà nói cũng chẳng có gì trở ngại.

Bàn tay chậm rãi khuấy động nước hồ, khích khởi ngàn gợn sóng lăn tăn. Bốn bên vắng vẻ yên tĩnh.

Yến Hằng cũng mặc kệ người phía sau do dự như thế nào, đứng thẳng người dậy, chậm rãi cởi bỏ nút thắt quần áo, nghe phía sau truyền đến tiếng sột soạt. Chợt xoay người, liền thấy bộ dáng Tề kinh hoàng thất thố quay đầu qua chỗ khác, không khỏi cười ra tiếng.

Tiếng vang chỗ đó càng ngày càng nhỏ, kèm theo là tiếng bước chân chậm rãi tới gần. Giữa lúc khẩn trương, Yến Hằng từ từ vòng hai tay qua thân thể y, lọt vào trong tầm mắt là ***g ngừng sáng loé dưới ánh trăng của hắn. Tề cả người mờ mịt hẳn đi. Cơ hồ đồng tay đồng chân bị Yến Hằng kéo đến bên cạnh hồ.

Rõ ràng mỗi một ngày đều cùng giường cùng gối, thế mà Tề vẫn cứ như cũ xấu hổ như vậy. Yến Hằng bèn giơ tay mở đai lưng cho Tề, lại bị y kích động đề lại, chỉ thấy y cố bày vẻ trấn tĩnh nói: “Ta, ta tự mình làm được.”

Yến Hằng tất nhiên vui vẻ khi thấy người yêu mình tự cởi quần áo trước mặt hần rồi. Bèn quay đầy nhảy vào trong nước, cười cười tưởng thức cảnh đẹp từ xa hiếm có này.

Không có gì hết, bất quá chỉ là lễ tịnh thân thôi mà, hần còn là giống đực của y nữa, ở trước mặt hần cởi quần áo gì đó, ặc, vẫn rất xấu hổ mờ, một hồi lâu, Tề mới làm tốt công tác tâm lý, liều mạng bỏ qua ánh mắt nóng bỏng kia, chậm rãi kéo mở đai lưng.

Phong cảnh đó khiến Yến Hằng ngồi trong hồ cách đó không xa nhiệt huyết sôi trào, nặng nề nuốt nuốt nước miếng.

Chỉ thấy người trước mắt nhanh chóng nhảy vào trong nước, từ từ bơi qua đầu bên kia. Cảnh đẹp biến mất khiến Yến Hằng thất vọng tràn trề, nhưng vẫn thầm an ủi mình: Không sao hết, qua ngày mai, y sẽ hoàn hoàn chỉnh chỉnh thuộc về hần, đến lúc đó đâu chỉ nhìn nhìn đơn giản thế. Vòng eo tinh tế kia, bờ mông kiêu diễm kia, cả đôi chân thon dài kia, tất cả đều là của hần hết.

Cứ như thế, Yến Hằng liền bỏ qua tiếc nuối này.

Còn Tề lúc này chỉ thầm nghĩ mau chóng tắm sạch toàn thân, nhanh nhẹn tránh đi đôi mắt nóng bỏng đó. Lại không nghĩ đến tiếng nước rì rào lại bắt đầy câu lên ngọn lửa vừa dập yên của Yến Hằng.

Chỉ thấy Yến Hằng đột nhiên lủi lên từ đáy nước, một trận cuồng quay, y đã bị Yến Hằng đặt lên tảng đá lớn giữa hồ.

Da thịt thân mật tiếp xúc, khiến y rối loạn chưa từng có, lúc này thầm nghĩ muốn đẩy Yến Hằng ra. Chỉ là còn chưa chạm đến, đã bị hần bắt lấy tay ấn vào một cự vật nóng rực bên dưới, trong mơ màng nghe hần nói: “Nơi này của ta chưa được tắm sạch nè, người giúp ta tắm nó có được không?”

Ánh trắng nhẹ nhàng lan tỏa trên không, ngoại trừ tiếng hô hấp nặng nề, tiếng rên rỉ ái muội cùng hàng ngàn hàng vạn tầng sóng kích khởi, hết thấy mọi thứ vẫn tốt đẹp như vậy.

14. Chương 14: Vũ Tế, Kết Lễ [2]

Sớm nay, Yến Hằng tuy chưa nhìn thấy Tề, nhưng không ngăn được tâm tình tốt nha. Tối qua đã nếm chút ngon ngọt rồi, đêm nay mới chính thức nhấp nhấp bữa chính đây!

Ăn xong bữa sáng phong phú trên bàn. Đẩy cửa ra, ánh dương quang gấp gấp tràn vào phòng, tựa như Tinh Linh nhảy nhót từng bừng vui vẻ, cũng y chang tâm tình lúc này của Yến Hằng, vô cùng sung sướng.

“Chào buổi sáng, tộc trưởng!”

“Buổi sáng tốt lành, tộc trưởng!”

Đi thẳng đến tế đài, bốn phía vang lên tiếng các tộc nhân ân cần thăm hỏi, nhìn nụ cười sáng lóa trên mặt mỗi người, Yến Hằng tràn đầy tự hào.

Yến Hằng rút cuộc thấy được Tề tràn đầy trang nghiêm, chỉ là lúc nhìn về phía Yến Hằng, nét trang nghiêm ấy lại trở thành một cổ phong tình kiêu diễm. Khiến cả thể xác lẫn tâm linh Yến Hằng sung sướng lạ kỳ.

Tiếng đập cửa gấp rút đánh gãy ái muội giữa hai người. Mùa mưa đã chính thức bắt đầu.

Trong bộ lạc không có tế tự, Yến Hằng lại là tộc trưởng, cho nên hôm nay vũ tế tự nhiên do hần chủ trì.

Mỗi một bộ lạc đều có nghi thức tế tự độc đáo riêng, bộ lạc Kỳ Đông không có truyền thừa, nếu phỏng theo phương thức tế tự Thú Thần của bộ lạc khác, đây là việc bất kính với Thú Thần, cho nên hết thảy đều phải làm lại từ đầu.

Yến Hằng vạn phần cảm tạ phim truyền hình hiện thể độc hại, cho nên hần mới có thể viết ra một thiên tế văn trang trọng đến nhường này á.

“Duy Càn Nguyên nguyên niên tháng tư ngày ba mươi tám, ngô đẳng y thú phục, nay tự khai quy chế dâng lên Thú Thần, xin cho bộ lạc hưng thịnh, tộc nhân an khang, xã hội hài hòa. Vọng ngã bộ lạc luôn thịnh vượng, mưa thuận gió hoà...” (tác giả biên không nổi nữa)

Nói tóm lại áng văn dài thườn thượt ấy có nội dung đại khái là: Yến Hằng đem năm nay đặt tên là Càn Nguyên năm thứ nhất, một năm có 16 tháng, 4 tháng hợp thành một mùa, một ngày đêm mỗi bên 12h, hiện tại là 8h, nay ta đem mấy quy chế tự định này báo cho Thú Thần biết, hi vọng Ngài phù hộ cho chúng ta. Chúng ta vô cùng thành tâm khẩn cầu.

Tế văn niệm xong, tiếp đến là nghi thức hiến tế phẩm của đội hộ vệ dẫn đầu là Tề. Nhảy múa gì đó... thôi bỏ qua đi, mấy thứ này Yến Hằng biên không nổi đâu, nhưng hần từng xem qua xem duyệt binh thời chiến!

Chỉ thấy nhóm người Tề thống nhất trang phục, trên thắt lưng đeo cốt đao như nhau, bước đi nhịp nhàng, nghiêm cẩn, nâng tế phẩm đi tới. Chỉ là duyệt binh đơn giản như thế lại làm cho người khác có loại cảm giác kính cẩn uy nghiêm kỳ lạ.

Về phần Yến Hằng, ha ha, hần có thể nói cho các người biết khi thấy Tề mặc trang phục cấm dục kia lập tức ‘cứng’ sao?

Ngay lúc hiến tế trang nghiêm này mà hần còn nghĩ ngợi lang man như thế, người cho rằng Thú Thần sẽ bỏ qua cho hần à?

Khi đám người Tề nâng tế phẩm đặt lên tế đài, tế phẩm lập tức biến mất trước mắt mọi người, trong tiếng kinh hô vang vọng, Yến Hằng cũng tùy theo ngã xuống.

Choáng váng qua đi, Yến Hằng phát hiện mình xuất hiện ở một đại điện, chỉ là đại điện này ngược lại cực kỳ giống Kim Loan điện triều Thanh trong TV hay chiếu.

“Đó là do bản thân dựa theo ấn tượng trong đầu người mô phỏng nên.” Bỗng nhiên một người mặt thú kỳ lạ xuất hiện ngồi trên ngai vàng giữa điện. Là Yến Hằng giật mình.

Yến Hằng thoáng tự hỏi, lên tiếng: “Ngài là Thú Thần.” Đây là ngữ khí khẳng định.

Người nọ cười cười, nói: “Không sai. Cũng chính ta là người đã mang người đến thế giới này.”

Yến Hằng không khỏi nấn vuốt mi. Hóa ra cuộc sống nơi này của hần vẫn luôn bị người khác khống chế. Cũng khó trách rõ ràng hần chưa từng làm qua chuyện tốt gì, thế mà lại gặp cảnh ngộ này. Nhớ đến đây, trong lòng không khỏi bắt đầu chua xót. Như vậy, một phen hùng tâm tráng chí của hần đây chẳng phải trở thành trò cười hay sao?

“Người đừng vội khinh thị chính mình.” Thú Thần đoan chính ngồi giữa Kim Loan điện, “Trên đại lục này vốn tương tự địa cầu, là do chính tay ta sáng tạo Thú Nhân, chỉ vì ta quá yêu bọn họ, cho bọn họ rất nhiều ưu thế vượt trội so với người địa cầu, ta vẫn cho rằng chỉ cần như thế, bọn họ mới có thể sinh sống càng tốt hơn. Chỉ là không ngờ được, ngay lúc bọn họ cường đại, đồng thời mọi động thực vật trên phiến đại lục này cũng vì sinh tồn mà bắt đầu tiến hóa, cứ như thế, các thú nhân ngày càng rơi vào nguy cơ sinh tồn, mỗi ngày chỉ lo vật lộn chém giết con mồi, mà quên tự thân phát triển. Cho nên bọn họ vẫn mãi dừng lại giai đoạn xã hội Nguyên Thủy này, đây là điều ta vạn phần không muốn thấy nhất.”

“Cho nên...?”

“Cho nên ta tìm đến người.”

“Ta vốn chỉ là một phạm nhân bình thường.”

“Đó chỉ là nhận thức của bản thân người mà thôi, người có thể vì một đứa bé không thân không thích mà táng mạng dưới bánh xe, cũng có thể vì quốc gia dân tộc hiến thân anh dũng. Đây chính là cái không tâm thường.” Thú Thần dừng một chút, lại nói thêm: “Hơn nữa, người có tri thức tích lũy, đồng thời cũng có dã tâm. Không sợ người quá tham lam, chỉ sợ người không hứng thú gì cả. Cho nên ta lựa chọn người.”

Nghe nói như thế, Yến Hằng không khỏi sờ sờ mũi mình, không ngờ hắt trong mắt người khác là như vậy nha, còn dă tâm gì chứ, trên địa bàn của người ta, như vậy không quá tốt đâu.

“Người không cần phải lo lắng gì cả, hôm nay ta gọi người đến đây, chỉ muốn nói với người một chuyện, ta hi vọng người có thể lấy tri thức cùng năng lực lãnh đạo của mình để dẫn dắt các thú nhân ra khỏi chốn cảnh hiện tại, cho bọn họ có một cuộc sống sinh hoạt an ổn. Trừ đó ra, bất luận người làm gì ta đều sẽ không can thiệp, ta thậm chí có thể duy trì ở một ít chuyện nữa.”

“Ta thật không rõ, Ngài làm người sáng thế, vì sao không trực tiếp nhúng tay vào giúp bọn họ cho rồi? Không phải Ngài làm càng tiện hơn sao?” Yến Hằng miễn cưỡng bắt được một vấn đề.

“Người quả nhiên rất thông minh.” Thú Thần sâu thẩm liếc Yến Hằng, tiếp tục nói: “Phải biết ta mặc dù là người sáng thế nhưng chỉ tạo ra Thú Nhân, chứ không phải tạo ra phiên đại lực này, nơi đây có những ước pháp mà ta không vượt qua được, theo lời các người chính là Thiên Đạo, quyết không cho phép các thú nhân tồn tại quá nhiều ưu thế, ta có thể dẫn người đến đây, Thiên Đạo đã rất khoan dung rồi.”

“Ta đây còn trở về được sao?”

“Không thể.”

Trầm mặc thậm lâu, Yến Hằng còn muốn nói gì đó, liền thấy Thú Thần vung tay áo lên, hắt bị đẩy ra khỏi đại điện, nhất thời rơi vào bóng tối.

“Sau này người nên nhớ kỹ, nhất định phải dẫn dắt các thú nhân tiến đến cuộc sống sinh hoạt an ổn.”

Đây là câu Yến Hằng nghe được cuối cùng trước khi thoát ra khỏi đó.

Vừa mở ra mắt, liền nhìn thấy mình đang nằm trên giường lớn tại nhà, vừa lúc thấy Tề đẩy cửa tiến vào: “Người tỉnh rồi à, vốn tưởng người còn hôn mê lâu thêm chút nữa đấy?”

Chỉ thấy trên đầu Yến Hằng vạch qua mấy đạo hắc tuyến, một tay kéo Tề vào lòng, lập tức áp y trên giường, “Giống đực chưa lập của người đột nhiên té xỉu, chẳng lẽ người không nên lo lắng chút sao hử?” Dứt lời, hắt liền bày ra vẻ thương tâm quá độ.

Ừm, xúc cảm tốt thật.

Tề cầm chặt cái tay đang tát quai trên hông y lại, nhưng cũng không đẩy Yến Hằng ra, “Sao thế? Chẳng lẽ người không phải được Thú Thần triệu kiến sao?”

Nghe như thế, Yến Hằng không khỏi hỏi: “Người sao biết được?”

“Người là sứ giả Thú Thần mà, không phải sao?” Tề hỏi ngược lại.

Sứ giả Thú Thần, hắt hình như là được Thú Thần ném tới đây, nói như vậy cũng không sai: “Ừ.”

“Vậy ta đoán đúng rồi á.” Trước kia chưa từng xảy ra việc té phẩm biến mất kỳ dị như thế, huống chi Yến Hằng còn hôn mê một cách quái lạ. Quả thật đã hù Tề một phen, may mà đám người Hồ từng nghe nói qua chuyện này, đại lực Thú Nhân cũng từng có mấy lần té tự đột nhiên hôn mê, họ đều nói là được Thú Thần triệu kiến. Mọi người lại nghĩ đến thân phận Yến Hằng, nên cũng yên lòng. Hiện tại hỏi bất quá là muốn xác định chính xác mà thôi.

Hồ cùng Giác đẩy cửa vào, thấy hai người ôm nhau, bèn trêu: “Cũng sắp kết lễ rồi, đầu cần nóng lòng như thế chứ?”

Yến Hằng gần như đã luyện xong công phu ‘đồng da thiết mặt’, tự nhiên không để loại trêu đùa này trong lòng, chỉ nhìn nhìn thái dương bên ngoài, phổng phồng thời gian hiện tại, phát hiện cũng đã gần đến giờ tiến hành nghi thức, lập tức tự nhiên buông người đang xấu hổ trong lòng ra.

“Sắp đến lúc rồi, ta cùng thủ lĩnh chuẩn bị đây. Tộc trưởng liền do Hồ phụ trách.” Giác cười nói.

“Cũng được.”

.....

Đội hai người kia rời đi, Yến Hằng bị Hồ kéo qua một góc nhỏ, “Người biết ‘làm’ thế nào, khụ khụ, không?” Trên tay còn làm mấy thủ thế không hài hòa.

Yến Hằng vừa nghe, đầu liền đau, không nghĩ tới cái kẻ thoát nhìn luôn đứng đắn như Hồ đây cũng có lúc đáng khinh như vậy, à... không phải, là không nên thân mới đúng.

Bất quá việc này liên quan đến tôn nghiêm của một nam nhân, hơn nữa kẻ luôn đắm chìm trong thời đại ‘Xuân phong’ ‘Phân tử trí thức’ như Yến Hằng sao có thể không biết việc nhỏ này chứ. Khụ khụ. Được rồi! Thực ra, lúc Yến Hằng tại hiện thế xem không ít phim XXOO đâu nhá.

Yến Hằng giơ tay đẩy Hồ ra: “Đi đi đi, ta làm sao không biết được.”

Trang phục kết lễ thực ra rất đơn giản, dù sao ở thế giới này, quần áo phức tạp hơn căn bản làm không được.

Cho nên hỉ phục của Yến Hằng được làm từ lông của một loại Hồng thú kỳ lạ, này do Tề tự mình săn được. Kiểu dáng phỏng theo trang phục triều Thanh may thành, gọn gàng đẹp mắt, mà Yến Hằng cùng Tề mặc giống nhau như đúc, chỉ khác trên trán Yến Hằng buộc thêm một mảnh vải đỏ nhằm phân biệt hùng thư mà thôi.

Giống đực và giống cái

Trên tế đài có đặt một cái đồng hồ mặt trời do Yến Hằng tự chế, ngay khi bóng kim chỉ vạch thứ 3, nghi thức chính thức bắt đầu.

Năm nay cử hành kết lễ chỉ có Yến Hằng cùng Tề, các tộc nhân rải rác bốn phía, lúc nhìn thấy Tề một thân y phục giống mình từ trong đám người đi tới, Yến Hằng cảm thấy lòng hân hoan bỗng mềm mại dị thường.

Rời đi hiện thế năm thứ 9, hẳn có người yêu, chính thức có gia đình.

“Nhất bái Thụ Thần” Hồ làm quan xướng lễ, lớn tiếng hô.

Thường do bà mai đảm nhiệm ở cổ đại hoặc MC ở hiện đại.

Yến Hằng luôn rất thích mấy loại cổ lễ này, chỉ là hiện thế hôn lễ kiểu Tây Âu ngày càng trở thành trào lưu, điều này vốn còn khiến Yến Hằng tiếc nuối một thời gian ấy, hôm nay đến phiên hân kết hôn, Yến Hằng tự nhiên chọn loại phương thức cổ điển này tiến hành rồi.

Trên tế đài có đặt một bức tượng gỗ Thụ Thần khá lớn, do Yến Hằng cố ý khắc ra, vốn cũng không giống lắm, chỉ là một khắc khi thành hình, đột nhiên biến thành bộ dáng người ngồi trên điện Kim Loan hôm ấy, chỉ là khóe miệng lại như có như không cong lên, giống như đang cười nhạo tay nghề rách nát của Yến Hằng vậy.

“Nhị bái cao đường.” Yến Hằng cùng Tề đều không có cha mẹ, trong tộc cũng không có lão nhân nào đủ tư cách đứng ra thay thế, cho nên hai người lạy thêm một lần Thụ Thần nữa.

“Phu phu đối bái.” Khẽ xoay người, nhìn chăm chú vào đối phương, giờ phút này trong lòng trong đầu trong mắt chỉ có người kia mà thôi, làm sao cũng không quên được. Quý xuống, khom người, một lạy này, từ đây chính là thiên trường địa cửu.

“Kết lễ chấm dứt.” Sao không phải đưa vào động phòng hử? Không thấy mặt trời chói lọi trên đỉnh đầu kia à, Yến Hằng tỏ vẻ hân thực ra cũng vạn phần mong muốn ban ngày tuyên *** lắm đấy. Cơ mà Tề không đồng ý đâu.

Nghi thức kết thúc, chính là nhiệt liệt cuồng hoan, chúc mừng mùa mưa bắt đầu, chúc mừng Yến Hằng cùng Tề kết hợp, chúc mừng bọn họ chưa bao giờ bị Thụ Thần vút bỏ

15. Chương 15: Đêm Động Phòng Hoa Chúc

Đều nói: “Tân hôn thẳng như tiểu đăng khoa, khoát lựa hồng cài hoa tựa Trạng Nguyên”.

Như chúng ta đã biết, ‘đăng khoa’ là chỉ những người học hành thành tài, đề tên trên bảng vàng. “Tiểu đăng khoa” là cách nói hình tượng, trong lễ kết hôn, tân lang mặc áo đỏ, đội mũ, gối người phục sức đăng khoa mặc, mặt rạng rỡ, gió xuân đặc ý. Người xưa coi đề tên bảng vàng là một trọng những việc lớn của đời người, kết hôn tượng trưng cho bắt đầu thành gia lập nghiệp. Chính vì vậy từ xưa đến nay, tân hôn chỉ đứng sau việc đề tên bảng vàng.

Kết hôn có thể xem là “tiểu đăng khoa”, cho thấy việc coi trọng hôn nhân, cũng như tất cả các nghi thức tốt lành trong đó.

Ồn ào náo động tán đi. Tề cùng Yến Hằng bình tĩnh đối diện nhau, nhìn đáy mắt nóng nồng kia Tề vạn phần khản trương. Trong đầu không tự chủ nghĩ đến mấy chuyện mà Giác nói với y trước khi làm nghi thức, bỗng dưng yết hầu khá khô lạ kỳ.

Yến Hằng mắt thấy Tề dần dần thất thần, sắc mặt cũng từ từ âm trầm xuống. Chậm rãi tới gần, đặt y dưới thân, thỉnh linh bị áp chế, khiến Tề không khỏi hoảng hốt, thầm nghĩ đẩy Yến Hằng ra, lại phát hiện chính mình hình như bị rút sạch khí lực ấy, không chỉ đẩy không nổi, còn bị đối phương nắm ngược tay lại.

Yến Hằng tay trái cầm y lên, giọng nói trầm ấm vang lên rõ ràng: “Cư nhiên dám thất thần ngay lúc này hử –”

“Ta chỉ là, ngô –”

Yến Hằng cũng không cho y cơ hội biện giải. Nhanh chóng chặn môi y lại, chậm rãi duyên hấp, liếm láp. Tay trái đang nắm cầm Tề chậm rãi men theo cổ qua tai rồi trượt dọc xuống xương quai xanh, ma sát xoa nắn nhẹ nhàng da thịt trơn bóng, cảm thụ từng trận rung động dưới tay. Tề không khỏi hí mắt cảm thụ.

Đột nhiên “Ngô” một tiếng, giam cầm cõi bỏ, Tề mở mắt, đập vào mắt là hình ảnh Yến Hằng nhanh nhẹn thoát sạch quần áo trên thân, cả người quang lỏa áp lên người y.

Môi lại bị phong bế, quần áo trên người cũng bị đôi tay linh hoạt của đối phương dễ dàng lột sạch, du tẩu liên tục trên thân thể y châm lửa, cả người nóng bừng mềm nhũn như nước, khiến y không tự chủ được ôm chặt cổ đối phương. Chính mình rõ ràng cùng Giác học thật nhiều thứ, sao tất cả đều trở nên vô dụng rồi?

Đang lúc hoảng hốt, chợt nghe Yến Hằng nói một câu: “Bà xã, ngươi là của ta.”

Tề vô ý thức đáp: “Ừ”

Trong phòng cảnh xuân thắm đậm, một đêm dập dềnh phóng túng mệnh mang.

.....

Tiếng mưa rơi tí ta tí tách bên thềm làm Tề tỉnh giấc, vừa mở mắt, liền thấy từng giọt mưa vỗ về song cửa sổ.

Vừa động thân, nơi nào đó truyền đến từng trận khó chịu, đau nhức trên thắt lưng lúi thẳng lên đầu khiến Tề không khỏi mắng chửi tên cầm thú đêm qua. Xốc chăn lên, nhìn thấy trên thân thể trải rộng hồng ngân dày đặc, ngay cả chỗ đó cũng bị người nọ cắn hôn qua lại.

Yến Hằng bừng chao dậy cửa phòng vào, thấy Tề vội vàng đắp lại chăn, không khỏi trêu đùa: “Có cái gì phải che chứ, tối hôm qua chỗ nên xem đã xem không sót rồi mà?”

Tề nhất thời vô cùng xấu hổ, tiện đà phản hận, nếu không tại Yến Hằng, y có thể như vậy sao?

“Được rồi! Ngày có gì phải thẹn thùng, đều là phu phu cả rồi.” Nghe thế, mặt Tề càng trở nên đỏ thắm.

Nhìn thấy biểu tình đó của Tề, Yến Hằng rất vui vẻ, đặt chao lên bàn, làm bộ muốn xốc chăn trên người y xem. Tề thấy vậy lập tức ngăn lại động tác Yến Hằng, lại không nghĩ rằng đau nhức trên thắt lưng làm y không khống chế được ngã thẳng vào lòng hắn. Dù vậy, hắn cũng không chịu buông chăn ra. Bèn nổi giận nói: “Ngươi muốn làm gì?”

“Ta đây không phải lo lắng người không thoải mái sao? Tối qua đích xác ta hơi quá. Cho nên hiện muốn xem người thế nào rồi.” Thực ra đêm qua lúc hấn thanh tẩy cho y có nghĩa qua rồi, tuy trước giờ hấn chưa có kinh nghiệm thực tiễn, nhưng kiến thức cơ bản về phương diện này vẫn có, cho nên cũng không lộng thương Tề, chỉ là thoáng có chút sừng đỏ mà thôi.

“Người — người —” Nghe Yến Hằng nói như vậy, y thẹn đến mức lắp bắp không nên lời. Rõ ràng trước kia người này rất là đứng đắn mà, sao bây giờ lại không biết xấu hổ thế này chứ.

Yến Hằng thấy Tề như vậy, vội vàng nói: “Được rồi được rồi, không xem thì không xem, người uống chút cháo cho ấm dạ dày đi.” Nói xong bèn bưng cháo qua, múc một muống, nhẹ nhàng thổi thổi, đưa tới bên miệng Tề.

Nhìn thấy phải uống cháo loãng thế này, Tề không khỏi nhú mày: “Ta không muốn uống cháo đâu, muốn ăn thịt nướng cơ.

Nghe ngữ điệu như làm nũng kia, Yến Hằng không khỏi vui sướng, Yến Hằng từ trong cuộc nói chuyện qua lại với bọn người Giác, thoáng biết Tề từng lạnh nhạt như thế nào, cộng thêm tuổi tác giữa hai bên sai khác quá nhiều, y trước mặt hấn đều luôn luôn cẩn thận dè chừng cùng mặc cảm tự ti. Hôm nay, y có thể nói chuyện với ngữ điệu như thế với Yến Hằng sao có thể không làm hấn vui sướng được cơ chứ!

Tề cũng muốn mình phát hiện giọng điệu mình có vấn đề, chưa bao giờ xấu hổ như hiện tại, y đã 40 tuổi đầu, cứ nhiên đi làm nũng với đứa nhóc nhỏ hơn mình gần 20 tuổi kia.

“Người vừa nếm trải chuyện đó, hiện không thích hợp ăn thịt cùng dầu mỡ, cho nên chỉ có thể khiến uống cháo mà thôi.” Yến Hằng giải thích.

“Ta đây tự uống được rồi!” Để người này dứt cháo thiệt xấu hổ lắm á.

Bất quá nghe nói Yến Hằng so với y nhỏ hơn tầm 20 tuổi, như vậy Yến Hằng hiện bao nhiêu tuổi vậy ta? Bèn lên tiếng hỏi: “Người bao nhiêu rồi?”

Vốn đang nhìn Tề uống cháo, Yến Hằng nghe Tề hỏi, không khỏi ngốc ngốc đáp: “Hình như là vừa tròn 19 đi.”

“Cho nên người bây giờ còn chưa trưởng thành sao?” Hai người đều mòng.

Yến Hằng lại vừa nghĩ đến tuổi thiệt của mình, đang muốn nói gì đó, chợt nghĩ đến thiết lập kì ba của đại lục này, đó chính là giống đực vị thành niên thì không có khả năng làm giống cái sinh con. Đây làm Yến Hằng không khỏi nhìn về phía nửa người dưới của hấn, rồi bỗng hiểu được ý nghĩa chân chính khi Tề nói thế.

Ngẩng đầu liền thấy Tề cũng nhìn chằm chằm chỗ đó hấn. Ánh mắt kia tràn đầy vẻ tiếc nuối làm Yến Hằng muốn nổi xung thiên. Hung tợn nói: “Cho dù hiện ta không có khả năng làm người sinh con, cũng có thể khiến người hằng đêm khóc thét xin tha, cũng đừng quên tối hôm qua là ai khóc lóc cầu xin ta tha thứ.”

Nghênh đón Yến Hằng chính là một bát cháo bay đến.

.....
Mùa mưa tiến đến, cả ngày mưa to liên miên không dứt như gột rửa mọi dơ bẩn trên mảnh lục địa này.

Trong bộ lạc hết thấy đều sưng sề, đồ ăn dự trữ rất sung túc, ngoại trừ các thú nhân trong bộ lạc không thể đi ra ngoài thoả sức vận động, còn lại hết thấy đều tốt đẹp.

Còn một tháng tiếp qua mùa xuân, Yến Hằng rút cuộc làm ra tờ giấy đầu tiên, tuy rằng thô ráp dị thường, nhưng tốt xấu gì vẫn có cái mà dùng, bút là không cách nào tạo ra được, cho nên chỉ có thể lấy vỏ cây bao đơn giản một thanh than thay thế viết mà thôi.

Yến Hằng bởi vậy có thể bắt đầu hoàn chỉnh dạy chữ cho mọi người, các tộc nhân lúc vừa tiếp xúc ai ai cũng hứng trí bừng bừng, về sau dần dần trở nên khó chịu, cuối cùng liền bị Yến Hằng cưỡng chế chấp hành.

Về phần Tề, y tỏ vẻ chính mình rất thích ý học tập, chỉ là kẻ nào đó thường thường tình trùng thượng nã, y lại chống cự bất thành, cho nên khuất phục dưới *** uy của đối phương.

Tỷ như:

1. Tề đi đến trước tủ quần áo, vừa kéo mở, chợt phát hiện bên trong rỗng tuếch, một mảnh da thú nhỏ cũng không có, bèn hỏi Yến Hằng: “Quần áo đi đâu rồi?”

Yến Hằng hồi đáp: “Ngày hôm qua nhà rỉ nước, bị ướt hết rồi, còn chưa kịp hong khô đâu.”

Tề không khỏi hắc tuyến, ngẩng đầu nhìn nóc nhà phong kín chặt chẽ kia, kiểu này mà rỉ nước nổi sao?

“Cho nên hôm nay vẫn đừng nên đi ra ngoài thì hơn.” Nói đem hắc liên kéo y vào lòng, tiện đà đặt lên giường luôn.

2. Bên trong thư phòng, Tề đang hết sức chuyên chú luyện tập số chữ ngày hôm qua học được. Đột nhiên có một chữ y đã quên mất, đang lúc suy tư, liền thấy Yến Hằng đi tới: “Quên rồi à, không sao, để ta đến chỉ lại cho.”

Nói xong cũng không đợi Tề phản đối, tay hắc liên nắm lấy tay đối phương, bắt đầu từng nét từng nét cầm tay Tề viết.

Tề vốn cũng đang chuyên tâm viết, ai biết viết rồi viết, lại biến vị lúc nào không hay. Bàn tay Yến Hằng ôm thắt lưng y lặng lẽ đổi vị trí, da thịt bắt đầu bị xoa nắn, vành tai cũng bị đối phương ngậm lấy, xúc cảm ướt át trực tiếp làm Tề , cả người nhũn như con chi chi, trong mơ màng nghe được đối phương nói: “Thư phòng – play, ha?”

3. Yến Hằng mặt mày nghiêm trang, nói: “Mấy ngày này ngươi cứ mãi miết học chữ, không thấy vắng vẻ ta quá rồi sao?”

Tề không khỏi bóp trán: “Hôm trước không phải –”

“Ngươi cũng nói là hôm trước mà.” Yến Hằng đánh gãy lời Tề nói. “Dù sao hiện cách giờ cơm tối còn một đoạn thời gian.” Nói xong liền hôn lên môi Tề.

Cái gì còn một đoạn thời gian, rõ ràng vừa mới ăn cơm trưa xong đó...

16. Chương 16: Ba Bộ Lạc Đến Đầu Phục

Mùa mưa ướt át trôi qua, liền nghênh đón những ngày mùa khô nắng ráo.

Thái Dương ngày qua ngày đốt nung đại địa, người trong bộ lạc cũng ngày càng bận rộn lu bù lên.

Đội hộ vệ bắt đầu ra ngoài săn bắt, Tề làm thủ lĩnh tự nhiên là bận tối mắt tối mày. Yến Hằng tất nhiên cũng không thể lại cùng Tề ngọt ngọt ngào ngào dính nhau suốt ngày được nữa, bất quá hắc cũng có chuyện muốn làm.

Yến Hằng bắt đầu ra khỏi bộ lạc dưới sự bảo hộ của đội hộ vệ, hắc có ý định tìm kiếm một loại khoáng thạch gọi là quặng sắt. Trong bộ lạc, các thú nhân sử dụng vũ khí chủ yếu toàn là cốt đao. Này làm vũ khí còn tạm chấp nhận, nhưng làm công cụ trồng trọt cùng sinh hoạt hằng ngày rất dễ hư hao, trong bộ lạc không thể phí hoài lực lượng đi săn cốt thú được, [cốt thú rất thừa thớt, thể trọng lại khổng lồ, đối với thú nhân mà nói là cực kỳ nguy hiểm].

Cũng có thể nói, kim loại một khi xuất hiện, sẽ là một bước ngoặt lịch sử đẩy mạnh tiến trình phát triển của đại lục Thú Nhân này, điều kiện sinh hoạt cực tiến là điều tất nhiên hướng tới trong sự phát triển. Đây cũng là điều Yến Hằng cực kỳ muốn nhìn thấy.

Vì thế, Yến Hằng mới sẽ quyết định đi ra ngoài tìm kiếm loại đá quặng sắt này.

Ban đầu là quanh quẩn các khu vực phụ cận bộ lạc tìm, dần dần mới hướng sâu vào rừng rậm, thời gian của Yến Hằng ra ngoài cũng từ mỗi ngày trở về dần dần đổi thành hai ba ngày hồi bộ lạc một lần, đến bây giờ Yến Hằng đã rời đi bộ lạc gần 6 ngày.

Mùa khô năm nay thời tiết hình như phá lệ nóng cháy, thời gian vừa mới qua 3 tháng, khắp nơi đã có hiện tượng nứt đất, cây cối thảo mộc chết héo hàng loạt. May mà Yến Hằng có không gian tồn tại, mỗi khi tìm được một nguồn nước nào đó hẳn điều tồn trữ vào không gian một lượng rất lớn.

Trên đường ngược lại kinh lịch qua vài lần dã thú tập kích, cho nên Yến Hằng chỉ nguyện ý tại các thảm thực vật thưa thớt tìm kiếm, bởi vì sâu trong rừng rậm không ai biết có bao nhiêu nguy hiểm ẩn tàng, đây cũng là nguyên nhân quan trọng dẫn đến quá trình thăm dò của Yến Hằng không có kết quả.

Đội ngũ đang hạ trại tại một chỗ râm mát dưới chân núi. Vào mỗi khi thế này, Yến Hằng đều đặc biệt nhớ nhung Tề da diết.

Vốn Tề cùng các tộc nhân đối với việc Yến Hằng cố chấp đi tìm thứ chưa biết có tồn tại không đó hết sức khó hiểu, mỗi lần như vậy Yến Hằng đều phải giải thích cặn kẽ với các tộc nhân sự hữu dụng trong tương lai của nó, cũng triển lãm sự lợi hại cho các tộc nhân thấy mấy thứ như đao, rìu... mà Yến Hằng mang đến. Mới làm cho bọn họ chấp nhận cho Yến Hằng đi tìm kiếm.

Chỉ là suy xét đến việc sau khi Yến Hằng rời đi bộ lạc, vốn dự đoán được khuyết thiếu người đáng tin cậy, cho nên Tề nhất định phải lưu lại cùng bọn họ Hồ chủ trì sự vụ hằng ngày, cũng bởi vậy chuyến này chỉ để Giác cùng 5 người khác trong đội hộ vệ đi chung mà thôi.

“Tộc trưởng, chúng ta ở bên kia tìm được một loại đá khá giống với hình dáng người tả nè.” Giác chạy tới, hưng phấn nói. Tiếp đem lấy ra một tảng đá khá lớn đưa tới trước mặt Yến Hằng.

“Thật sao?” Yến Hằng nghe nói như thế, lập tức đứng lên.

Tiếp nhận tảng đá có màu đỏ sẫm, cẩn thận quan sát một phen cuối cùng mới xác định đây chính là thứ đá quặng sắt hẳn đang muốn tìm đây mà, còn là loại có hàm lượng sắt tương đối cao nữa chứ.

“Mau, dẫn ta đến chỗ đó xem thử đi.” Sau khi xác định chắc đây là đá quặng, Yến Hằng khẩn muốn đến mỏ quặng xem sao.

Mọi người nghe Yến Hằng nói thế liền biết đây chính là thứ bọn họ muốn tìm bấy lâu. Lập tức dẫn Yến Hằng đi thẳng đến nơi tìm được thứ này.

Thấy khắp núi đều là đá màu đỏ sẫm, Yến Hằng đặc biệt hưng phấn, nhiều đá quặng như vậy, ít nhất đủ cho bộ lạc Kỳ Đông phát triển cả trăm năm.

Lúc này hẳn cùng mọi người bắt tay đào đá quặng lên để thu thập về nhà.

Lúc trước vì để tiện cho việc hành tẩu, cho nên tất cả tạp vật đều đặt trong không gian của Yến Hằng. Hiện, Yến Hằng đem lượng nước tồn trữ trong không gian để ra ngoài một phần, còn tạp vật khác thì trực tiếp sửa sang lại gọn gàng, chỉ đợi sáng mai để các thú nhân trực tiếp công về là được.

Không gian bên trong bị nhồi đầy đá quặng. Số quặng đợt này hẳn tạm thời thỏa mãn nỗi lượng tiêu hao trong bộ lạc, nơi này cách bộ lạc ước chừng 3 ngày đường, đêm nay cứ trực tiếp ở lại nơi này. Thời tiết nóng bức hôm nay cũng không ngăn được nét vui sướng của Yến Hằng lúc trở về.

Bên ngoài bộ lạc Kỳ Đông, từ xa xa Yến Hằng nhìn thấy trên tường thành cư nhiên có không ít Thú Nhân, trong đó không thiếu người thuộc đội hộ vệ, này làm cho mọi người có chút nghi hoặc. Sao khi không tập hợp nhiều người thế!

Chỉ thấy người thuộc đội hộ vệ đồng loạt nghênh hô: “Tộc trưởng, người trở lại rồi! Tìm được đá quặng chưa?”

“Được rồi.”

“Thật tốt quá!”

Một ít Thú Nhân không biết là ai cũng dần dần xông tới, nghe được thành viên đội hộ vệ thế nhưng gọi giống đực tuổi trẻ trước mắt này là tộc trưởng, nhất thời hai mắt tỏa sáng, thì ra đây chính là sứ giả mà Thú Nhân chỉ dẫn họ tìm đến sao?

Từ lúc vào mùa khô tới nay, phụ cận dãy núi Hoành Thế phát sinh khô hạn lớn nhất từ trăm năm trở lại đây, nó khô cạn trực tiếp gây hại cho vật sống nương nhờ tại đó, cây cối thảo mộc chết héo, nguồn nước khô kiệt, dã thú đồng loạt trốn chạy, đồ ăn cạn kiệt khiến các thú nhân không thể săn giết được đầy đủ đồ, ngay lúc bộ lạc gần kề bờ diệt vong, tế tự 3 bộ lạc đồng loạt nhận được lời chỉ thị của Thú Thần.

Hóa ra Thú Thần biết được đại lục Thú Nhân đang đối mặt với tình huống nguy vong, phái riêng một sứ giả đến chỉ bảo cứu vãn, nay biết được 3 bộ lạc gặp nguy cơ, cố đến báo để họ biết đường mà lần, cũng cụ thể hóa tình huống cho mọi người. Vì thế 3 bộ lạc tụ cùng một chỗ thương lượng sau đó đường dài bôn ba đến tận đây, chỉ tiếc lúc đến nơi, Yến Hằng đã rời đi bộ lạc, hiện tại hần trở lại, mọi người tự giác có người đáng tin cậy.

Yến Hằng về đến nhà, liền nhìn thấy Tề, Hồ cùng vài Thú Nhân khác tụ cùng một chỗ bàn bạc, nhìn thấy Yến Hằng về, vài lão giả phân phân biểu hiện thần tình kích động.

Bọn họ chính là tộc trưởng đương nhiệm của 3 bộ lạc kia, Thiên, Cầu, Vạn và các tế tự Đại, Tiết, Cánh.

Mấy người nhất nhất giải thích với Yến Hằng nguyên do mình đến, đợi làm rõ mọi chuyện đã kinh đến chạng vạng. Nhìn sắc trời tối muộn, Yến Hằng để bọn họ về trước, chờ ngày mai lại điều chỉnh công việc cụ thể.

Đợi tất cả mọi người rời đi, Yến Hằng lập tức đóng kín cửa viện, nhanh nhẹn ôm chặt Tề đã vài ngày không thấy, lần mò đến giường. “Mấy ngày không gặp, có nhớ ta hay không?” Tay cũng không thành thật xả đai lưng Tề, nhắm thẳng đến nơi tư mật tìm kiếm.

Yến Hằng động tác trực tiếp chọc giận Tề, người ngoài vừa mới đi hần liền như vậy, như vậy “Ngô, đừng cần chỗ đó.”

Yến Hằng không thềm phản ứng vẫn như cũ gặm cắn hay quả tiểu hồng, thò tay muốn lột quần y xuống, Tề luống cuống tay chân đè lại hay tay đang làm bậy của Yến Hằng, nói: “Ba bộ lạc Kí Đông, Lai Viễn, Hà Biệt còn chưa có an bày tốt đâu?”

Yến Hằng cũng mặc kệ mấy lý do này, trực tiếp liếm lên hầu kết Tề, nửa người dưới chậm rãi ma sát, mãi đến khi câu lên dục hỏa của Tề mới nói: “Không phải nói ngày mai mới an bày tiếp sao? Còn chuyện nào gấp hơn chuyện này hử? Người cũng đã cứng rồi kìa.”

“Nhưng mà... cơm tối còn chưa ăn đâu? Ta đói bụng.” Tề cố gắng khuyên ngăn Yến Hằng buông tay.

“Không sao hết, để ta cho người ăn trước ha, cam đoan dứt no người luôn.” Nói xong đâm mạnh vào.

Một nông một sâu, chân Tề đã tự giác quán chặt eo Yến Hằng. Thực ra, chính y cũng rất nhớ hần.

Về phần bữa cơm chiều này, cuối cùng có ăn hay không hả? Yến Hằng chỉ biết nói thế này: Người đang cười nhạo năng lực của ta? Hả?

17. Chương 17: Lại Thấy Thú Thần

Ngày đêm đó, Yến Hằng lại bị Thú Thần lão gia triệu hoán qua.

Yến Hằng đang hết sức tức giận đây, không nghĩ tới Thú Thần cư nhiên ném cho hần một đồng rắc rối như thế. Hôm nay cách mùa tuyết rơi chỉ còn vồn vện 1 tháng, toàn bộ bộ lạc hiện có khoảng gần 600 người đang chờ nuôi đầy biết không? Vốn đồ ăn dự trữ trong bộ lạc dù nhiều nhưng bất quá cũng chỉ có thể nuôi sống hơn 100 Thú Nhân qua mùa tuyết này.

Cò thiếu đồ cho gần 500 miệng ăn, giờ lại thêm người mới tiến vào, bộ lạc lại tăng thêm nhân khẩu, tự nhiên cũng nên xây thêm nhà ở để an trí những người này, cứ như vậy suy nghĩ, Yến Hằng thừa nhận áp lực lớn cỡ nào rồi đấy.

“Ta đây không phải đang giúp người tích góp thực lực đây sao? Cứ thế này, người mới làm bộ lạc Kỳ Đông chạm ngưỡng trung đẳng chứ, hơn nữa, có ta ở đây chống lưng cho, bọn họ tuyệt đối sẽ nghe theo lời người.”
Thú Thần vội vàng giải thích.

“Thiệt sao?” Yến Hằng cũng sẽ không dễ dàng tin tưởng y.

“Tất nhiên rồi, nhưng tiền đề là người phải chân tâm giúp đỡ bọn họ thoát khỏi khốn cảnh hiện tại. Hơn nữa, ta đã đáp ứng người, chỉ cần người có thể làm cho các thú nhân đạt tới sinh hoạt thời kỳ Tần Hán tiêu chuẩn như trên địa cầu, nếu muốn hoàng đế, ta sẽ giúp người đạt được.”

Nghe được lời y nói thế, Yến Hằng chậm rãi mở miệng: “Trước ngài đã nói, vì quá yêu Thú Nhân, không đành lòng thấy bọn họ sinh hoạt trong cảnh nước sôi lửa bỏng, tôi vốn vẫn luôn tin những lời ấy, thế nhưng hôm nay nhìn ngài lại vội vàng xao động như vậy lại khiến tôi không thể không hoài nghi, rốt cuộc ngài đây là còn có mục đích gì nữa hử?”

“Đúng vậy, ta xác thật còn có mục đích khác.” Thú Thần thở dài, nói: “Ta sáng tạo Thú Nhân ban đầu bắt quá chỉ vì tích góp công đức mà thôi, tựa như Nữ Oa tạo người trên địa cầu ấy, tạo người là công đức, tương tự như tạo Thú Thần nơi đây. Hiện tại ta đã gần sát một bước cuối cùng, lại phát hiện trước kia sáng tạo thế giới thú nhân nhưng bởi vì quá mức yêu thích mà làm sinh hoạt họ luôn duy trì trong cảnh nước sôi lửa bỏng, hôm nay dĩ nhiên trở thành vết nhơ không thể nào lau sạch trong sổ công đức của ta, dẫn tới ảnh hưởng tâm cảnh, đây là điều ta vạn lần không nghĩ đến.”

“Cho nên ta mới tìm đến người, đại khái người không hiểu, người vốn được Thiên Đạo sắp xếp là một kẻ có vận mệnh đại phú đại quý, có không gian là minh chứng tốt nhất cho điều đó, mà ta mang người đến được nơi này cũng do Thiên Đạo ngầm đồng ý.”

“Cho dù ta có không gian tồn tại thì sao? Trước giờ ta vẫn luôn là một kẻ tầm thường.” Yến Hằng hiện vô cùng khó hiểu.

“Vận mạng đại phú đại quý của người chân chính phát huy chính là kiếp ở kỳ dân quốc kia, người sẽ trở thành đại tướng khai quốc công thần, chỉ tại trước đó đã bị ta mang đến đây, cho nên phú quý của người còn chưa kịp bắt đầu đâu.”

Thú Thần nhìn nhìn Yến Hằng đang trầm mặc đứng đó kia, tiếp tục nói.

“Nếu ta đã đưa người đến nơi này, tất nhiên cũng sẽ trả lại vận mệnh đại phú đại quý cho người, vốn trở thành đại tướng khai quốc kia ta sẽ thay thành hoàng đế khai quốc ha, chẳng phải càng tốt hơn sao?”

“Hơn nữa, 3 bộ lạc kia thật là chịu không nổi rồi, chuyện phía trước ta đã hoàn toàn bất lực, lại không thể trợ mắt để họ đi đến bờ diệt vong được. Cho nên mới có an bài thế này. Chỉ hy vọng người có thể cứu trợ họ.”

Yến Hằng nghe được y nói như vậy, đích xác chọc trúng yếu điểm của Yến Hằng. Hắn bèn nói: “Đã như vậy, tôi chấp nhận nhưng không cam đoan làm tốt nhất, chỉ có thể tận hết khả năng mà thôi.”

Thú Thần vừa nghe Yến Hằng chấp nhận, thầm vui như thấy hội: “Người đáp ứng là tốt rồi, ta hôm nay phát thệ, chỉ cần chuyện người làm có ít cho Thú Nhân, ta tuyệt đối sẽ ủng hộ vô điều kiện.”

.....

Sáng hôm sau, Yến Hằng tụ tập vài tộc nhân mình cùng các tộc trưởng và tế tự ở 3 bộ lạc kia lại hội nghị.

Xác định cụ thể các hạng mục công việc cần làm:

Ba bộ lạc từ đây phải đầu nhập vào, gọi chung là bộ lạc Kỳ Đông, tôn Yến Hằng làm tộc trưởng.

Ba tộc trưởng của bộ lạc cũ cộng thêm nhóm người Hồ tạo thành hội Trưởng Lão, phụ trách giám sát cùng thực thi các chính sách và mệnh lệnh do tộc trưởng ban bố. Trong tình huống tộc trưởng vắng mặt, tất cả sự vụ lớn nhỏ trong tộc đều do hội Trưởng Lão nghị quyết.

Vu y của ba bộ lạc cũ tạo thành Vu y viện, ba tế tự tạo thành Tế tự viện.

Đội hộ vệ từ hôm nay bắt đầu chiêu người, cũng nghiêm khắc sàng chọn ra các Thú Nhân cường tráng dũng mãnh nhất, chọn ra ít nhất 100 người tạo thành một trung đoàn, 10 người làm thành một tiểu đội, Giác là trung đoàn trưởng. Tổ kiến đội đi săn, không hạn định danh ngạch, nhưng phải thiết lập một đội Lãnh sự, phụ trách điều tiết khống chế người săn bắt, sở hữu giống cái trong tộc vào thời gian rảnh rỗi ở bất kỳ tình huống nào đều phải phục tùng sự điều phối của đội Lãnh sự. Đội đi săn hằng ngày không nhất thiết chỉ ra ngoài săn bắt con mồi, mà cũng phải gánh vác một phần nhiệm vụ gieo trồng hoặc xây nhà ở và các việc vật linh tinh khác trong bộ lạc, người đội Lãnh sự sẽ được chọn từ giống đực cùng giống cái lão niên trong bộ lạc, hai đội này mỗi bên sẽ có một đầu lĩnh, còn quản lý tất cả các đội sẽ do Tề đảm nhận.

Hiện tại trong bộ lạc có tổng cộng 612 người, trong đó 21 người già. Giống đực 102 người, giống cái 512 người, tỉ lệ này tại đại lục Thú Nhân xem như bình thường.

Trong bộ lạc hiện lấy người bộ lạc Kỳ Đông cũ làm chủ, nhưng Yến Hằng cũng nói, các chức vụ tiểu đội trưởng này họ đều lấy binh quân người toàn bộ lạc phân phối. Bởi vì bọn họ là người mới đến, chủ yếu là đến xin bộ lạc Kỳ Đông giúp đỡ, bởi vậy cho dù biết tộc nhân của bộ lạc Kỳ Đông cũ vốn đều là một nhóm khu trục giả tạo thành, nhưng nề hà trong đó có sứ giả Thú Thần, bọn họ lại được Thú Thần chỉ dẫn tới đây, cho nên hiện tại trong lòng cũng không dám có lời oán hận gì.

Tộc trưởng 3 bộ lạc vốn chính đều đã thành tinh hết rồi, lúc mới tới bộ lạc Kỳ Đông, liền tra xét mỗi một nơi trong bộ lạc căn kê rõ ràng đến từng centimet, bất luận là tường thành và phòng ốc kiên cố, hay là đồ gốm này họ đều mang đến cho bọn họ sự rung động ghê ghớm, dưới sự ám chỉ trong tối ngoài sáng của Thú Thần, bọn họ hiện tại đối với Yến Hằng là nói gì nghe vậy.

Đối với quyền lợi tộc trưởng, bọn họ tắc tở vể, tuy rằng mình mất quyền lợi tối cao, nhưng thay vào đó lại mang đến cho tộc nhân họ một cuộc sống tốt nhất, hướng chi, bọn họ vạn phần tin tưởng, có Yến Hằng ở, bộ lạc Kỳ Đông nhất định phát triển ngày càng tốt hơn, theo như lời Thú Thần đại nhân á, họ là nhóm đầu tiên nguyện ý trung thành ngày sau nhất định sẽ có được hồi báo càng đáng giá. Đừng thấy bọn họ cứ đâm đầu tin tưởng Thú Nhân mà lầm, họ cũng có tâm địa gian xảo riêng đấy nhá.

Yến Hằng tuy không biết ý tưởng của đám người này, nhưng cũng không gây trở ngại mấy điều hấn suy diễn đâu, người của bộ lạc Kỳ Đông vốn chính là có ‘Xuất thân không tốt’, hơn nữa nhân khẩu ít đến mức đáng thương, hiện tại có thể cùng đám người kia hỗn thành một khối, Yến Hằng vốn sợ xuất hiện xung đột xấu nào đó, cho nên Yến Hằng chỉ đành phải mượn danh sứ giả Thú Thần để cấp chức vị trọng yếu cho các tộc nhân cũ cho toàn bộ lạc. Cũng may mấy tộc trưởng này có vẻ tương đối thông tình đạt lý. Thế nhưng một ít điều chỉnh buộc phải thực hiện thôi à.

Cách mùa tuyết rơi chỉ có 1 tháng, thời gian cấp bách, trong bộ lạc cần kiến tạo gần 80 ngôi nhà.

Mà tường vây xây dựng ban đầu do vấn đề khuếch trương hiện tại cũng buộc phải tu kiến lần nữa, may mà nhân thủ sung túc, nguyên vật liệu gì đó đều có thể cung ứng đầy đủ. Dựa theo Thú Nhân bộ lạc cũ phối hợp với người của ba bộ lạc mới gia nhập, tạo thành một đội hộ vệ hoặc đội đi săn.

Bộ lạc lên kế hoạch, các thú nhân buổi sáng từ 6h đến 2h chiều phải đi vận chuyển nguyên vật liệu xây dựng, từ 2h chiều đến 7h tối tiến hành xây nhà.

Yến Hằng dùng gần 20 ngày trời để giúp các thú nhân vận chuyển vật liệu, sau Yến Hằng còn phải cùng với vài giống cái đóng thuyền lớn.

Dù cho các giống cái có cố gắng đi săn thế nào thì đồ ăn vẫn thiếu hụt trầm trọng. Lúc vào xuân, phần ruộng đất khai khẩn để trồng trọt cũng không nhiều, cho nên sản lượng cũng chỉ có thể miễn cưỡng đáp ứng nhu cầu bộ lạc mà thôi, nhưng hiện tại còn cách xa lắm mới đủ được, sông nhỏ ngoài bộ lạc nay đã sắp khô cạn, Yến Hằng chẳng dám khẳng định khi mùa tuyết rơi đến sông này có cá xuôi vào hay không nữa, rơi vào đường cùng, Yến Hằng đành phải đánh chủ ý đến biển rộng.

Mất vài ngày thời gian mới đóng được một chiếc thuyền lớn thô sơ, bất quá có thể dong thuyền ra khơi là được rồi.

Yến Hằng ở trên thuyền tham lam nhìn bầy cá, các giống cái có cánh dựa theo Yến Hằng xác định phạm vi bắt đầu quăng lưới, vài lần quăng, cũng hơi có thu hoạch, ngược lại so với một giống cái đơn lẻ đi săn tốt hơn nhiều, kết quả như vậy khiến cho mọi người tự tin hẳn lên.

Trong bộ lạc vẫn vô cùng hài hòa, đại khái do bên ba vì mục tiêu ám no chung đi, tộc nhân giữa các bộ lạc không có xảy ra xung đột ma sát gì hết. Một hồi mưa to qua đi, hoa tuyết lất phất rơi đầy sân. Mùa tuyết rơi cứ thế bắt đầu.

Thức ăn dự trữ trong bộ vừa đủ để thỏa mãn nhu cầu của mọi người, nhà ở cũng một lần nữa phân phối, tộc nhân cũ đồng loạt bị phân rã.

Nguyên bản người của bộ lạc Kỳ Đông đã rất lâu không tiếp xúc với bộ lạc khác, nên hết sức câu nệ cùng lo lắng. Mà người của bộ lạc khác vừa nghe đến thân phận thật của bọn họ lại có chút chần chờ, Yến Hằng bắt đầu an bài tộc nhân cũ trong bộ lạc cứ hai ba ngày thay phiên thăm hỏi người của 3 bộ lạc dưới tế đài, sau lại chuyên môn tổ chức một hồi lửa trại thâu đêm, tộc nhân giữa các bên chậm rãi quen thuộc nhau. Trải qua một tháng ma hợp, hiện tại trong bộ lạc đã có thể chỉ nghe thấy một tiếng nói, đó chính là ‘Bộ lạc Kỳ Đông’. Nay làm cho Yến Hằng rất chi vừa lòng.

18. Chương 18: Thú Triều Đột Kích – Tái Kiến Cố Nhân

Mùa tuyết rơi tiến đến, mọi sự trong bộ lạc hết thảy đều theo dự đoán của Yến Hằng mà tiến hành.

Yến Hằng còn đang trên giường dây dưa không muốn đứng lên. Tề thì tràn đầy vẻ bất đắc dĩ, tùy ý đối phương xem mình như gối ôm giam cầm trong ngực.

Chỉ nghe thấy bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một tràn ồn ào náo động, “Thú triều, thú triều tập kích bộ lạc.”

Tiếng đập cửa cấp bách truyền đến. Yến Hằng cùng Tề lập tức đứng dậy, vội vàng mặc quần áo, vừa mở cửa liền nghe được giọng nói kèm tiếng thở hổn hển: “Tộc trưởng, thủ lĩnh, mau, thú triều tập kích bộ lạc rồi!”

Yến Hằng cùng Tề vội vàng chạy về phía tường thành. Hai người đều vô cùng nghiêm túc và thận trọng.

Trên tường thành, Giác cùng Hồ đang tổ chức nhân thủ chống đỡ thú triều, mùa tuyết rơi năm trước vì dự phòng thú triều, cố ý chất chồng rất nhiều đá tảng trên tường thành, hiện tại vừa lúc dùng tới, các thú nhân có cánh xa xa bay trên không trung, tùy thời mà động. Người không có cánh thì trực tiếp đứng trên tường thành ném đá xuống. Tường thành này lại trở thành vật cản tốt nhất chắn đám dã thú hung hăng này. Bầu không khí hiện tại đang vô cùng khẩn trương căng thẳng.

Yến Hằng từ trên tường thành vọng ra ngoài, phía trước dã thú rậm rạp dày đặc từng trận liên tục trùng kích tường vây, đá tảng ném trúng dã thú cũng không gây quá nhiều tổn thương như Yến Hằng dự đoán. Có thể một lần đập chết dã thú chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Yến Hằng lập tức lấy súng trường từ không gian ra, theo dõi các loại dã thú có hình thể khổng lồ, tùy thời nổ súng. Đá tảng cùng các đòn tấn công của thú nhân trên cơ bản không mấy thương tổn chúng nó. Giờ chỉ có thể ỷ lại súng của Yến Hằng mà thôi.

Theo thời gian từng chút trôi qua, xác chết dưới chân tường chồng chất ngày càng nhiều, dã thú vẫn từ từ tới gần tường vây, liên miên không dứt. Trong không khí đã tràn ngập mùi tanh nồng của máu tươi. Dã thú cứ từng đợt như không biết mệt mỏi xông thẳng về phía tường vây, khiến mọi người luôn bị áp lực vô hình đè nặng. Không khí càng ngày càng co chặt.

Rõ ràng trả giá đại giới lớn như vậy, mấy dã thú này cứ nhiên còn không buông tay. Mắt thấy dã thú cũng nhanh đạp lên thi thể đồng bọn xông lên tường vây.

“Tất cả giống đực lui vào tế đài.” Chỉ nghe Tề la lớn. Giống đực xung quanh đồng loạt bị động ghì chặt mang đi, dưới sự tức giận mắng chửi của họ mà kéo họ rút lui trật tự, vừa kéo vừa nói: “Chỉ khi các người an toàn, chúng ta mới có thể toàn lực đánh lui thú triều.”

Các giống được nghe được đều từ từ trầm mặc xuống, họ hiểu rõ bản thân ở nơi này chỉ tổ gây liên lụy, đều lặng yên đi về phía tế đài.

Còn người đang cố tìm kiếm cơ hội bắn giết như Yến Hằng cũng bị Tề giữ chặt, nhìn thẳng vào mắt hắn nói: “Người cũng xuống đi, hung thú đã sắp phá vòng vây đi vào rồi.”

Yến Hằng nhìn nhìn dã thú ngày càng gần kia, yên lặng gật gật đầu: “Được. Chính người phải chú ý an toàn, nếu trở về để ta phát hiện người bị thương, ta khẳng định không tha cho người đâu.” Yến Hằng hung tợn nói.

“Được.”

Nghe được y cam đoan, Yến Hằng xoay người chạy khỏi tường vây. Phòng ngầm dưới Tế đài hoàn toàn phong bế âm u, người bốn phía đều ăn ý trầm mặc. Bên ngoài từng trận gầm gừ gào thét giận giữ của dã thú, lần lượt nện thẳng vào lòng Yến Hằng, không biết qua đợt thú triều này, sẽ có bao nhiêu Thú Nhân mất đi sinh mệnh đây. Một loại cảm giác bị thương vô lực chiếm cứ lòng hắn.

Bọn họ ở bên ngoài liều mạng, hắn lại chỉ có thể trốn trốn tránh tránh chờ đợi ở cái nơi an toàn này mà thôi. Áp lực đến mức dường như không khí không thể lưu thông nổi tại nơi mật thất âm u này.

Yến Hằng vô cùng hối hận, hắn rõ ràng đã tìm được quãng sát vào mùa khô này, có sao lại vì bận rộn mà trì hoãn xuống, nếu hắn có thể dùng nó làm ít cung tiễn, bọn họ hiện tại cũng đâu cần liều mạng giãy giụa như thế này.

Tiếng gầm gừ gào rít ngày một ít đi, nỗi kinh hoàng bất lực tràn ngập trong tim mọi người cũng dần dần tiêu tán, rốt cuộc không biết qua bao lâu, từng tràn bước chân chạy về phía này, mọi người trong lòng chợt lóe, chỉ thấy Tề đẩy cửa tiến vào: “Thú triều lui rồi, mọi người có thể đi ra ngoài.”

Đợi khi mọi người rời đi, Yến Hằng một phen ôm chặt Tề, chóp mũi quanh quẩn mùi máu tươi nồng nặc khiến Yến Hằng nhất thời mặt đen: “Người bị thương?” Vừa nói liền thấy được miệng vết thương trên cánh tay y.

“Không có việc gì, chỉ là không cẩn thận bị cào trúng mà thôi.” Che miệng vết thương trên tay, Tề sợ hãi nói. Sớm biết thế này hồi nãy xử lý một chút rồi hả qua.

“Lát nữa ta sẽ đi tìm Vu y, người hiện tại đi qua xem xét các tộc nhân đi?” Biết Yến Hằng còn muốn nói lời trách cứ, Tề vội vàng chặn ngay.

Nghe được y nói như thế nào, Yến Hằng nhất thời nghiêm túc, phải lấy bộ lạc làm trọng mới được. Nhưng trước khi đi vẫn nói: “Người nhất định phải đi xử lý miệng vết thương trước đây.”

“Được rồi.”

Trong bộ lạc hiện tại một đồng hỗn độn, không ít nhà bị chà đạp phá hủy, chung quanh đều là xác chết của dã thú, chúng nó ngay khi Yến Hằng rời đi không lâu đã phá vòng vây vọt vào, các thú nhân liền triển khai vật lộn trực tiếp, thẳng đến đại bộ phận dã thú bị giết sát, chúng nó mới dần dần thối lui.

Trận thú triều giết chết gần 20 thú nhân, người thụ thương vượt quá con số 150, còn có 20 người trọng thương, gần một phần ba thương vong, khiến trong lòng Yến Hằng dấy lên một tầng âm trầm.

Nhưng trong lòng các thú nhân lại vô cùng vui sướng, gần 3000 đầu dã thú hình thành trận thú triều này, dù cho xuất hiện tấn công vào một vài bộ lạc lớn, cũng chưa chắc chống đỡ nổi ấy chứ, trên cơ bản sẽ bị phát hủy tất cả.

Thế mà bây giờ, ngay tại bộ lạc loại nhỏ của họ, cư nhiên chỉ trả giá nhiều đó thương vong mà có thể đẩy lui trận thú triều lớn này, hơn nữa, lần thú triều này còn để lại cho bộ lạc họ gần 2000 xác thú đầy nhá.

Số lượng xác này có thể nuôi toàn bộ lạc trong 4 tháng tới, nói cách khác đến mùa mưa năm sau cũng không cần ra ngoài săn thú vẫn sống dư dã thoải mái đó.

Vu y đã triển khai băng bó miệng vết thương cho các thú nhân bị thương, một tháng cuối cùng ở mùa khô, dược liệu cũng đã được tích trữ đầy đủ hết mức có thể. Trải qua đợt thú triều lần này, bộ lạc Kỳ Đông ít

nhất trong mùa tuyết rơi này sẽ không bị tập kích trận nào nữa. Cho nên đại lượng được liệu liền không chút do dự trút hết lên người thú nhân bị thương hiện nay. Chỉ hi vọng bọn họ có thể mau chóng khỏi hẳn.

Thú nhân đã mất trong cuộc chiến thông qua Yến Hằng cùng hội Trưởng Lão thương nghị, quyết định trực tiếp vùi lấp họ trong rừng rậm phía sau bộ lạc, Yến Hằng nhìn thấy đám người này rõ ràng vẫn còn hoạt bát sinh động như thể trong nháy mắt đã biến thành những khối thi thể lạnh như băng, liền cảm thấy trách nhiệm trong tương lai còn nặng lắm, còn rất nhiều thứ hần nhất định phải làm.

Nhà cửa hư hao đã tu sửa xong, thú nhân không bị thương tiến hành thanh lý xác dã thú trong bộ lạc, kinh lịch qua trận đại chiến này, trong bộ lạc chưa từng hài hòa, ăn ý đến thế, dù sao cũng đã trải qua đồng sinh cộng tử mà.

Thịt xử lý xong quá nhiều, Yến Hằng tính toán đem phần lớn chúng trực tiếp ướp muối hong khô để trữ tồn cho dễ, một phần nhỏ thì vùi lấp vào tuyết nhằm đông lạnh. Có thể ăn dần dần.

Hồ làm muối Yến Hằng tạo lúc trước nay đã mở rộng gấp mấy lần. Chỉ là vào mùa tuyết không có mặt trời để phơi, cho nên chỉ có thể dùng phương thức nấu để tạo muối ăn mà thôi.

Khói bếp từ các nóc nhà trong bộ lạc lượn lờ khắp không trung, không có đưa tới dã thú hung mãnh, lại đưa tới những kẻ mà Yến Hằng không tưởng được.

Bộ lạc Viễn Sơn đến.

Bộ lạc Viễn Sơn vào mùa tuyết rơi đều vài lần tao ngộ thú triều, tuy mỗi lần đều có thể đánh lui, thế nhưng cũng tổn thất hết sức nghiêm trọng, nhân khẩu vốn 1100 nay giảm gần , trong đó có được sức chiến đấu không tới 150 người.

Cuối cùng, kẻ đã trở thành tế tự – Cốc nhận được chỉ thị của Thú Thần, muốn bọn họ tới tìm Yến Hằng. Vốn bộ lạc Viễn Sơn đã sớm hăm sâu vào vùng bùn, nay lại được Thú Thần chỉ dẫn, tất nhiên mừng rỡ như điên, vì thế bọn họ liền xuất hiện ở trước mắt Yến Hằng.

Yến Hằng trầm nghĩ nói: Thú Thần chết tiệt! Lại ném đại phiền toái cho ta nữa.

Trên chín tầng mây, Thú Thần tỏ vẻ: Ta đây không ném bọn họ tới trước mặt ngươi, người báo thù cho tiền thân bằng cách nào hử?

Ánh mắt Yến Hằng nhìn Kiền, Khiết lẫn trong đám người trở nên vô cùng âm u, tình cảm lưu lại của tiền thân lúc này lộ rõ mòn mỏi, hần còn chưa đi tìm đám đó trả thù, họ đã tự dẫn xác đến cửa.

Mà người bộ lạc Viễn Sơn lại bắt đầu lo lắng, không nghĩ tới sứ giả Thú Thần cư nhiên là Hằng, kẻ từng bị bọn họ đuổi ra khỏi bộ lạc, vậy hần sẽ thu lưu họ sao? Vừa nghĩ như vậy, mọi người đều không dám nhìn nữa Yến Hằng.

Kiền và Khiết thì vạn phần kinh hoảng, không nghĩ tới bản thân gặp rủi ro lại trực tiếp rơi xuống vào tay Hằng thế này, lúc bọn họ đuổi Hằng ra khỏi bộ lạc, cũng đã vênh váo kể hết mọi chuyện cho hần biết rồi đó.

Người trấn định duy nhất trong bộ lạc phải kể đến là An, y nhìn con người trầm ổn sâu sắc trước mắt, kia vẫn là kẻ luôn ngang ngược, kiêu ngạo bất tuân trong trí nhớ y sao?

Yến Hằng chú ý tới một đạo ánh mắt chăm chú duy nhất trong đám người, bèn ngẩng đầu lên, liền thấy một người ước chừng cao hơn hần một cái đầu, khuôn mặt góc cạnh lạnh tuấn rõ ràng. Mày kiếm vát ngang, mắt đen thâm thúy, môi mỏng khê mím, chỉ là khóe mắt có một vết sẹo dài phá hủy một phần mỹ cảm, nhưng tăng thêm mấy phần ngang tàng ngạo nghễ.

Người trước mắt này Yến Hằng quả thực nhận thức, y vốn chính là vị giống cái chưa lập mà hùng phụ vì hần định ra.

Tề không thể xem nổi cảnh hai người đối diện mặt đi mây lại thế này, bèn ho nhẹ một tiếng, “Khụ khụ”. Nháy mắt đánh vỡ yên tĩnh bốn phía.

Cũng kéo Yến Hằng từ suy nghĩ trở về: “Thỉnh các trưởng lão trước an bài ăn ở cho bọn họ đi.”

Hết chương 18

19. Chương 19: Tề Ghen

Yến Hằng quyết định thu lưu đám người đó là có nguyên nhân.

Bộ lạc Viễn Sơn có gần 150 giống đực, đây là chuyện cực kỳ trọng yếu để nâng cao tỉ lệ nhân khẩu hiện nay của bộ lạc Kỳ Đông. Dù sao trong bộ lạc còn không ít giống cái chưa gả ra ngoài được kia!

Hơn nữa, bây giờ bộ lạc cũng có đủ lương thực để nuôi sống mấy người này. Mà phần lớn họ Yến Hằng đều nhận thức, bản tính bọn họ ra sao hẳn cũng phần nào thấu đáo rõ ràng, đa phần mọi người đều rất thuần phác thiện lương, năm đó tiền thân làm đủ loại chuyện kiểu ngạo ngang tàn thế, mà bọn họ đều nể mặt mũi cha mẹ nguyên thân không truy cứu, hơn nữa chuyện năm đó tiền thân bị đuổi khỏi bộ lạc, tình hình thực tế bọn họ cũng không biết nhiều, về tình về lý đều có thể bỏ qua.

Duy chỉ có Mạt, Khiết cùng Kiền, Yến Hằng tất nhiên sẽ không bỏ qua, đây chính kẻ thù đã phá huỷ một nhà của tiền thân, thù giết cha mẹ không thể không báo.

Từ lúc Yến Hằng gia nhập vào bộ lạc, hoàn toàn không có ý định giấu diếm lai lịch tiền thân, cho nên không ít người trong bộ lạc đều biết ân oán giữa Yến Hằng và bọn họ. Hiển nhiên cũng có không thiếu người cảm giác bộ lạc không nên thu lưu đám người đó. Ai ai cũng chủ trương báo thù cho Yến Hằng.

Tề đương nhiên không thích thu lưu đám người kia, trong đó thể nhưng có một giống cái chưa lập của Yến Hằng đây, thậm chí còn do chính hừng phụ hẳn định ra. Lúc này vừa mới thấy mặt, Yến Hằng đã nhìn tên đó đến gần người luôn á. [Yến Hằng tỏ vẻ mình rất oan uổng nha, hẳn rõ ràng chỉ đang đánh giá một phen thôi mà].

Mặc dù Tề biết rõ Yến Hằng sẽ không chỉ có một giống cái là y, thể nhưng vẫn nhin không được hoảng hốt. Nếu không phải do y có uy vọng cao trong bộ lạc thì đã có không ít giống cái đánh chủ ý lên người Yến Hằng rồi. Vào thời điểm ba bộ lạc vừa gia nhập, cũng không thiếu người chú ý tới hẳn, nếu không phải y trong tối ngoài sáng cảnh cáo, hiện tại cũng không biết sẽ có bao nhiêu giống cái vây quanh bên cạnh hẳn đây.

Không nghĩ tới y đã tiêu trừ toàn bộ uy hiếp trong bộ lạc, bây giờ lại nhoi ra một tên chưa lập thể này, quan trọng là giống cái này trẻ tuổi hơn y, cao lớn cường tráng hơn y, trừ trên mặt có một vết sẹo dài, thì nhìn thể nào cũng là lựa chọn tốt nhất của giống đực. Dứt khoát không thể nhin được. [An tỏ vẻ y rõ ràng cái gì cũng không có làm mà], Vì thế, đêm đó...

Ăn cơm tối xong, Yến Hằng vẫn còn chìm đắm trong suy tư làm thế nào để đám người Kiền tự lộ nguyên hình, vừa mới tiến vào phòng ngủ liền thấy Tề chỉ quần một tấm da thú mỏng bên hông, tiểu anh đào điểm xuyên trước cơ ngực rắn chắc kia khẽ rung run đón gió mời gọi, vòng eo tinh trắng, hai chân thon dài, chỉ tiếc tấm da thú kia lại xuất hiện ở chỗ không nên có.

Chỉ thấy Tề tràn đầy vô lại nói: “Ngươi tới vừa lúc, ta đang sầu không biết nên tắm làm sao nè?” Giơ tay chỉ chỉ miệng vết thương cho Yến Hằng xem.

Yến Hằng nhất thời tỉnh ngộ, xoa xoa chỗ vốn chẳng có máu mũi chảy ra, nói: “Ta đây giúp ngươi là được chứ gì.”

Cứ thể nhanh chóng xô đẩy Tề tiến vào phòng tắm, khép cửa lại, quay đầu chợt thấy Tề đang lôi kéo tấm da thú của mình, Yến Hằng nhanh nhẹn chế trụ y, cái đồ này không để hẳn cởi thì còn ý vị à? Nghĩ như vậy ôm thẳng Tề tiến vào trong nước.

Í, là nước nóng, lúc này Yến Hằng mới muộn màng phát giác chuyện lạ, bèn giơ tay lạng lẽ len lõi xuống dưới da thú sờ, chợt bừng tỉnh ngộ, ôm sát kẻ đang xấu hổ vào lòng, khẽ cắn hất lỗ tai y, cười xấu xa nói: “Bên trong trống rỗng thế này, có phải muốn ta trực tiếp làm gì hay không?!”

Tề hiện xấu hổ chết được, rõ ràng y đã hạ quyết tâm rồi, nhưng vừa vào phòng tắm đã bắt đầu hối hận, luôn có cảm giác mình đang trêu chọc đầu sắc lang này á, khẳng định chẳng có kết cục tốt đẹp đâu, quả nhiên lại bị tên này cười cợt rồi.

Tề nắn vuốt thân mình, nói: “Ta chỉ lo lẳng tay bị thương không lau lưng được thôi à, cho nên mới muốn người tới giúp.”

Yến Hằng nhìn người nghiêm túc trước mắt, lỗ tai đã lộ ra màu phấn hồng điểm lệ rồi mà còn cứng miệng, quả nhiên đáng yêu muốn chết. Tay lại không thành thật nhích tới nhích lui, từ tấm lưng bóng loáng từng chút từng chút trượt dọc xuống dưới sở soạn, xóc lên da thú, ngón tay khẽ đảo quanh mặt động nào đó: “Chỗ này... có muốn tay tắm giúp hay không?”

Tề bị sờ đến mức nổi cả da gà, giờ này khắc này, y không có cách nào lùi bước được nữa, cố gắng trấn định nói: “Tất nhiên rồi.”

“Được thôi, người trước tắm phía trước đi, xong rồi ta lại giúp người.” Nói xong liền buông y ra.

Tề dứt khoát cam chịu, đã đến bước này, còn xấu hổ gì nữa chứ, dù nghĩ như vậy, mặt vẫn không tự chủ đỏ bừng lên. Tay run run rẩy rẩy duỗi vào dưới da thú, thấy người trước mặt dần dần bị câu dẫn đến mức động tình, chuyển mắt nhìn chăm chăm y, Tề đặc biệt hưng phấn, giống cái chưa lập gì chứ, hiện tại người này chính là thuộc về y đó.

Nhìn tay đối phương vô thức tìm tòi phía trước, Yến Hằng cảm thấy đầu mình sắp nổ tung rồi, thật muốn biến thành bàn tay kia ghê, ý nghĩ đó cứ tràn ngập đầu hắn mãi đến khi đối phương lên tiếng: “Ta tắm nó xong rồi, người sao còn chưa đến hử?” Yến Hằng quyết đoán nhào thẳng tới.

“Thả lỏng nào, tận sâu bên trong con chưa tắm sạch đâu?” Yến Hằng đáng thương hề hề nói.

Mây mưa thoáng qua, Yến Hằng ôm Tề nằm lên giường, bèn hỏi: “Hôm nay sao lại phóng túng như vậy?!”

Tề không khỏi rụt lui thân mình, chẳng lẽ y phải nói với hắn, do mình lo lắng Yến Hằng bị giống cái kia câu đi, cho nên ghen tị? Đúng, chính là ăn giấm dấy. “Không có gì hết. Chỉ là muốn thôi.” Tề chỉ không biết nên giải thích thế nào.

Yến Hằng tất nhiên không tin, chỉ sợ chuyện này có liên quan đến bộ lạc Viễn Sơn đi! “Là vì An sao?”

Tề trực tiếp trầm mặc, thật sự y không biết nên nói cái gì. Y muốn nói với Yến Hằng suy nghĩ của mình, nhưng cũng biết loại suy nghĩ này nó vô lý cỡ nào.

“Người yên tâm đi! Lúc ta bị trục xuất khỏi bộ lạc Viễn Sơn, bọn họ chắc đều nghĩ ta đã chết mất xác đâu đó rồi, hơn nữa năm đó vốn vì chuyện giữa An với Cốc mới phát sinh những chuyện khác, bây giờ có thể 2 người đó đã ở bên nhau rồi.” Yến Hằng an ủi nói.

“Lại nói ta hiện tại đã cùng một chỗ với người, ta cam đoan chỉ có một mình người mà thôi.” Yến Hằng đối với cuộc sống bây giờ rất thỏa mãn. Tam thê tứ thiếp gì gì đó có thể bình yên nổi à!?

Tề nghe Yến Hằng nói lời này hiển nhiên vô cùng cao hứng, thế nhưng cũng biết chuyện này không có khả năng, nếu Yến Hằng làm vậy, về sau chắc chắn sẽ bị mọi người chỉ trích, dù sao phong tục Thú Nhân trước giờ cũng chính là như vậy.

“Người không cần phải làm như vậy, ta hiện tại đã rất thỏa mãn.” Tề nói. Nghĩ nghĩ lại lên tiếng, “Thế nhưng nếu tương lai người muốn cưới giống cái nào, nhất định phải có sự đồng ý của ta.” Mặc dù có chút hà khắc, thế nhưng Tề vẫn nhận không được đề suất.

Nghe y nói vậy, Yến Hằng đáp: “Ta không phải nói chỉ cần người là đủ rồi à?”

Tề lại nói thẳng: “Được rồi, cứ quyết định vậy đi. Ta mệt rồi, ngủ thôi.” Nói xong liền nhắm mắt lại.

Yến Hằng thấy y như vậy liền không nói tiếp chuyện này nữa.

.....

Mà bên kia, dưới mật thất té đài, nơi này an trí hơn phân nửa người của bộ lạc Viễn Sơn.

“Không nghĩ tới, Hằng lại trở thành tộc trưởng nơi này, cứ như vậy, chúng ta có thể lưu lại đây sao?” Kiền tự nhiên lo lắng Yến Hằng sẽ trả thù bọn họ, càng ở lại đây ngày nào gã càng lo sợ ngày ấy, luôn cảm thấy đang bị vây trong cảnh nước sôi lửa bỏng.

“Nhưng hiện tại bên ngoài băng tuyết ngập trời, chúng ta đã không còn đồ ăn, rồi nơi này thì có thể đi đâu chứ?!” Một vài người nói.

“Nhưng các người cũng đừng quên, lúc trước chính chúng ta đã trục xuất hắn ra khỏi bộ lạc. Cứ như vậy, hắn có thể không trả thù sao?” Mạt nói. Lúc trước chính gã đã hãm hại Hằng. Hiện tộc nhân gã ở lại đây chính là nằm trong tay hắn, không biết hắn ta sẽ đối đãi với gã thế nào đây.

“Nhưng người cũng đừng quên, hắn hiện đang là sứ giả Thú Thần, chính Thú Thần đã chỉ dẫn chúng ta tìm đến hắn.” An nói.

“Hắn trước kia trong bộ lạc đức hạnh thế nào người ở đây ai mà không rõ, hiện chúng ta ăn nhờ ở đậu, nếu hắn chấp nhận thu lưu chúng ta, các người chắc hẳn ta thật lòng cứu giúp hay chỉ muốn giữ lại rồi từ từ trả thù.” Câu cuối cùng, Kiền gần như rống ra.

“Hắn nếu có thể trở thành sứ giả Thú Thần, tất nhiên đã được Thú Thần tín nhiệm, hắn nếu làm như thế, ta tin chắc Thú Thần cũng sẽ không bỏ qua hắn đâu.” Cốc lãnh tĩnh nói, hắn hiện tại đã chính thức trở thành tế tự của bộ lạc, đã câu thông vài lần với Thú Thần, tự nhiên kiên định ủng hộ sự quyết định của Ngài ấy.

Tộc nhân bộ lạc Viễn Sơn nghe hắn nói vậy cũng đồng loạt gật đầu, “Đúng vậy, đúng vậy.”

Đám người Kiền và Khiết mắt thấy mọi người bị nhóm người Cốc thuyết phục, mà bản thân cũng không có cách nào khác, hôm nay đành phải như thế mà thôi.

Cốc và An nghe đám người kia nói vậy trong lòng không khỏi nổi lên nghi ngờ, theo lý mà nói, Kiền cùng Khiết đều là những người đã từng nuôi nấng chăm sóc cho Hằng, Mạt lại là anh em thân thiết với Hằng, không đạo lý nào bọn họ càng sợ bị Hằng trả thù như thế chứ.

20. Chương 20: Ta Là Giống Cái Chưa Lập Của Hắn

Kiền là tộc trưởng bộ lạc Viễn Sơn đã được mấy năm, cho nên tích lũy không ít thế lực ủng hộ gã, hơn nữa gã luôn giả vờ làm người tốt, ở trong bộ lạc lại có không ít người duy trì, hướng chỉ, con gã – Mạt trong nhóm giống đực có danh tiếng vô cùng tốt. Cho tới nay đều được bồi dưỡng như tộc trưởng đời kế tiếp. Yển Hằng muốn động vào đám người gã ta cũng cần phải suy xét hậu quả kỹ càng.

Yển Hằng suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc vẫn quyết định trực tiếp ra tay giải quyết bọn đó. Chỉ là không thể giống trông khua chiêng mà làm được.

Yển Hằng gọi tới vài vị trong Viện tế tự. Bọn họ đã là nhân viên đáng tin được Yển Hằng duy trì hiện tại.

“Ta cần các người giúp một chuyện.” Yển Hằng chậm rãi mở miệng.

“Có chuyện gì thỉnh sứ giả đại nhân cứ việc phân phó.” Bọn họ luôn sử dụng kính ngữ đối với vị sứ giả thú thần Yển Hằng này.

“Các người cũng biết ân oán giữa ta và một nhà tộc trưởng bộ lạc Viễn Sơn rồi chứ?”

“Tất nhiên là biết.” Mấy người đưa mắt nhìn nhau. Chần chờ đáp.

“Hiện tại bọn họ đang ở ngay dưới mí mắt, ta tất nhiên sẽ không bỏ qua. Cho nên cần các người giúp một tay.” Yển Hằng nói, ngữ khí lại không do người cự tuyệt.

Nghe được Yển Hằng nói, mấy người họ từ từ gật đầu đáp ứng.

“Vậy tốt rồi. Ta cần các người ngầm ám chỉ với người bộ lạc Viễn Sơn nguy cơ lần này đều do tộc trưởng bọn họ đã hại chết tộc trưởng tiền nhiệm, cho nên bị Thú Thần trách phạt. Về phần nói thế nào cho thuyết phục, các người tự mình biên chế đi. Được không?”

Thì ra là việc nhỏ này, họ tất nhiên đáp ứng rồi.

Bọn người Kiền mấy ngày nay buồn bực hết sức, họ lúc nào cũng thấp thỏm lo âu, sợ Hằng bất ngờ trả thù, nhưng đến nay hấn vẫn thủy chung không có xuất hiện, lại phát hiện chính mình bất luận đi chỗ nào cũng đều bị người theo dõi, họ vẫn chưa bỏ qua ý đồ từ thám thính từ miệng người Kỳ Đông vài tin tức, nhưng từ đầu tới cuối chẳng ai thề để ý đến, mỗi lần bọn gã muốn đi gặp Yến Hằng, đều được báo cho biết: Tộc trưởng bọn bề nhiều việc, nhưng chúng ta vẫn sẽ thỏa mãn nhu cầu áo cơm cho các người.

Này làm cho bọn gã tựa như kiến bò trên chảo nóng, chịu đủ dày vò. Quan trọng là bắt đầu tại trong bộ lạc gã đã truyền lưu một vài tin đồn, khiến gã càng kinh hồn táng đảm.

“Người nghe gì chưa? Bộ lạc chúng ta sợ dĩ bị nhiều đại nạn như vậy, nghe đồn toàn do tộc trưởng và giống cái Khiết nhà hấn cấu kết nhau hại chết tộc trưởng tiền nhiệm đấy. Cho nên Thú Thần mới trách phạt xuống.”

“Sao có khả năng chứ! Khiết trước kia chính là giống cái tộc trưởng tiền nhiệm đấy. Hơn nữa tộc trưởng tiền nhiệm không phải vì cứu An mới bị hung thú giết chết sao?”

“Đây chính là tế tự bộ lạc Kỳ Đông nói nha, bọn họ cũng sẽ không gạt người đâu, hơn nữa nghe nói chuyện này toàn tộc họ biết cả rồi.”

“Vậy Thú Thần còn dẫn chúng ta tìm đến Hằng làm gì?”

“Chắc Thú Thần đại nhân không đành lòng nhìn mấy Thú Nhân vô tội như chúng ta bị liên lụy đó, cho nên mới sẽ chỉ đường cho chúng ta thoát thân.”

“Hơn nữa, nghe nói Mạt mới là hung thủ năm đó đẩy Cốc xuống triền núi, vì muốn tống Hằng ra khỏi bộ lạc, cho nên bọn họ mới dựng chuyện hãm hại hấn.” Một người chen ngang đối thoại giữa họ đến nói.

“Còn nữa nè, nghe nói Kiền và Khiết là cố ý nuôi Hằng thành kẻ bất lương như vậy á, như thế chúng ta chẳng phải đối với Hằng càng có ấn tượng xấu sao, càng sẽ không thay hấn nói chuyện. Hằng cứ như vậy bị chúng ta đuổi khỏi bộ lạc.” Người này ở trong bộ lạc cũng có chút địa vị, bình thường luôn không vừa mắt Mạt cùng Khiết. Sau khi nghe nói chuyện này, hiện tại ngay cả tộc trưởng cũng không kêu, trực tiếp gọi danh tự.

“Không nghĩ tới lại có chuyện như thế. Khó trách Hằng nhiều ngày như vậy cũng không xuất hiện, chắc chắn là không muốn thấy chúng ta rồi. Thì ra chúng ta đã hiểu lầm hấn.” Tục ngữ nói, ba người thành hổ, huống chi hiện nhiều người như vậy? Chỉ có một ngày thôi mà ngôn luận đã truyền khắp bộ lạc Viễn Sơn.

Không lâu, mấy kẻ ban đầu thông đồng với Mạt vu hãm nguyên thân sau khi nghe được mấy lời đồn này bắt đầu hối hận, vốn bọn họ không vừa mắt Hằng kiêu ngạo ương ngạnh cho nên mới nghe lời Mạt châm ngòi hạ quyết định mưu hại Hằng, lại không nghĩ giữa bọn họ còn có một tầng uẩn khúc như thế, Hằng vốn đã thăm rồi, chính mình còn nhân cháy nhà mà đi hôi của, dứt khoát không thề nhân nhin gì nữa, cả đám đều thừa nhận chân tướng năm đó.

Cứ như vậy, mọi người càng thêm tin tưởng đối với việc này, dần dần ánh mắt mọi người nhìn đám người Mạt trở nên tràn đầy nghi ngại, mục đích của Yến Hằng tự nhiên cũng đạt tới.

An và Cốc cũng nghe đến mấy lời đồn này. Một phen trầm mặc, An nói: “Ta muốn đi tìm hấn, hỏi rõ chuyện này có phải hay không.” Cốc đáp ứng.

Lúc hai người đẩy cửa vào, Yến Hằng đang vì mọi việc thuận lợi tiến hành mà ôm Tề đùa giỡn, nhìn thấy An bước vào, Yến Hằng theo bản năng buông Tề ra, lại có loại cảm giác bị bắt gian tận giường kỳ lạ, sao lại thế ta?

An và Cốc cũng không ngờ mới bước vào lại gặp ngay chuyện này, Cốc theo bản năng nhìn qua An, lại phát hiện y vẫn cứ trơ trơ như cũ, chẳng mãi mai thay đổi, không khỏi có chút vui sướng, hấn vốn vô cùng thích An, chỉ không nghĩ tới một trận thú triều tập kích, y đã trở thành giống cái chưa lập của kẻ khác, may mà cái tên bại hoại kia tự tìm đường chết, bị đuổi khỏi bộ lạc.

Vốn tưởng rằng mình đã có cơ hội, thế nhưng không nghĩ tới lại một hồi thú triều nữa, nơi bọn họ hướng tới xin giúp đỡ lại là địa bàn kẻ kia, trong nháy mắt, kẻ từng là bại hoại nay lại thành sứ giả Thú Thần, trở thành tộc trưởng của một bộ lạc trung đẳng, còn hấn lại trở thành kẻ ăn nhờ ở đậu. Hấn luôn lo sợ một

ngày nào đó An sẽ tuân theo hôn ước gả cho Yến Hằng, nay nhìn thấy An biểu hiện như vậy, không khỏi yên lòng lại. Nhưng mà, câu nói tiếp theo của An làm lòng hắn ba đào dậy khởi.

Chỉ nghe y mặt không thay đổi nói: “Rõ ràng là ban ngày ban mặt, lại ôm ôm ấp ấp, thật sự không biết xấu hổ.”

An là người rất có nguyên tắc, y được hùng phụ của Hằng dùng cả sinh mạng để cứu mình, thư phụ hắn cũng mất mạng theo sau, cái giá phải trả quá đắt, An cảm thấy cả đời y cũng không thể trả hết được. Trở thành giống cái chưa lập của Hằng là do y tự nguyện, cho dù biết rõ hắn không thích mình, y cũng chấp nhận lắng lẽ bảo hộ. Cho dù ngay lúc Hằng bị đuổi khỏi bộ lạc, y cũng từng đi kiếm Hằng, tận hết khả năng bảo hộ hắn, càng trực tiếp hạ quyết tâm muốn cùng hắn rời khỏi bộ lạc, chỉ là không nghĩ đến, phương hướng lúc ấy Mặt chỉ cho y lại ngược với hướng đi của Hằng, đợi đến lúc y nhận ra và quay trở về thì đã không còn nhìn thấy bóng dáng của hắn nữa rồi.

Không nghĩ tới hiện tại bộ lạc y lại tìm đến chỗ Hằng, dù cho ra sao y vẫn luôn tự giác mình vẫn như cũ chính là giống cái chưa lập của Hằng.

Yến Hằng không khỏi xấu hổ, đây rõ ràng là nhà hắn, ai ngờ được có kẻ cứ đẩy cửa trực tiếp mà vào thế này chứ?

Mặt Tề thì trực tiếp đen lại, mở miệng nói: “Người tiến vào không biết gõ cửa hả? Lại nói, chúng ta chính là phu phụ, có cái gì làm không được. Người quản quá nhiều đi.”

“Người chẳng lẽ không có phát hiện cửa không đóng sao? Hơn nữa, người chẳng lẽ không biết ta chính là giống cái chưa lập của Hằng à?”

“An, người?” Nghe An nói vậy, Cốc nhin không được lên tiếng.

Nghe An nói thế Tề trầm mặc, y đích xác là có tư cách làm vậy. Y chính là giống cái do chính hùng phụ của Yến Hằng định ra.

Yến Hằng nhất thời cũng mộng, vội vã lên tiếng: “Nhưng ta đã kết lễ với Tề rồi.”

“Như vậy cũng không trở ngại việc ta chính là giống cái chưa lập của người, trừ phi người muốn vi phạm hôn ước do chính hùng phụ người định.” An trầm đĩnh tiết sát nói. Ngữ khí không để người hoài nghi.

Những lời này quả thật chặn họng Yến Hằng, hắn nên nói gì đây chứ, nói ta không phải Hằng trước kia, ta và người thực ra không có quan hệ gì cả. Yến Hằng trước nay vẫn luôn trốn tránh tiếp xúc đề tài này, nguyên nhân rất đơn giản, ở đại lục Thú Nhân một khi xác định hôn ước, liền không thể giải trừ không một lý do được, trừ phi một bên tử vong bất ngờ. Bằng không tự giải ước, nhẹ thì bị người chỉ trích, nặng thì đuổi khỏi bộ lạc. Yến Hằng vốn muốn ngầm thương lượng với An chuyện này, có thể mượn uy thế Thú Thần hỗ trợ để có thể phá bỏ đoạn hôn ước này thích đáng.

Nhưng hiện tại y đã bày nó ra mặt thế này, còn thừa nhận mình là giống cái chưa lập của hắn. Hắn nên làm cái gì bây giờ, chẳng lẽ muốn ‘Bội tình bạc nghĩa’.

Yến Hằng quả thật đau đầu chết rồi!

21. Chương 21: Báo Thù

Yến Hằng không biết nói cái gì mới tốt, nhất thời bầu không khí trở nên quái dị.

Cốc hiện tại không thích cứ dây dưa vấn đề này nữa, bèn vội vàng xả ra đề tài khác: “Hằng, chúng ta từ bộ lạc người nghe được vài lời đồn đãi.” Nói nói lại liếc nhìn An, An nghe vậy cũng ý thức được hiện không thích hợp bàn đến chuyện rồi rắm kia. Bèn gật gật đầu với Cốc.

Cốc tiếp tục nói: “Ta nghe nói năm đó kẻ đẩy ta xuống vách núi là Mặt chứ không phải người.”

“Đúng là vậy.” Yến Hằng thần nhiên đáp.

“Như vậy chuyện nhà người năm đó...” An chần chờ, nhưng vẫn hỏi ra.

Yến Hằng nhất thời ngắt lời y, “Về chuyện này, vài đồn đãi kia chính là chân tướng.” Yến Hằng thần sắc túc mục, trong lời nói lộ ra quả quyết cùng căm hận. Đề cập đến cái chết cha mẹ, di lưu tiền thân lại làm hận ý trong lòng Yến Hằng bộc phát.

“Vậy người tính toán làm thế nào?” An theo bản năng hỏi.

“Các người cứ chờ xem đi!”

Đồn đãi đầy trời như thế càng khiến bọn Kiền tay chân lóng ngóng, thậm chí đã có vài người trong tối ngoài sáng bắt đầu mon men tìm hiểu chân tướng năm đó, gã chỉ có thể ỷ vào thân phận tộc trưởng ra vẻ trấn định, phản bác lại đồn đãi mà thôi. Vì ứng phó quỷ kế Yến Hằng, đám người đó cũng chỉ có thể nói với người bộ lạc rằng: “Hằng nhất định muốn chia rẽ người của bộ lạc với ta, muốn mọi người hoài nghi ta, làm hỏng thanh danh của ta, như vậy hẳn càng có thể nhanh chóng tiếp quản bộ lạc chúng ta hơn? Không nghĩ tới chúng ta dường dục hẳn mười mấy năm, cuối cùng lại bị hắn đối xử như vậy.”

Nghe đám người đó nói thế, người trong bộ lạc cũng lắc lư qua lại không chừng, nhưng hạt giống hoài nghi một khi đã gieo xuống. Chỉ đợi ngày mọc rễ nảy mầm mà thôi.

Bọn họ hiện cực kỳ oán hận Yến Hằng và Cốc, hận Yến Hằng vì cái gì không chết quách lúc bị đuổi đi, bây giờ còn làm hại bọn họ như vậy, vì sao còn muốn đổi tên, khiến bọn họ chưa một lần hoài nghi sứ giả Thú Thần cùng Hằng dính líu với nhau, làm bọn họ tự mình dâng lên tới cửa. Còn có Cốc, vì sao lại khuyên bảo bọn họ tới nơi này tìm giúp đỡ, làm hại bọn họ chui đầu vào lưới.

Hiện tại, bọn họ chỉ có thể đi một bước tính một bước mà thôi.

Lúc này, người bộ lạc Kỳ Đông đi tới, đối nghịch bọn họ nói: “Kiền tộc trưởng, tộc trưởng chúng ta thỉnh các vị đi qua một chuyến.”

Người xung quanh nhất thời đều nhìn ngó, vô số tầm mắt chĩa thẳng lên đám người họ, làm bọn họ không khỏi tự căng thẳng lên, nhưng vẫn cố ra vẻ trấn định, đứng dậy cùng mọi người ra ngoài.

Chỗ Yến Hằng tiếp bọn họ chính là nơi vừa xây xong để chuyên làm công xử, mấy người họ vừa tiến đến, cửa lập tức bị người đóng kín lại, chỉ thấy Yến Hằng ngồi ngay ngắn ở phía trên, bốn phía xung quanh không thiếu người hộ vệ. Yến Hằng cười lạnh nói: “Kiền tộc trưởng, Khiết thư phụ, đúng rồi, còn có anh em tốt của ta – Mạt nữa nha, thật sự là đã lâu không gặp.”

“Hằng, vài lời đồn đãi kia có phải do người rải ra hay không? Người làm như vậy chẳng phải sẽ làm hỏng thanh danh của chúng ta sao, làm như thế người sẽ càng thu hút bộ lạc Viễn Sơn dễ dàng hơn chứ gì?” Kiền vừa lên tiếng liền muốn lấy khí áp người, không hổ là kẻ đã ẩn nhẫn vài thập niên bên cạnh hùng phụ tiến thân. Gã đây là nhất quyết không thừa nhận vài chuyện mình làm.

“Chúng ta năm đó nuôi nấng người nhiều năm như vậy, người vì sao lại đối đãi chúng ta như thế chứ?” Kiền cơ hồ khàn giọng bị thương mà rít lên.

“À, vậy... các người dám nói chuyện Cốc năm đó do chính ta làm sao?” Yến Hằng lãnh tĩnh hỏi.

Chuyện kia vài tên phản đồ đều đã thừa nhận, nếu muốn rửa sạch bát nước bẩn này cũng không dễ đâu. Làm kẻ vô lại thì phải mặt dày, đó là điều hiển nhiên, vì thế Mạt tràn đầy hối hận nói: “Không sai, chuyện năm đó thật sự do ta làm, nhưng lúc ấy vì quá kinh hoàng, ta rất sợ mình bị đuổi khỏi bộ lạc, cho nên nhất thời hồ đồ, nay ta thật lòng xin lỗi người.”

“Chúng ta cũng không nghĩ đến tình huống năm đó lại thế này, là do chúng ta hiểu lầm người.”

Rất tốt, thừa nhận một cái rồi. “Nhưng các người hình như đã quên, năm đó trước khi ta bị đuổi đi, các người từng nói thế nào không?” Yến Hằng mắt lạnh nhìn bọn họ ra vẻ ta đây.

“Những lời đó bắt quá chỉ vì kích phát ý chí sống còn của người, nên ta mới cố ý nói như vậy. Dù sao lúc ấy người khẳng định đã nản lòng thoái chí, ta làm thế chỉ muốn khiến người trở nên tự tin hơn mà cố gắng

sống sót.” Đây cái cơ mà bọn họ đã sớm bàn bạc nhau trước đó, nay chỉ việc nói ra lý do nhằm thoái thác trách nhiệm mà thôi, còn hần cũng không có chứng cứ nào này để minh chứng việc làm năm đó.

“Việc này các người có làm hay không, người khác không biết, thế nhưng Thú Thần lại biết rất rõ. Người nói xem, ta nên tin tưởng người, hay là tin tưởng Ngài ấy đây.” Nói xong, Yến Hằng rút dao găm trên thắt lưng ra, thông thả đi từng bước đến bên cạnh họ.

Vừa nghe Yến Hằng nói vậy, cả đám nhất thời căng thẳng. “Ta dám thề, ta tuyệt đối không có làm qua loại chuyện hại thư phụ cùng hùng phụ người đâu.” Lúc này gã đã quần không được nhiều. Hoảng loạn thề thốt.

“Người thề hay không ta mặc kệ, dù sao Thú Thần đã nói cho ta sự thật, bắt bọn hần lại!” Yến Hằng lệnh đội hộ vệ.

Ba người vừa nghe Yến Hằng trực tiếp muốn động thủ lại càng hoảng loạn hơn, muốn phản kháng nhưng lại bị đội hộ vệ hung hăng ngăn chặn.

Chỉ thấy Yến Hằng chậm rãi nói: “Nếu các người hiện tại rơi vào tay ta, ta hiển nhiên không thể bỏ qua được.” Nói nói bèn tiện đà cầm dao găm đâm vào đùi Mạt rồi rút ra, đau đớn kịch liệt khiến gã muốn bất tỉnh. Miệng bị người gắt gao bịt kín, chỉ có thể nghe tiếng gã thống khổ nức nở. Lại mạnh mẽ trấn trụ hai người khác. Không đứng, dựa theo kế hoạch bọn họ, Yến Hằng làm sao dám đối với bọn họ như vậy.

“Người làm như vậy, không sợ các tộc nhân oán giận sao? Ta tốt xấu gì cũng là tộc trưởng của một bộ lạc.” Mạt thấy Yến Hằng xách dao tới gần mình, Kiên kích động nói.

“Ta chính là sứ giả Thú Thần đấy. Ta làm chết các người, nhiều nhất chỉ có thể làm người bộ lạc Viễn Sơn người bất mãn mà thôi, ngoài ra thì làm được gì, chớ quên, hiện tại bọn họ đều dựa vào ta nuôi sống đấy.” Những lời này không chỉ là nói cho bọn họ nghe, cũng là nói cho người bên ngoài nghe.

Lại nghe Yến Hằng nói với Khiết và Mạt: “Hiện tại ta cho các người một lối thoát, các người ai nói ra chuyện xảy ra năm đó, ta là có thể cho kẻ đó một con đường sống, nhớ kỹ, chỉ có một người mà thôi.”

Kiên trong nháy mắt hiểu rõ mưu kế của Yến Hằng, đang muốn lớn tiếng cảnh báo, đã bị người bên cạnh dùng da thú nhét vào miệng, dù vậy, gã vẫn không quên liên tục lắc đầu với hai người kia.

Yến Hằng cũng mặc kệ mọi chuyện, đặt dao vạch vài đường lên cổ Mạt, Mạt rốt cuộc chống đỡ không nổi, vội nói: “Ta biết, ta biết, chỉ cần người thả ta ra, ta sẽ nói hết.”

Đang muốn nói không cần, Khiết cũng bị người bịt kín miệng, Mạt hiển nhiên biết rất rõ năm đó đã xảy ra chuyện gì, Khiết luôn đem chuyện này làm chuyện mà gã kiêu ngạo nhất giảng kỹ càng cho con mình nghe. Lúc còn sống tốt, gã chẳng cần chú ý điều gì, cho nên lần lượt kể tuốt tuần tuốt.

“Ta nói xong rồi, chuyện này đều do chính miệng thư phụ nói cho ta đó, người phải giữ đúng lời hứa, thả ta đi đi.” Mạt vội vàng nói.

Yến Hằng cuối cùng cười: “Ta đích xác nói qua sẽ thả người đi, nhưng người xem bọn họ thả người hay không thì ta không biết đâu.”

Nói xong thì mở cửa ra, phía sau lộ ra người của bộ lạc Viễn Sơn, từ lúc Mạt bắt đầu khai ra, người hần an bài bên ngoài đều nghe rõ ràng rành mạch!

Ba người thấy vậy, đều lộ ra vẻ tuyệt vọng, bọn họ chết chắc rồi.

Nhìn thấy 3 người bị áp giải xuống, Yến Hằng nhất thời thở phào nhẹ nhõm, chuyện này rốt cuộc cũng kết thúc.

Yến Hằng vốn có thể trực tiếp động thủ, sở dĩ dây dưa dài dòng như vậy cũng thật vì tâm bộ lạc Viễn Sơn. Nếu cứ trực tiếp động thủ, tựa như hần đang cố vu hãm người của bộ lạc gã vậy, cho nên nếu không có chứng cứ thuyết phục thì không thể được, phẩm hạnh tiền thân mọi người đều biết, mọi người đều chỉ cho rằng Yến Hằng ỷ vào mình là sứ giả Thú Thần, cho nên ý thể hiếp người, chỉ khi làm bọn họ nhận biết bộ mặt thật của đám người Kiên, lúc đó hần mới có thể danh chính ngôn thuận mà xử lý đám người đó.

Vì thế hắn đã rải lời đồn đãi ra, đầu tiên làm cho đám đó tự loạn trận tuyến, nếu trực tiếp ép hỏi, chỉ sợ có chết bọn họ cũng cắn chặt miệng, may mắn nhất chính là vài Thú Nhân nằm đó hãm hại Yến Hằng trực tiếp đã thừa nhận, càng cho bọn họ một kích đầu tiên.

Kiên vốn là lão hồ ly, cho nên Yến Hằng biết rõ bất luận cách nào cũng không cại nổi miệng gã, thế là ngay từ đầu mục tiêu của hắn đã chuyển đến trên người con trai gã – Mạt, cho nên lúc này hắn mới hung ác đâm Mạt bị thương, nhằm vô hình tạo áp lực tâm lý cho Mạt, sau đó mới uy hiếp để Mạt cung khai tất cả.

Cứ như vậy hắn thân là con trai tộc trưởng tiền nhiệm, hiện tại có thể tiếp nhận bộ lạc Viễn Sơn một cách càng tự nhiên rồi.

22. Chương 22: Tư Thế Này Không Tệ Ha

Cuối cùng, Yến Hằng cũng không có tự tay giết 3 người Kiên, chỉ đuổi họ khỏi bộ lạc Kỳ Đông, cho dù như vậy, tại trong trời băng đất tuyết thế này, bọn họ chỉ sợ cũng sống không được bao lâu nữa, nếu như vậy, Yến Hằng cần gì làm ô uế tay mình.

Tại mật thất dưới tế đài, Yến Hằng trực tiếp tuyên bố không truy cứu trách nhiệm các giống đực năm đó tham dự vụ hãm hắn, tự nhiên được người bộ lạc Viễn Sơn xưng tụng lòng dạ rộng lượng. Yến Hằng cũng vui vẻ khi nhận được thanh danh tốt rồi.

Chiều hôm đó, Yến Hằng mượn cơ hội đem bộ lạc Viễn Sơn sáp nhập vào bộ lạc Kỳ Đông, bọn họ trừ đáp ứng ra cũng không còn lựa chọn nào khác. Không nói hiện tại bọn họ dựa vào người Kỳ Đông tiếp tế, còn nữa trong bộ lạc Kỳ Đông á, nào là có vai sành, rồi tường thành nhà cửa vững chắc, lại còn thức ăn sung túc nữa chứ, nhiều đó thôi đã đủ hấp dẫn bọn họ, hưởng chi trên tế đài còn có tượng Thú Thần đứng sừng sững kia! Hôm nay Yến Hằng vừa mở miệng đề cập, bọn họ tự nhiên cũng thuận thể đáp ứng.

Hiện tại đã vào xuân, bộ lạc liền bắt đầu vì bọn họ xây thêm nhà cửa.

Có kinh nghiệm ba bộ lạc gia nhập, hiện tại an bài việc này, hiển nhiên thuận tay hơn nhiều. Trừ một sự kiện.

Nhiều ngày bận rộn, Yến Hằng rốt cuộc đợi được cơ hội vô bắt một ‘đầu nai’ lạc đàn.

Tề vừa đẩy cửa phòng ra đã nghe thấy Yến Hằng hô: “Ta không có lấy quần áo vào, người đưa dùm ta lại đây đi.”

Tề tự nhiên không chút nghi ngờ, bèn tìm quần áo đến, đang muốn gõ cửa phòng tắm, thì thấy Yến Hằng đẩy cửa mà ra, còn làm bộ như lơ đãng đảo qua trường côn nào đó, Tề không khỏi nuốt nước miếng, hoang mang rối loạn nói: “Như thế nào không mặc gì đã ra rồi, nhanh mặc đồ lên đi.”

Yến Hằng híp mắt, cười tiếp nhận quần áo, lập tức ném lên ghế, từ từ tới gần Tề, hắn từng bước đi về phía trước, Tề lại từng bước lui về phía sau. Ánh mắt lại không do dự quét lên thân thể Yến Hằng. Từ cơ ngực đến cơ bụng đều lưu luyến không rời. Tề cảm giác mình sắp cương rồi.

Rốt cuộc Yến Hằng đặt được Tề lên giường: “Người nhìn ta đến cứng luôn rồi này.”

Nói xong thì chặn môi y, đầu lưỡi liếm qua hàm trên mẫn cảm, khí tức nam tính thuần túy ép Tề không thở nổi, mỗi một lần liếm láp đều khiến Tề mềm như bãi nước. Dục vọng từ giữa hai chân ngày càng ngạnh.

Một loạt tiếng đập cửa cấp bách dồn dập truyền đến, lập tức kéo Tề từ dục vọng ra, mạnh mẽ đẩy Yến Hằng ra, “Có người đang gõ cửa kia.”

Yến Hằng lại áp y xuống, “Chỉ cần chúng ta không lên tiếng, người ta đợi chút thì đi thôi.” Vừa nói tay vừa mò lên bờ mông cong mềm mại của y. Quả nhiên tiếng đập cửa bên ngoài đã ngừng lại.

“Ừm –” Tề không kìm lòng được phát ra tiếng rên rĩ. Một tia cười chợt lóe lên trong mắt Yến Hằng, hẳn hiểu rất rõ người này, cũng càng hiểu rõ khối thân thể của y hơn. Chỉ cần hơi trêu chọc một tí, người này sẽ cầm giữ không nổi đâu.

Tay trái bèn vói vào nắm lấy vậy giữa hai chân, đang muốn tiến thêm một bước nữa, bỗng nhiên ngoài cửa lại truyền đến tiếng đập cửa, giống trước một lần càng gấp gấp hơn.

Tề đang muốn đứng dậy, Yến Hằng lại không muốn phản ứng tên bên ngoài kia, bắt lấy hai tay Tề giam cầm trên đỉnh đầu, môi dờ xuống vành tai, ngậm phần vành tai đầy đặn đáng yêu đó, một tay còn lại thì châm lửa chung quanh.

Bỗng nhiên, lại một tiếng đập cửa vang lên nữa, tiếng đập cửa này quá gần, Yến Hằng theo bản năng nhìn qua, chỉ thấy bên chân An có một bao đồ, đứng ôm tay tựa cửa, trừng mắt như mày: “Tư thế này không tề ha, mông cong nẩy quá trời!” Nói xong thì cầm bao đồ lên, xoay người đi ra, cuối cùng còn không quên, tri kỷ đóng cửa thay họ lại.

Yến Hằng thấy tiểu đệ đệ hấn xui lơ luôn rồi, lúc này mới muộn màng kéo chân lên đắp kín thân thể hai người. Đầy đầu hấn đều nghĩ tới, cái mông người kia nói là của ai. Khăng định là hấn đi. Hấn... thể mà bị một thụ đùa giỡn, tôn nghiêm làm công của hấn đâu?

Tề toàn bộ bạo đổ, chuyện xấu hổ như vậy lại để người khác nhìn thấy, còn bị tên đó trêu đùa, “Người còn không nhanh buông ra.”

Yến Hằng nhanh chóng từ trên người Tề lăn xuống.

Bên ngoài An cũng không trấn định như Yến Hằng vừa thấy. Ít nhất vành tai y hiện tại đỏ như máu bạo lộ tất cả.

Bộ lạc đã bắt đầu phân phối nhà cho người Viễn Sơn ở, An nghĩ nghĩ mình đã là giống cái chưa lập của Yến Hằng, mà Yến Hằng lúc này đã mất đi vẻ kiêu ngạo ương ngạnh, so với trước kia càng thêm cơ trí lãnh tính, thật sự đã trưởng thành rồi. Lần gặp lại này, ánh mắt hấn nhìn y tràn đầy vẻ thương thức cùng tiếc nuối, chỉ có chán ghét thì không, An vốn biết rõ hấn có bao nhiêu chán ghét mình cho nên rất ít khi xuất hiện bên cạnh Yến Hằng, chỉ lặng lẽ chú ý hấn, bảo vệ hấn, hiện Yến Hằng nếu đã không chán ghét y nữa, vậy đâu tất yếu phải giấu mình đi, vì thế An trực tiếp xách bao đồ gõ cửa nhà Yến Hằng.

Hai lần gõ cửa trước, không có người mở cửa, này làm cho An không tự giác nghĩ đến chuyện lần trước, tự nhiên cảm thấy lòng không quá thoải mái, nhất thời xúc động mà trực tiếp trèo tường vào, mãi đến lúc đẩy cửa phòng ra, y đã hối hận lắm luôn, chỉ là tình thế lúc ấy đã không thể cứ lùi ngay được, dưới cái nhìn chăm chú của hai người kia, y đành phải ra vẻ trấn định nói câu kia, sau mới phát giác y đang đùa giỡn giống được chưa lập của mình nha.

Yến Hằng và Tề mặc nhanh quần áo, lúc đi ra thì gặp lại An, mặt Yến Hằng không tự giác lại đỏ lên, hiển nhiên vẫn chưa thoát khỏi đả kích lúc này.

Chỉ nghe thấy Tề âm trầm nói: “Người ở lại làm gì, lúc này vào bằng cách nào hả?”

An mặt không đỏ tim không đập đập: “Đẩy cửa vào á! Các người mỗi lần làm việc này đều không đóng cửa sao? Thiệt không biết xấu hổ.” An sao dám nói mình trèo tường vào chứ.

Thấy bộ dáng lạnh nhạt của An, Tề cũng hiểu có thể lúc này vào nhà mình quên đóng cửa.

“Về phần ta ở đây làm gì à, tất nhiên là đến ở rồi.”

Tề nhất thời nổi giận: “Trong bộ lạc không phải đã phân nhà cho người rồi sao?” Lần này xây nhà đều dựa theo quy cũ, các thú nhân đã kết lễ thì được một nhà có sân lớn, chưa kết lễ một người nhà đơn nhỏ riêng, An tự nhiên một người một nhà đơn rồi.

“Ta đã là giống cái chưa lập của Yến Hằng, nếu một mình ở riêng, người trong bộ lạc nhìn ta thế nào đây. Nói ta chưa kết lễ đã bị hùng phu chán ghét sao?” An nói đến đây, ánh mắt lại nhìn thẳng về phía Yến Hằng. Thái độ trong giọng nói không muốn người cự tuyệt.

Tề rút cuộc cũng trấn tĩnh lại, không khỏi cũng nhìn về phía Yến Hằng, y vừa rồi thật sự đã thất thố, không biết Yến Hằng sẽ nhìn y bằng cặp mắt thế nào đây!? Rồi hẳn sẽ nghĩ gì đây!?

Vừa rồi Yến Hằng còn chen vào không lọt để nói, lúc này đột nhiên bị hai người nhìn thẳng, trong lòng không khỏi nháy dưng. Lời nói An quả thật có đạo lý, chính hẳn cũng vô pháp phản bác.

“Ta không biết vì cái gì người cứ một mực muốn làm thư phụ của ta? Nói thiệt, giữa chúng ta vốn không có tình cảm gì phải không?” Yến Hằng chậm rãi mở miệng.

“Ta muốn trở thành thư phụ của người cùng với chuyện giữa chúng ta không có tình cảm thì liên quan gì chứ?” An thoáng nhướn mày, vết thương khoe mắt cùng vạch ra một đường cong. “Ta chỉ biết mạng của ta do chính hùng phụ người cứu, ta đã đáp ứng ngài ấy, phải chăm sóc người cả đời này. Ta tuyệt sẽ không nuốt lời.”

“Nhưng dù người không gả cho ta, người vẫn có thể chiếu cố ta mà!” Yến Hằng cố gắng giải thích.

“Nhưng đây hôn ước giữa chúng ta do chính hùng phụ định ra, ta không thể vi phạm được.” Người chẳng lẽ cứ như vậy không muốn gặp ta? Ta đã luôn chiếu cố một kẻ mà mọi người luôn nói là phế tài nhiều năm như vậy. An theo bản năng xem nhẹ thân phận cùng năng lực hiện tại của Yến Hằng.

“Nhưng người cũng không tất yếu vì trách nhiệm mà hi sinh hạnh phúc của mình được!” Yến Hằng bắt đắc dĩ nói.

“Đúng vậy, người cần gì phải vì một lời hứa hẹn mà đổ cả tương lai vào đó chứ?” Cốc đẩy cửa bước vào, từ lúc biết An chạy đến chỗ Yến Hằng, Cốc ngay lập tức vọt qua luôn, vừa lúc nghe được Yến Hằng nói những lời này.

Yến Hằng vừa nghe hẳn lời này không khỏi nổi giận, đây là ý tứ gì hử, hẳn nói lời kia nói bất quá là do khiếm tốn, là bắt đắc dĩ biết không? Lời tên này nói chẳng khác nào đang chỉ trích Yến Hằng hẳn không cho người ta tương lai nổi sao? Chỉ nghe thấy hẳn ta thâm tình chân thành nói: “An, thực ra ta đã thích người rất nhiều năm rồi, ta lúc nào cũng muốn kết lễ với người hết, chỉ cần người đồng ý, ta cam đoan cả đời này chỉ cần người là đủ rồi. Ta dám thề với Thù Thần.”

An cũng xấu hổ vô cùng, y luôn luôn xem Cốc như anh em mà đối đãi, hiện tại hẳn ta lại đứng ngay trước mặt giống giống đực chưa lập của y mà cầu hôn, như thế Yến Hằng sẽ nhìn y ra sao đây. An không khỏi len lén nhìn về phía Yến Hằng.

Yến Hằng giờ phút này nội tâm cơ hồ muốn phun máu, không nghĩ tới có một ngày hẳn bị người đào chân tường ngay trước mặt thế này luôn nè.

Tề lại không nóng không lạnh mở miệng, “Người thân là tể tự bộ lạc, thế mà biết rõ người ta đã có giống đực chưa lập mà vẫn cố cầu yêu, cũng không khỏi quá lớn mật đi? Chẳng lẽ không sợ bị đuổi khỏi bộ lạc?” Chuyện này liên quan đến vấn đề tôn nghiêm hùng phụ nhà mình đấy, Tề sao có thể đứng im không lên tiếng được.

“Cốc, ta cho tới nay chỉ xem người như anh em mà thôi. Ta không ngờ rằng người lại thích phải ta.” An nhàn nhạt nói.

23. Chương 23: Hay Người Cảm Thấy Ta Không Đủ Chính Chắn?

“Chẳng lẽ ta bên cạnh người nhiều năm như thế, còn không bằng một tên giống đực chưa lập kia sao?” Cốc nghe lời này, chỉ cảm thấy lòng một mối.

“Xin lỗi. Ta có nguyên tắc của mình, không thể bỏ được.” An xin lỗi nói.

Nghe thế, Cốc không còn biết nói gì cho phải. Huống hồ, còn cái gì để nói sao? Hấn thất hồn lạc phách rời đi, cuối cùng còn không quên bỏ lại một câu: “Cho dù là vậy, chỉ cần các người còn chưa kết liễu, ta vẫn như cũ chờ đợi người.”

Hấn vừa đi, bốn phía lại lâm vào yên tĩnh. Ba người, người nhìn ta, ta dõi theo hấn. Cuối cùng Tề mở miệng trước: “Người có thể lưu lại.” Nói xong trực tiếp đi khỏi đó.

Yến Hằng trông mắt trừng lớn, Tề sao lại đáp ứng chứ.

“Vậy được, ta nên ở phòng nào đây?” Nghe Tề đáp ứng, An tự nhiên thuận theo rồi.

Yến Hằng tùy tay chỉ một phòng, lập tức đuổi theo Tề vào phòng ngủ.

An cũng không để ý, trực tiếp thu thập đồ đạc đi vào.

Yến Hằng vừa vào phòng, quả nhiên phát hiện y đang ngồi yên lặng ngẩng người ở đầu giường, trên mặt không buồn không vui. Yến Hằng nhất thời đau lòng.

Đi về phía trước, ôm y vào lòng. Yến Hằng nói, “Thực ra cũng không tất yếu phải làm như vậy, ta cùng y ngoại trừ cái hôn ước kia, trên cơ bản chẳng có quan hệ gì cả.”

“Nhưng y dù sao cũng do hùhng phụ người định ra. Hơn nữa y còn thật lòng thật dạ với người như vậy...” Từ lúc An đến đây, đám người Giác cũng trong tối ngoài sáng đào ra không ít chuyện liên quan đến An trong bộ lạc Viễn Sơn lúc trước. Tỷ như mỗi lần nhóm Yến Hằng ra ngoài chơi, An đều sẽ theo phía sau âm thầm bảo hộ hấn. Mỗi lần Yến Hằng gây họa, y đều ngầm thỉnh tội với người ta, bằng không Yến Hằng có thể yên ổn ở trong bộ lạc sinh hoạt nhiều năm như vậy à? Yến Hằng trước đây rất hay sinh bệnh, mỗi lần đều do chính An mạo hiểm cả sinh mạng để ngắt các loại dược liệu trân quý về chữa đấy.

Có thể nói, Yến Hằng từ nhỏ đến lớn, gần như do một tay An chiếu cố trưởng thành. Loại người này, ngay cả Tề còn tự giác kém nữa là. Hơn nữa đối phương còn là giống cái do chính hùhng phụ hấn định ra từ nhỏ, nếu không có y hốt tay trên, An mới chính là Trưởng của Yến Hằng.

Tề kể lại cặn kẽ mọi chuyện cho Yến Hằng nghe, Yến Hằng nghe tới mấy điều này, cũng không khỏi trầm mặc. Ký ức của nguyên thân hoàn toàn không có mấy thứ này, có thể thấy được tên đó tra thế nào rồi đấy, hiện tại chỉ sợ trong mắt người khác hấn cũng là một tên tra đi. Yến Hằng không khỏi cười khổ, hấn hiện tại làm sao mới trả được phần ân tình này đây.

Tề chịu không nổi loại trầm mặc này, một phen ôm cổ Yến Hằng, “Không nghĩ nữa, chúng ta làm đi, ta muốn.”

Đã sắp xếp mọi thứ đâu vào đấy, đang chuẩn bị nghỉ ngơi, An bất ngờ nghe được tạp âm gây rối từ cách vách.

“Ừm, từ bỏ ”

“Nhẹ chút, ha, sâu — sâu quá, a —”

Mặt An không khỏi đen lại, kêu *** đang như vậy làm chi, thật không biết xấu hổ.

Tề thật ra cũng không biết An ở ngay cách vách, thật sự chỉ vì kim lòng không đậu mà thôi.

Hôm sau, Yến Hằng cùng Tề thần thanh khí sảng từ phòng ngủ đi ra, đã thấy An hai mắt thâm quầng tràn ngập oán khí, tự nhiên Yến Hằng cảm giác chẳng lẽ có người xuyên việt như hấn nữa à, nếu không sao lại trầm trọng như thế.

Giây tiếp theo, đã nghe An nói: “Các người tinh lực cũng quá tràn đầy đi, lỗi tai ta tới qua bị chấn diếc luôn rồi.” Ý vị châm chọc bên trong nồng nặc.

An vừa nói như vậy, Tề liền hiểu rõ, mặt đen lại, y chỉ lớn tuổi chứ da mặt không có dầy đâu. Yến Hằng lúc này mới muộn màng phát hiện hấn tùy tiện chỉ cho người ta một phòng, thế mà ở ngay cạnh phòng ngủ của hấn với Tề, sao có cảm giác mình càng ngày càng tra thế này, ngày đầu tiên người ta vô nhà mình ở lại bày vẽ ân ái để làm chi. Yến Hằng chột dạ sờ sờ mũi.

Điểm tâm là do Tề làm, sắc hương vị đều đủ, Yến Hằng lại ăn chẳng có vị gì. Tề ăn một chút rồi yên lặng ly khai, chỉ là lúc sắp đi ra ngoài lại liếc về với vẻ đầy ý vị.

Chỉ để lại hai kẻ mắt đối mắt nhìn nhau. Yến Hằng thở dài thườn thượt, rốt cuộc vẫn quyết định nói cho y sự thật.

“Người cảm giác hiện tại ta so với trước kia thế nào?”

Nghe Yến Hằng hỏi, An hơi chút chần chờ, đáp: “Có chút chút không giống.” Bất luận là bộ dạng hay tính cách, Yến Hằng này thế mà chỉ thấp hơn y một cái đầu, phải biết lúc trước Hằng chỉ cao tới ngực y mà thôi. Thân thể cũng trở nên trắng kiện hơn, hôm qua y còn thấy có cơ bụng đầy, vòng eo lưu sưng, ồm, còn có bờ mông cong nẩy nữa. Không đúng, hình như lác đều ỏi.

“Tên của ta là Yến Hằng.” Hắn chậm rãi mở miệng nói.

“Là ý gì?” An vẫn cảm giác ngữ khí Yến Hằng là lạ.

“Cái người tên Hằng trước kia đã chết rồi.” Rất tàn nhẫn, rất trực tiếp.

An vừa nghe giống như đang nằm mơ vậy.

Tiếp đến, Yến Hằng bắt đầu chậm rãi đem lai lịch của mình kể chi tiết ra, sau đó chính là một đoạn trầm mặc dài.

Từ nhỏ An đã luôn tự nhủ, y chính là giống cái chưa lập của Hằng, bảo vệ tốt Hằng chính là trách nhiệm của y. Mười mấy năm nay, y vẫn luôn nghiêm cẩn chấp hành tín niệm này.

“Sở dĩ ta chọn hôm nay nói hết ra, chỉ vì không muốn một phen khổ tâm của người lại tiếp tục lãng phí trên người ta nữa.”

Hằng quả thật rất chán ghét y, cũng vì vết sẹo trên mặt, An cũng không thích nó, vì nó là vết nhơ khiến không ít người chỉ trích. Nhưng vết sẹo này lại thời thời khắc khắc luôn nhắc nhở y, song thân của Hằng chính vì mình mà chết, bất luận hắn đối đãi y thế nào, y đều có thể chấp nhận hết.

“Hằng chết hoàn toàn là tự làm tự chịu. Vì hắn ngu xuẩn mà thôi.” Nhìn An vẫn im lặng không nói, Yến Hằng không biết nói an ủi thế nào.

Không nghĩ tới chỉ một chút sơ sẩy, Hằng đã bị người hãm hại đuổi khỏi bộ lạc, cuối cùng còn bị Mạt lừa gạt, là tự y ngu xuẩn mới đúng, tin tưởng kẻ đã hãm hại Hằng mà đi làm phương hướng, cuối cùng hại chết cả Hằng.

“Người đã chiếu cố Hằng nhiều năm như vậy, bằng không dựa vào cái tên ngu xuẩn kia chỉ e ngay cả chết như thế nào cũng không biết được.” Nhìn An mặt cứ trơ trơ ra, Yến Hằng an ủi nói. “Người đã làm rất tốt, người cũng đã chết rồi nên đừng có tự trách nữa.”

Hắn nói cũng không sai. Người cũng đã chết, mình còn có thể làm gì chứ? Chẳng lẽ còn muốn tuần táng theo sao? An hiện tại chỉ có cảm giác vô lực toàn tập, mười mấy năm tín niệm, một khắc này đã hoàn toàn sụp đổ, An rất mờ mịt, chẳng biết nên làm gì nữa, bèn giương mắt nhìn Yến Hằng.

Yến Hằng không biết sao, lòng lại ần ần đau, vì mười mấy năm trả giá vô ích của y sao, hay vì sự cố chấp yên lặng thủ vững mười mấy năm kia. Đột nhiên Yến Hằng đi đến bên cạnh y, đem kẻ đang bắt lực hiện tại gắt gao ôm vào trong ngực.

Hết thấy đã kết thúc rồi. An thở phào nhẹ nhõm, y cũng nên giải thoát chính mình thôi, không cần lại vì người nọ hối hận ngược xuôi, không cần lại đi chung quanh giải thích dùm nữa, không cần bị người người chỉ trích nữa. Nghĩ kỹ mọi thứ, An rốt cuộc phục hồi tinh thần, lại phát hiện chính mình bị Yến Hằng ôm vào lòng. Nhất thời tim đập thình thịch. Thật lâu sau, An Bình tĩnh nói: “Người muốn ôm tới khi nào hả?”

Ưu thương thoáng chớp vỡ nát, Yến Hằng theo bản năng buông lỏng tay ra. Cả người xấu hổ lui về sau vài bước. Đều do cái tay này tác quái á.

“Vậy người hiện tại đã biết chân tướng –”

“Cho dù là vậy thì sao, hôn ước giữa chúng ta cũng vô pháp giải trừ.” An trầm định tiết thiết ngắt lời hắn. Rõ ràng trước kia nhiều dịp như thế, Yến Hằng cũng không dự tính nói mọi chuyện cho y biết, nếu không phải hôm qua mình trực tiếp tới cửa, e rằng chả biết chừng nào mới hay nữa. An bắt đầu đen mặt lại. “Người rất không thích ta.”

“Làm sao vậy được, chỉ là –”

“Vậy được rồi, ta sẽ cố làm thư phụ thật tốt của người.” An không muốn cho hắn do dự nữa.

“Thực ra người không cần miễn cưỡng đâu, chỉ cần người không muốn, ta hoàn toàn có thể thỉnh Thú Thần hỗ trợ giải trừ đoạn quan hệ này.” Yến Hằng tận tâm tận lực giải thích.

An đột nhiên áp gần Yến Hằng, toàn bộ mặt hoàn hoàn chinh chinh tại trong mắt Yến Hằng. Khóe môi xả ra một nụ cười như có như không: “Người ghét bỏ vết sẹo này phải không? Cảm thấy nó khó coi?”

Không, vết sẹo này rất gợi cảm. Rất dã tính. Yến Hằng nói thầm.

“Hay là người cảm thấy thân hình ta không đủ cường tráng.” An tiếp tục ép hỏi.

Ặc, dáng người người rất hoàn mỹ, đặc biệt là lúc khom người nhếch mông lên. Còn có cơ ngực ẩn ẩn hiện hiện nữa. Yến Hằng cảm thấy hắn sắp phun máu mũi ồi.

“Hay người cảm thấy ta không đủ chính chắn?”

Yến Hằng hiện tại thầm nghĩ ha ha, đây là đang ám chỉ Tề rất già sao, hắn có khẩu vị lạ à?

“Không có, người rất tốt.” Yến Hằng gian nan trả lời.

24. Chương 24: Rèn Vũ Khí Sắt

Yến Hằng sờ sờ mũi, hắn hiện tại rất chi buồn bực. Rõ ràng hắn mới là công, vì cái gì bị một giống cái vạn đời chú định là thụ ép đến nửa bước cũng không nói ra lời. Tôn nghiêm làm công của hắn đâu!?

Yến Hằng bỗng dừng ngừng lui về sau, bước lên phía trước một bước, chỉ là... khí thế giữa hai vẫn như cũ chả chuyển biến gì, Yến Hằng ngửa đầu nhìn lên. Khốn kiếp, cái chiều cao đáng chết này!!

“Nhưng chúng ta trên thực tế chẳng có cảm tình, cứ miễn cưỡng ở một chỗ sẽ không hạnh phúc, lại nói, người cần bản chẳng biết ta là người thế nào, không phải sao?” Yến Hằng bất đắc dĩ chuyển sang khía cạnh khác để thuyết phục y.

Nghe Yến Hằng nói, An cuối cùng cũng hiểu hắn không muốn y trở thành thư phụ thiệt rồi. Ngoài việc trên mặt có một vết sẹo, An tự nhận mình đã rất hoàn mỹ, y còn là đệ nhất dũng giả của bộ lạc Viễn Sơn, thân thể cường tráng, khổng vô hữu lực, trong bộ lạc không biết có bao nhiêu giống cái hâm mộ dáng người y đâu nhá, nếu không phải trước giờ y vẫn khẳng khẳng với giống đực chưa lập của mình, e trong bộ lạc người muốn cưới y xếp hàng dài ra khỏi bộ lạc ấy.

Nhưng hiện tại người này lại dám ghét bỏ y. Nếu lúc đầu An chỉ muốn đùa một chút mà thôi, hiện y giận thiệt rồi đó.

An tiến tới nắm cổ áo Yến Hằng: “Nhưng bây giờ ta chọn người rồi, hiện cách vũ tế còn một khoảng nữa, chúng ta vừa lúc có thể nhân dịp này bồi dưỡng cảm tình.” Nói xong thì buông lỏng tay ra.

Yến Hằng đang muốn nói tiếp, đột nhiên khuôn mặt tuần tú kia lại chậm rãi áp lên, cả người Yến Hằng lập tức bị An ôm vào ngực, sau đó một đôi môi đỏ dán lên, Yến Hằng theo bản năng liếm liếm cánh môi mềm mềm của đối phương. Ngay sau đó, cả 2 chia lìa, chỉ nghe đối phương nói: “Vậy bắt đầu từ cái hôn này đi.” Bèn quay người rồi đi, chỉ là vành tay đỏ hồng như máu kia đã bại lộ sự ngượng ngùng cùng hối hận của mình.

“Ban ngày ban mặt còn dám ấp áp ôm ôm, thiết không biết xấu hổ là gì mà.” Tề khoanh tay dựa cồng châm chọc, không nghĩ tới y vừa trở về đã phải thấy một màn này, bỗng nhiên nhớ tới lời ngày trước An đã nói, bèn châm chọc ra miệng.

An nghe được lời này tự nhiên biết Tề đang trả đũa lời ngày trước, nên trầm mặc.

Yến Hằng thì tràn đầy xấu hổ, bị vợ ‘Bất gian tận giường’ nha, thiết lúng túng quá à.

“Người không phải nói muốn tinh luyện quặng sắt sao? Đồ đã chuẩn bị xong rồi kìa.” Nói xong còn ẩn ý liếc An một cái.

Từ lúc Tề đồng ý cho An vào nhà ở, y đã chấp nhận An rồi, vốn y cũng chẳng có lập trường gì mà phản đối không phải sao?

Yến Hằng nghe tới chuyện này, mặt mày không khỏi nghiêm túc hẳn lên. Mùa tuyết rơi đã qua, hắn càng ý thức được tầm quan trọng của vũ khí bằng kim loại, cho nên vừa đầu xuân, Yến Hằng đã cùng mọi người thương lượng tốt chuyện dựng lò luyện kim cùng kiến tạo máy quạt gió, tất cả những chuyện này đều chuẩn bị cho bước đầu luyện kim mà thôi.

Tại phòng chuyên dụng mới xây, người có chức vụ trong bộ lạc đều tụ trong này, người Viễn Sơn đầu xuân này cũng chính thức cũng gia nhập bộ lạc Kỳ Đông, dựa theo phương pháp xử lý ba bộ lạc trước kia mà làm, mọi người cũng không có gì phản đối, đám người An tự nhiên cũng theo lại đây.

Để rèn vũ khí Yến Hằng lựa chọn sử dụng phương pháp là luyện sắt thép. Thời Đông Hán sách Thái Bình kinh có nói: “Hữu cấp nãi hậu sử công sư kích trị thạch, cầu kỳ trung thiết, thiêu dã chi sử thành thủy, nãi hậu sử lương công vạn đoan chi, nãi thành mạc da.” (Hậu sử công đại khái là chỉ người thợ thủ công ở cổ đại, câu này nghĩa là “Cho hậu sử công sư một tảng đá để nghiên cứu, yêu cầu có sắt ở bên trong, đem nó nung chảy thành chất lỏng, sau đó khiến hậu sử lương công rèn nhiều lần, chính là Mạc Da”). Ở cổ đại, “Mạc Da” là tên gọi của một loại bảo kiếm. Đoạn văn tự này tuy ngắn gọn, nhưng không khó nhìn ra, nó tự thuật quá trình tinh luyện gang từ quặng kim loại, sau đó từ nước gang rèn luyện thành công cụ. Công nghệ tráng thép thao tác đơn giản, nguyên liệu dễ tìm, có thể liên tục sinh sản quy mô lớn, đạt được vật liệu thép hoặc thép tôi chất lượng cao, vừa vận thích hợp dùng để rèn đao kiếm, nông cụ.

Đá quặng đã bị đập vỡ thành mảnh nhỏ, bỏ vào một thùng làm bằng loại đá tảng kiên cố, loại đá này cứng rắn dị thường, mà nhiệt độ nóng chảy cực cao, Thú Nhân phổ thông căn bản không có cách nào đem nó tạo thùng cả, cuối cùng vẫn là Yến Hằng trực tiếp dùng không gian đào khoét thành thùng như hiện tại. Giờ phút này làm ‘lò’ nung thiết là thích hợp nhất.

Thùng đá bỏ vào đám hỏa thụ bắt đầu thiêu đốt hùng hựt, chỉ chốc lát sau, đá quặng dần dần tan thành chất lỏng, chảy vào khuôn bắt đầu đông đặc lại, dùng kẹp gấp ra, gõ gõ đập đập liên hồi, ngâm vào nước lại rồi lại nung nóng kẹp ra gõ đập tiếp, trong quá trình nung đã trừ bỏ được phần lớn tạp chất trong đó.

Người vung búa đập chính là Tề, hiện cả người y đổ đầy mồ hôi, hương vị nam tính tỏa ra chọc người chú mục, trước mắt Tề, cơ ngực theo tần suất búa đập mà rung động lên xuống, mồ hôi từ trán vạch qua khuôn mặt góc cạnh, hội tụ tại cằm thon gầy cuối cùng tích từng giọt rơi vào cơ ngực đang rung động kia, rồi trượt dọc theo vòng lưng thon dài, cuối cùng biến mất phía dưới quần da thú.

Dừng lại ở vị trí cuối cùng ấy, Yến Hằng theo bản năng di chuyển hai chân, tranh thủ không ai phát hiện chính mình dị trạng, ai ngờ mới nhìn qua trái, bất chợt thấy An nhìn chằm chằm nửa người dưới của hắn. Yến Hằng theo bản năng thò tay che lại, đột nhiên phát giác mình phản ứng y như nữ nhân bị thị ***, lập tức buông ra, không khỏi “Khụ khụ” một tiếng.

Đã thấy đối phương thần sắc tự nhiên chuyển dời tầm mắt. May mà người bốn phía đều chuyên tâm nhìn Tề, không phát hiện động tác nhỏ của bọn họ.

Một hồi lâu, Tề rút cuộc rèn hoàn tất, thành hình là một thanh đao lớn, đại khái là do lần đầu tiên rèn, hình dáng không quá đẹp mắt, nhưng cuối cùng vẫn xem là hoàn thành.

Kế tiếp chính là thí nghiệm độ cứng của nó, trên bãi đất trống, Tề xách đại đao chém thẳng vào một thanh cốt đao, chỉ thấy đao phong xẹt qua, cốt đao vang lên tiếng đứt gãy. Mà đại đao vẫn y như thuở ban đầu.

Xung quanh đồng loạt truyền đến tiếng hít khí, mọi người cơ hồ trừng thẳng mắt, mỗi người đều muốn tiến lên thử dùng một lần, cuối cùng truyền đến trong tay Yến Hằng. Yến Hằng chọn chọn, quá nặng rồi, giống đực có thể nhấc lên nổi sao?!

Các thú nhân đi săn dưới thông thường đều dùng thú hình vật lộn trực tiếp, nhưng cũng không gây trở ngại sự cuồng nhiệt của họ với vũ khí lạnh, các thú nhân lúc săn giết con mồi cỡ trung vì tiết kiệm thể lực, thường thường đều lấy cốt đao để ra tay. Thế nhưng cốt đao này không đủ sắc bén, sử dụng cũng không được linh hoạt, hiện tại đã có loại vũ khí sắc bén này, bọn họ có thể nghĩ đến viễn cảnh thoải mái trong tương lai khi săn giết con mồi rồi.

Cho dù có dã thú đánh lén, bọn họ cũng có thể nhanh chóng rút đại đao phản kích, không cần phải gấp gáp biến hóa thú hình.

Hơn nữa, theo như lời Yến Hằng, chỉ cần có loại nguyên liệu này, bọn họ còn có thể chế tạo cung tiễn, như vậy tự mình có thể giết dã thú ở tầm xa, không cần trực diện xung đột liều chết nữa, như vậy, càng không cần lo lắng thú triều, hay dã thú trùng kích bộ lạc.

Đại đao đã rèn thành công, khiến Yến Hằng tràn ngập tin tưởng, từng loại nông cụ sau này cũng sẽ rèn ra. Cuối cùng là đến đầu mũi tên.

Cung đã làm xong rồi, dùng chính là tiết thụ cùng gân thú, tiết thụ vừa mềm dẻo vừa cứng rắn, gân thú thì chọn gân của Cự Ngưu, loại gân này rất bền bỉ có lực, nhưng chỉ thích hợp cho giống cái sử dụng, còn cho giống đực dùng là loại gân của cốt thú, so với cự ngưu tương đối mềm hơn. Áp thêm sừng cự ngưu vào mặt trong của cung. Xung quanh bộ lạc có không ít cự ngưu, tài liệu lấy khá dễ dàng.

Lấy sắt được nấu chảy rồi cô đọng để loại bỏ tạp chất trước đó cho vào thùng lửa để hòa tan, dẫn chất lỏng vào khuôn đúc, rồi chờ thành hình.

Như thế đã có thể trực tiếp làm đầu mũi tên rồi.

Đầu tiên thí nghiệm tầm bắn, đặt tên vào đại cung, kéo dây, tay phải buông ra, tên theo đà mà bay, ghim thẳng xuống khối đất cách vị trí đầu hơn 300m, tầm bắn này Yến Hằng đã tương đương vừa lòng. Tầm bắn như vậy bình thường trong vòng 200m trở lại chắc chắn sát thương mạnh mẽ.

Bia tên là dùng da thú vừa lột xuống bọc lên một lớp dày 2 cm trên tấm gỗ cứng. Đặt cách vị trí bắn 150m, cự ly này chính là khoảng cách tốt nhất để các thú nhân đi săn giết con mồi.

Bắt đầu hơn 10 lần, tên hoàn toàn không thể ghim trúng bia, dần dần mới có chuyển biến một chút, chỉ nghe thấy “Hư” một tiếng, tên phóng ra ngoài, mạnh mẽ ghim thẳng vào bia. Làm bia bắn lung lay thấy rõ, quả nhiên, tên đã xuyên thủng qua mặt sau bia gỗ. Điều này làm Yến Hằng kinh hỉ bất ngờ, trực tiếp dời bia ra xa thêm 1 m, cuối cùng bia bắn vững vàng đóng ở vị trí 200m, đây cũng cự ly sát thương mạnh nhất của nó.

25. Chương 25: Săn Bắn Bị Tập Kích

Bộ lạc hết thấy đều tiến triển thuận lợi, Yến Hằng chính thức quy định đo lường, y theo Yến Hằng tạo thành tượng Thú Thần thân cao 3 mét, chế định ra mét, deximet, centimet cụ thể.

1000 m² là một mẫu, như cũ vẫn chọn lít dùng làm đơn vị đo dung lượng, cân và lượng để đo lường sức nặng, một cân bằng mười lượng, cũng chiếu theo đó chế tạo ra đôn cân cùng quả cân. Ngày sau, bộ lạc phân phối đồ ăn đều lấy đó làm tiêu chuẩn.

Cung tiễn, đại đao cùng nông cụ cũng chính thức đưa vào sinh hoạt của các thú nhân. Nó mang lại rất nhiều lợi ích cho người sử dụng, nhất là đi săn, so với Yến Hằng tưởng tượng còn muốn tốt hơn mấy lần. Thu hoạch trong bộ lạc dần dần trở nên phong phú, mà vừa lòng nhất chính là Vu y, đội đi săn sẽ không còn xuất hiện tình trạng cả người thương tích hoặc hấp hối nữa.

Bộ lạc chốt tăng nhiều người như vậy, Yến Hằng vẫn luôn lo lắng dã thú xung quanh khu vực này không đáp ứng nổi quá nhiều nhân khẩu thể này, nhưng trải qua gần nửa tháng quan sát, mọi người thu hoạch vẫn rất ổn định, Yến Hằng rốt cuộc yên lòng. Nhưng Yến Hằng vẫn không yên tâm dựa cả vào dã thú hoang dại thể này. Một khi số lượng dã thú sập giảm bắt chốt, các thú nhân lấy gì mà ăn đây, hơn nữa so với loại hoang dã ăn tươi nuốt sống thì nông canh nuôi trồng có vẻ an toàn ổn sinh hơn nhiều.

Xuân canh đã bắt đầu, Yến Hằng lại một lần nữa mở rộng diện tích đất trồng, đất ruộng bằng phẳng đã đạt tới gần ba ngàn mẫu, đưa mắt nhìn xa xa, một mảng mênh mông vô bờ, Yến Hằng đã có thể tưởng tượng đến cảnh tượng ngày mùa thu hoạch sắp tới.

Bộ lạc chính thức thành lập đội đánh bắt cá, chủ yếu toàn do các thú nhân có cánh tạo thành. Canh chua cá đã được rộng rãi thú nhân chấp nhận. Cũng vì thế các loại thủy hải sản chính thức bước vào thực đơn hàng ngày nơi đây.

Chỉ tiếc Yến Hằng vẫn không tìm được ớt, ngược lại trong nhóm được liệu của Vu y phát hiện được hoa tiêu, đây quả thật là một thu hoạch ngoài ý muốn.

Kinh lịch qua một mùa tuyết rơi có thú triều, Yến Hằng sâu sắc phát hiện tường thành bộ lạc hơi thấp, nhân dịp mọi người có chút nhàn hạ này, Yến Hằng quyết định tiến hành cố tăng cao tường thành, từ 6m ban đầu nâng lên 10m, từ 10m thì nâng lên 15m. Tế đài cùng hầm trốn cũng mở rộng sang bốn bên. Có thể dung nạp khoảng 2000 Thú Nhân đồng thời xuất nhập, tượng Thú Thần vẫn cứ đứng sừng sững trên tế đài.

Trường học được xây dựng nhân dịp xây nhà cửa trong tộc chính thức đưa vào sử dụng, do các lão thú nhân đảm nhiệm thầy giáo dạy. Dựa vào tri thức của mình, Yến Hằng biên soạn ra một bộ sách từ cơ bản tới nâng cao, miễn cưỡng để các thú nhân bộ lạc học tập khoảng ba đến bốn năm.

Nhưng do trải qua một lần đại kiến thiết, nguyên vật liệu xung quanh bộ lạc, đặc biệt là đá gần như khô kiệt, giờ muốn lấy đá hoặc vật liệu khác cần phải đi đến một nơi cách bộ lạc khoảng hai ba ngày đường.

Theo thời gian trôi qua, An dần dần hình thành danh vọng lớn tại bộ lạc mới này, y vốn là đệ nhất dũng sĩ của bộ lạc Viễn Sơn, giờ có thêm cung tiễn cùng đại đao, tự nhiên càng thêm xuất sắc, thậm chí được xưng là xạ thần 200m, chỉ cần vòng vây này, y chưa bao giờ thất thủ, được tộc nhân tôn làm phó thủ lĩnh.

Đối lập với cuộc sống nền nếp nhàn hạ của người khác, Yến Hằng lại bận đến bù đầu bù cổ. Mãi đến khi mọi chuyện qua đi mới thở ra hơi. Hiện hẳn thuộc về cái loại ‘Người bên trên mở miệng, kẻ phía dưới chạy gãy chân’ này, chính thức trở thành là người nhàn hạ rồi.

Thỉnh thoảng đến trường dạy học, không có việc gì thì chạy đến ruộng giẫy cỏ, hiện tại ngay cả làm chuyện đó cũng không dám kêu to quá mức, e sợ ‘Quấy rầy’ đến An cách vách. Yến Hằng cảm giác ngày qua sao khó quá à!

Đứng lên từ bãi cỏ, phun nhánh cỏ trong miệng ra, nhàn nhã đến khó chịu Yến Hằng quyết định tự mình muốn đi săn thú, đã lâu không có hoạt động thân thể, hẳn thấy xương cốt sắp rỉ sắt rồi.

“Người có thể đi ra ngoài, nhưng ta thật sự chẳng đi được, nên không có cách nào đi cùng.” Tề nghe Yến Hằng tính toán, chần chờ một lát, cuối cùng vẫn nói đúng tình hình thực tế.

Mất thấy mùa mưa sắp đến, Yến Hằng giống như sắp quên đi quan hệ giữa hắn và An. Ngày thường, đối đãi với An như một tộc nhân bình thường mà thôi. Tề ngược lại cũng không phải không chấp nhận nổi, nhưng trong bộ lạc không biết có bao nhiêu người ngấm ngầm lan truyền tin đồn này nọ, tuy y biết rõ Yến Hằng làm như vậy một phần cũng vì lo lắng cảm thụ của y, nhưng cái thái độ bỏ qua một người khác như thế, Tề thấy hình như làm hơi quá mức. Trưởng lão trong tộc cũng đã ngấm ám chỉ về vấn đề này mấy lần với y rồi.

An cũng thật là, Yến Hằng không tỏ vẻ, hẳn cũng không biết chủ động ra tay sao? Thiệt làm mắt mắt giống cái quá đi, nơi nào giống y chứ, hồi lúc thích Yến Hằng, chẳng phải y đã trực tiếp cầu yêu luôn đấy sao? Chẳng lẽ bây giờ còn muốn y tự mình tác hợp cho nữa mới chịu à.

Yến Hằng thu thập mọi thứ thật chính tề, lúc đang chuẩn bị xuất phát thì thấy An từ xa đi đến. Yến Hằng mơ hồ biết điều gì đó.

“Nếu đến thì xuất phát chung luôn đi!” Một người trong đoàn lên tiếng.

Yến Hằng là trực tiếp đi cùng đội săn bắn, đoàn người cộng thêm Yến Hằng thì có 11 người, đều là người từng thuộc bộ lạc Viễn Sơn.

Một đường đi tới, ánh mắt Yến Hằng thỉnh thoảng lại nhìn theo An, lúc ấy trong đầu chỉ có một ý nghĩ, thiệt đẹp trai.

Thú Nhân thân hình vốn đã cao lớn, An chính là một ví dụ điển hình. Cung tiễn mang chéo qua lưng, eo phải giắt thêm ống tên, tay trái luôn đặt lên đai đao bên hông. Lông mày dày đậm mang nét ngang tàn luôn nhướng lên cao, tóc mái hơi xoắn rũ nhẹ xuống, đôi mắt sâu thẳm luôn cảnh giác nhìn bốn phía, tựa như một vị mãnh tướng uy vũ mạnh mẽ.

Mấy cái đó cũng không tính là gì, chủ yếu là dây cung theo nhịp chân bước mà du nhập giữa cơ ngực đầy đặn, phát thảo nên đường nét cường tráng dũng mãnh, Yến Hằng theo bản năng nhìn về phía ***g ngực mình, rõ ràng hần cũng đeo cung như y, cơ mà sao khác biệt lớn đến thế?

An tất nhiên có thể cảm giác ánh mắt nhìn chằm chằm từ người bên cạnh, không khỏi nhìn qua, lại bất giác động tác ưỡn ưỡn ngực của Yến Hằng, không khỏi bật cười, vết sẹo trên mặt theo nhịp cười mà run nhẹ, chợt thấy ánh mắt buồn bực của Yến Hằng quét qua, “Dù sao người cũng chỉ là một giống đực.” An theo bản năng giải thích.

Yến Hằng cũng nhìn chăm chú vào vết sẹo đang giật nhẹ bên khóe mắt của An, vốn đã đẹp trai ngời ngời nay cười rộ lên lại mang nét ngang tàng quyến rũ, nếu đây là vợ hần, thật con mẹ nó gọi cảm quá đi. Vì đang miên man suy nghĩ cho nên Yến Hằng chẳng nghe được câu giải thích kia của An, nếu hần mà biết An nói thế, e rằng tức đến nổi phổi.

Suy xét đến giống đực là Yến Hằng trong đội ngũ, mọi người cũng không tính xâm nhập sâu vào rừng, chỉ cố tìm một chỗ đất đai màu mỡ, sông suối vây quanh, ở nơi đấy thường xuất hiện động vật ăn cỏ tương đối nhiều.

Ánh vào mi mắt là một hồ thiên nhiên nhỏ, vừa nghe tiếng bước chân của đám người Yến Hằng đi đến, không ít động vật hoang dã từ trong bụi cỏ hoảng sợ chạy toán loạn. Bên hồ vốn không thiếu dê rừng, lộc hoang này nọ đang chậm rì rì uống nước, lúc này cũng phịch phịch chạy mất.

Kế tiếp mọi người bắt đầu tán ra xung quanh, trong khoảng thời gian ngắn, chỉ còn lại Yến Hằng cùng An.

Mấy cá thú nhân này vừa chuẩn bị đi thì được báo cho biết lần săn bắn này bọn họ căn bản chỉ theo làm nền, nhân vật chính thật sự chính là Yến Hằng cùng An. Người ta hai người muốn bồi dưỡng tình cảm, bọn họ tất nhiên không thể quấy rầy được, tuy không có bàn bạc trước nhưng ai ai cũng ăn ý tự mình tản ra.

Chỉ để lại hai người, không khí xấu hổ cũng với bớt vài phần.

“Bọn họ đều đi, chúng ta tự mình đi săn sao?” An thản nhiên nói.

“Ừ.” Trái lại, giọng Yến Hằng có chút khô cằn.

Yến Hằng xạ thuật cũng không tệ, mặc dù có kinh nghiệm bắn súng, nhưng vì có nhiều chỗ không quá giống nhau nên không tính là giỏi được, tuy vậy Yến Hằng cũng bắn trúng không ít gà, dê rừng. An thấy vậy cũng dần dần nổi lên hứng thú, giống như Yến Hằng trở nên vô cùng hăng hái, người tới ta đi liên tục.

Chỉ là sau khi bắn khoảng hai mươi mấy mũi tên, tay Yến Hằng bắt đầu mệt mỏi, vì thế buông cung xuống, lẳng lặng nhìn An đại phát thần uy.

An tương đối thỏa mãn việc Yến Hằng nhìn chăm chú mình, không có chuyện gì thích thú hơn việc ở trước mặt người mình thích phô bày khoái trá toàn bộ năng lực của bản thân.

Hai người, một chuyên tâm săn bắn, một chăm chú nhìn nhìn, dần dần cả hai đều bỏ quên ý thức nguy hiểm rình rập khắp nơi trong rừng rậm.

Trên vách núi cách đó không xa, một Ngốc Ưng nằm trong tổ mới xây của nó nhìn chăm chăm vào hai người bên dưới rất lâu rồi. Giờ phút này, nó rút cuộc đập cánh bay vút lên, đánh úp về phía hai người kia, chuẩn xác mà nói là tấn công An.

Ngốc Ưng cho tới nay là loại dã thú mà thú nhân không cảnh kinh sợ nhất, chúng nó cao tới gần 4m, luôn tấn công từ không trung xuống, đặc biệt là chưa bao giờ phát ra tiếng vang quá lớn, cho nên khó lòng phòng bị.

Ngay lúc nguy cấp, Yến Hằng bất chợt phát hiện một con chim lớn đột kích, hắn đã không kịp để giương cung, đành phải phóng nhanh qua ôm lấy An vào lòng, lộn một vòng tránh thoát một vuốt của Ngốc Ưng kia.

Yến Hằng xoay người, từ không gian lấy móc ra , xạ kích, Ngốc Ưng thấy cú tấn công thấy bại bèn xoay nhanh người lại, chợt trên cánh hiện ra một đóa hoa máu đỏ thẫm, đau đớn kịch liệt truyền đến, Ngốc Ưng nhất thời cuồng bạo. Vỗ cánh, đánh úp về phía Yến Hằng, Yến Hằng chợt căng thẳng, không kịp tránh đi, lập tức bị phát một cú văng ra ba thước.

An quay đầu, đúng lúc nhìn thấy tình cảnh này, lập tức biến về thú hình, một phát nhào đến liều mạng, Ngốc Ưng thấy tình cảnh này, dứt khoát buông tha mục tiêu ban đầu, quặp lấy Yến Hằng đang muốn xạ kích, lợi trảo đâm thẳng vào cánh tay hắn, đau đớn kịch liệt bất ngờ tập kích trung ương não khiến Yến Hằng buông lỏng tay cầm ra. Ngốc Ưng lập tức phi thân mà đi.

An bám theo sát Ngốc Ưng phóng một cú mạnh lên không.

26. Chương 26: Kịch Chiến Giữa Không Trung

Thú nhân đang du đang xung quanh nhìn thấy tình cảnh này, chợt căng thẳng, trừng mắt căm tức đầy căm tức, lửa giận không ngừng thiêu đốt, ngửa đầu hét dài một tiếng, đồng loạt bay lên trời, áp sát theo nhóm của An. Không ngờ ngay dưới mí mắt bọn họ, tộc trưởng lại bị Ngốc Ưng bắt đi. Thật đáng chết, rõ ràng xung quanh bộ lạc chưa từng phát hiện loại Ngốc Ưng này mà. Cái con chết tiệt này từ đâu mà tới vậy!?

Tốc độ Dực sư vốn đã nhanh, đập cánh vài ba cái là theo kịp Ngốc Ưng, phía sau là người trong đội. An vọt hết tốc lực, nháy mắt xuất hiện phía Ngốc Ưng, đột ngột lao xuống, chỉ trước vồ thẳng đầu nó. Ngốc Ưng dường như khá thuần thục với tập kích của các thú nhân, chỉ thấy nó nhấc cánh phải, khẽ nghiêng thân khéo léo né tránh tập kích của An, phía sau có các thú nhân đuổi theo, nó tự nhiên không thể quay về sào huyệt của mình, lại càng không muốn buông tha con mồi trong tay, chỉ có thể bay vòng quanh trên không trung.

An thấy một kích không trúng, lập tức xoay người, lại một lần nữa khởi xướng trùng kích, bức nó lại giơ cánh phải, chỉ là dưới chân Ngốc Ưng đang quặp Yến Hằng, gây trở ngại rất lớn tới độ linh hoạt của nó, bất ngờ xoay thân lại bị An trảo một đường máu dài, đau đớn chợt đến khiến nó hét dài một tiếng. Tiếng kêu bén nhọn quả thực muốn chấn diết Yến Hằng.

Đau đớn còn chưa qua, lại thấy An nghiêng người vồ tới. Móng vuốt sắc nhọn, ánh mắt bén ngốt, quả thực như muốn phanh thây nuốt sống nó. Khiến nó không tự chủ được quặp chặt Yến Hằng, giờ hắn làm bia đỡ đạn.

Tiếng gió xẹt qua mặt khiến Yến Hằng đau rát, hai cánh tay gần như bị vuốt ửng đậm thủng. Hiện tại bị nó làm một động tác như vậy, cánh tay trực tiếp bị đâm thủng, máu tươi ồ ồ tuôn xuống ***g ngực, đau đớn kịch liệt ập đến khiến sắc mặt Yến Hằng càng thêm tái nhợt, hắn đã sắp thở không ra hơi nữa rồi.

Yến Hằng bị Ngốc Ưng quặp lên cao, còn chưa kịp khụ ra, máu tươi đã tràn vào họng, lại tức khắc nhìn tới An nhắm về phía hắn đánh tới. Móng vuốt sắc bén của y tập kích, Yến Hằng gần như có thể thấy được vết máu ẩn hiện trên đó. Giây phút ấy, Yến Hằng tựa như thấy được tử thần đang cầm lưỡi hái hiện ra giữa không trung, hắn trừng lớn hai mắt.

An thấy Ngốc Ưng lại dám đem Yến Hằng làm bia đỡ đạn, mắt thấy móng vuốt của mình đang áp sát, giữa lúc gấp gáp, y cứng ngắc ghì người lại sượt qua bên cạnh, hiểm hiểm trượt qua cổ Yến Hằng, cuối cùng vẫn để lại ba đường máu trên mặt hắn.

Máu tươi nháy mắt văng ra, Yến Hằng bỗng nhiên cảm thấy lòng an tĩnh dị thường. Hắn nhắm chặt mắt, gian nam nuốt xuống máu tươi ở yết hầu.

An không nghĩ tới súc sinh này dám lấy Yến Hằng là vật thí mạng, nếu không phải y phản ứng nhanh nhẹn, e rằng Yến Hằng đã tán mạng dưới vuốt của mình rồi. Nhưng đến cùng vẫn thương tổn đến hắn. Dù tại y, nếu y không lơ là thì đã không bị súc sinh kia đánh lén, Yến Hằng cũng đâu vì y mà bị Ngốc Ưng chộp đi thể này.

An hiện không dám có hành động quá khích nào, sợ Ngốc Ưng làm ra hành động giống như ban nãy. Chỉ có thể vững vàng bay ở phía sau. Các thú nhân khác bám sát dưới thân Ngốc Ưng. Tùy thời chú ý động tĩnh.

Mất máu quá nhiều dần dần khiến Yến Hằng lâm vào bán hôn mê, hai tay cũng trở nên chết lặng. Nhưng hắn hiểu rõ chính mình không thể ngất đi, bèn hung hăng cắn đầu lưỡi, mùi truyền đến, đau đớn kịch liệt tập kích, Yến Hằng nhất thời thanh tỉnh không ít.

Yến Hằng giật mình nhớ tới thanh đại đao đặt trong không gian kia, đây là thanh đầu tiên do Tề rèn, bị Yến Hằng giữ lại với lý do làm kỷ niệm, lưu được hắn tàng trữ trong không gian.

Yến Hằng đưa ý thức vào không gian, đại đao nháy mắt xuất hiện bên cạnh Yến Hằng rồi rơi tuột xuống.

An thấy vậy ngay tức khắc đã hiểu được dụng ý của Yến Hằng. Nhanh chóng bay xuống, vững vàng dùng khớp hàm cắn chặt đại đao.

Các thú nhân bên cạnh thấy vậy, lập tức bay ra hai người, bắt đầu có trật tự tập kích Ngốc Ưng. Hai người đó không chút hoang mang đột kích, khiến cho Ngốc Ưng dần dần hoảng loạn lên, nhưng nó vẫn như cũ không muốn bỏ cơm trưa đâu.

Đang lúc Ngốc Ưng hoảng loạn giữa không trung, An cắn đại đao, bay về phía dưới nó. Trong nháy mắt, An bắt lấy cơ hội, chuyển sang hình người, cầm đại đao, bổ thẳng vào hai chân Ngốc Ưng.

Kịch liệt đau đớn đánh úp về phía đại não Ngốc Ưng, bên dưới chân và thân chia lìa từ đây.

Yến Hằng mất thấy đại đao bổ qua đỉnh đầu mình, gió cuốn tóc tai tán loạn, ánh mắt lãnh liệt cùng gương mặt tuấn mỹ, trong nháy mắt đã mê hoặc hai mắt Yến Hằng, mà hắn cũng biết chính mình đã an toàn.

Khoảnh khắc đại đao chém qua, Yến Hằng trực tiếp rơi xuống, An bắt chắp Ngốc Ưng còn thét lớn trên đỉnh đầu, ném đại đao đi, hóa thú hình, lao xuống theo Yến Hằng, vững vàng tiếp được Yến Hằng sắp mê mang.

Lúc nhìn thấy ánh mắt dẫn theo nét vui sướng cùng ảo não kia, Yến Hằng rốt cuộc chống cự không nổi, an tâm ngất đi.

An bay nhanh xuống chậm rãi đặt Yến Hằng xuống đất, các thú nhân trên không trung không còn vương bận nhanh chóng giải quyết Ngốc Ưng rồi nháo nhào xông tới. An đỡ lấy Yến Hằng đang ngất, một Thú Nhân đã từng được Vu y huấn luyện lập tức đi tới. Cầm chặt cánh tay Yến Hằng, lần lượt rút bộ móng ưng ra. Đau đớn cường liệt khiến Yến Hằng không ý thức nắm chặt tay, thân thể không tự kìm được co rút lại, theo bản năng trào nước mắt.

Cho dù là như vậy, Yến Hằng vẫn như cũ không thể tỉnh lại lần nào.

Bôi lên được thảo cầm máu, dùng lá cây đơn giản chế thành băng gạc bao bọc vết thương.

An căng chặt thân thể, tay trái vỗ về miệng vết thương bên mặt của Yến Hằng. Thoáng mím môi biểu hiện bây giờ tâm tình y vô cùng khó chịu. Nhìn thấy vết thương Yến Hằng đã băng bó đơn giản, An đứng dậy, lạnh lẽo nói: “Đi thôi!”

Mọi người đỡ Yến Hằng lên lưng An, nhanh chóng bay thẳng lên. Cấp tốc vọt về phía bộ lạc.

Tề vốn đang ở Công xử thương nghị với các trưởng lão chuyện liên quan tới vũ tế sắp tới, chợt nghe tiếng bước chân dồn dập tiến lại gần, Giác đẩy cửa chạy vào, sắc mặt trầm trọng nói: “Tề, người nhanh về đi, Yến Hằng bị thương rồi.”

Tề vừa nghe lời này, cuộn giấy trong tay lập tức ‘lộp bộp’ rơi xuống đất, y cố hít một hơi thật sâu, thâm trầm định lại, sau đó xoay qua nói với nhóm trưởng lão: “Việc này ngày sau sẽ bàn tiếp, ta về trước đây.”

Chúng trưởng lão nghe thấy Yến Hằng bị thương, nhất thời cũng sốt ruột, gấp gáp nói: “Chúng ta cùng đi.”

Trong Vu y viện, nhóm Vu y đang cố gắng tiến hành xử lý miệng vết thương gần như sâu tới xương của Yến Hằng.

Chỉ thấy đám người Tề một trận gấp gáp chạy tới. Nhanh chóng vọt lên, Tề lạnh lùng nhìn thẳng An đang một mình dựa tường trong góc, cuối cùng lạnh lẽo phun ra một chữ, “Hừ!”. Bất luận nói như thế nào, đây chắc chắn là do hấn bảo hộ bất lực.

Lúc đám người Tề tiến vào, Vu y đã hoàn tất việc xử lý miệng vết thương của Yến Hằng. Mấy người Tề vây quanh Vu y, ai cũng hiểu họ có bao nhiêu nóng vội, liền nhanh chóng nói: “Miệng vết thương đã xử lý tốt rồi, nhưng lại mất máu quá nhiều, tối nay có thể sẽ nóng lên đây.”

Tề nhìn Yến Hằng nhợt nhạt nằm im lặng trên giường, vết thương trên tay đã được băng bó kỹ, lại nghe lời Vu y vừa nói, sắc mặt Tề lập tức trắng bệch. Bọn họ đều biết nóng lên là ý gì, một khi không hạ chính là chết.

Tề chậm rãi áp chế phần nộ trong lòng, mở miệng nói: “Hấn chính là sứ giả Thú Thần, không dễ dàng chết như vậy đâu.” Y hiện tại chỉ có thể an ủi mình như vậy mà thôi.

Mọi người nghe Tề nói, chậm rãi gật gật đầu, hiện tại cũng chỉ có thể trông chờ như thế.

Tề đi ra sân, nắm chặt tay đi đến trước mặt An, một quyền nện thẳng vào mặt hấn, đánh liên tiếp mấy cú, Tề hoàn toàn không biết thế nào là nương tay, từng quyền từng cú đánh thẳng vào người hấn, An bị đánh đến mặt mũi bầm dập, nhưng hấn vẫn không mai mai phản kháng, tất nhiên hiểu rõ việc này do chính hấn sai lầm mà lãnh hậu quả, Tề vẫn không nghĩ buông tha hấn. Người xung quanh thấy vậy, vội vàng kéo Tề ra. Tề bị mọi người gắt gao kiềm chế, cũng dần dần bình tĩnh khỏi cơn cuồng nộ. Quay đầu dứt khoát rời đi.

An lãnh tĩnh xoa xoa máu khóe miệng, không để ý mọi người xung quanh nâng dậy, xoay người đi vào Vu y viện.

27. Chương 27: Nội Tâm Của An

Trên giường bệnh, Yến Hằng vẫn mê mang như trước, do mất máu quá nhiều khiến mặt hấn trở nên tái nhợt vô cùng.

An nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo trên mặt hấn, lặng im không nói.

Hấn thông minh như thế sao lại hành động xông lên chở che y như ngu ngốc vậy chứ, chỉ cần tự mình trốn là ổn rồi mà? Thậm chí hấn còn không muốn cưới y, vì sao lại làm thế chứ?

Từ hôm vạch trần chân tướng đó, người này vẫn luôn cố gắng tránh y. An tất nhiên có thể nhận ra. Ngược lại cũng chẳng có gì lạ. Từ lúc biết hấn không phải là Hằng, An cũng có một đoạn thời gian mơ hồ, y không biết mình có nên tiếp tục thủ đoạn hôn ước này nữa không đây.

Y quả thật không mấy để ý hậu quả giải trừ đoạn hôn ước làm xấu thanh danh của mình đâu. Nhớ khi xưa, thiếu niên này ở những nơi có nhiều giống cái tụ tập luôn hoặc trắng trợn hoặc ẩn ý ghét bỏ y, ngay cả giống đực chưa lập của mình mà còn tỏ ra ghét bỏ như thế, y còn sợ xấu mặt nữa sao? Mà bây giờ, y đã trở thành đệ nhất dũng sĩ bộ lạc, còn người nào dám trước mặt nhục nhã y nữa, cho dù là có, cũng chỉ là hạng người lòng dạ nhỏ hẹp thù dai, lên không được mặt bàn mà thôi.

Cho nên dù hôn ước này giải trừ, An cũng không có gì phải lo lắng, duy nhất không cam tâm chính là, rõ ràng y ưu tú thế này, cư nhiên sẽ có người dám cự tuyệt, lúc ấy y nhất thời tức giận, mới tạo nên cục diện lúng ta lúng túng như bây giờ.

Tề tìm đến và kêu y đi săn với Yến Hằng, yêu cầu y theo bảo hộ hần, lúc ấy y đã hiểu ý tứ của Tề, không ngờ trong lúc y vẫn còn chìm đắm giữa sự mờ mịt kia thì đã có người quyết định khẩn cấp tác hợp mình với Yến Hằng, càng không ngờ người đầu tiên lại chính là Tề. Có lẽ... do Tề quá yêu Yến Hằng đi.

An do dự một chút, cuối cùng vẫn chấp nhận, nói cho cùng, Yến Hằng là người mà y thường thức nhất từ đó đến giờ, không có loại cao ngạo xâm nhập cốt tuỷ như giống đực khác, càng không xem giống cái là công cụ sinh dục cũng như kẻ dễ sai sử nhưng luôn tỏ ra tôn trọng bình đẳng đáng tôn của những giống đực khác, hần chỉ cần đứng nơi đó, cũng âm áp và chói mắt như thế.

Dọc theo đường đi, được Yến Hằng quan sát khiến An không khỏi thầm vui sướng, biết mình đến cùng vẫn còn rất mị lực, không thấy người này đang nhìn y chăm chăm kia sao?

Khoảnh khắc Yến Hằng nhào lên đó, An thấy mình như nằm mơ vậy, trong nháy mắt kia, y thậm chí còn ngửi thấy hương vị mồ hôi thân nhiên trên người Yến Hằng, loại hương vị mà rõ ràng y cũng có, nhưng cố tình lại cảm thấy trên người hần vẫn là dễ ngủ hơn, ai biết một màn kế tiếp, suýt nữa khiến y sợ mất mật. Yến Hằng ngay dưới mí mắt y bị Ngốc Ưng hất văng ra xa, thậm chí bị bắt mất, máu tươi văng đầy đất như nhuộm đỏ cả mặt y.

Truy đuổi trên không trung suýt nữa y lại hại chết Yến Hằng lần nữa, y hận... hận chính mình vô năng, để cứu hần còn phải nhờ hần hỗ trợ mới thoát được, Tề đánh rất đúng, không chút nương tay, nếu nương tay làm sao tiêu trừ được lửa giận đây?

“Um...” Nhứt nhối trên cánh tay khiến Yến Hằng đang mê mẩn không khỏi rên rỉ, cả người mồ hôi lạnh mướt.

Nghe tiếng rên của Yến Hằng, An nhất thời đè nén lại tâm tình, vội vàng vuốt da thú bên cạnh, cẩn thận chà lau mặt hần, phảng phất như đối đãi trân bảo.

Lúc Cốc đẩy cửa vào nhìn thấy cảnh tượng ấy, hần đã biết bản thân không còn cơ hội nữa rồi. Nhưng lòng lại yên bình kỳ lạ.

Đợi khi Yến Hằng không còn khê rên nữa, An rút cuộc dừng động tác nơi tay.

Cốc lẳng lặng đứng bên cạnh y, khẽ nói: “Người đừng quá lo lắng, Yến Hằng nhất định sẽ không có việc gì đâu. Lúc trước bị trục xuất... Rồi đi bộ lạc, không phải hần vẫn sống sót rất tốt sao?”

An chỉ biết lặng thinh không nói.

“Người muốn trước xử lý miệng vết thương một chút hay không? Ta giúp người trông hần.” Thấy mấy vết bầm tím trên mặt An, Cốc nói.

An chẳng thiết tha phản ứng, Cốc mắt thấy cũng im lặng xuống, hần ở trong lòng ai thán cho tình yêu chết non này. Trong lòng lại một mảnh chua xót, hần đến cùng kém chỗ nào với người trên giường chứ? Nếu lúc ấy đổi lại là hần mà không phải người kia, hần có dám liều mình nhào tới hay không? Hần không biết. Có lẽ... là có đi! Chỉ cần hần không bị hù đến cứng người là được ha.

Cửa phòng lại bị đẩy ra, Tề lạnh lùng đi đến, y vừa dẫn một đội hộ vệ một lần nữa tìm tòi xung quanh vách núi trong rừng rậm, quả nhiên trên vách núi phía khác phát hiện một sào huyết của Ngốc Ưng.

Không ngờ từ khi người bộ lạc có được cung tiễn cùng đại đao, đã dần dần trở nên kiêu ngạo, luôn cho rằng mình là vô địch, mọi chuyện phát sinh hôm nay, cũng phần nào do y lơ là sơ sẩy mà ra.

“Ta đây đi trước.” Thấy Tề tiến vào, Cốc ý thức mình không thể ở lại đây được nữa, hiện là thời gian để người một nhà người ta nói chuyện nha. Bỏ lại một câu rồi vội vàng ly khai.

Cửa cách một tiếng đóng lại, hai người đều mặt không chút thay đổi nhìn chăm chăm Yến Hằng trên giường. Ai cũng không muốn nói cái gì, bầu không khí áp lực đáng sợ.

Cửa phòng lại bị đẩy ra, rồi khép lại, Yến Hằng bị thương tự nhiên là chuyện đại sự trong bộ lạc, người đến thăm dĩ nhiên sẽ có nhiều. Mọi người hiểu rõ tâm tình hiện tại của hai người, chỉ là có thể an ủi nói: “Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu.”

An và Tề thực ra cũng nghĩ cuối cùng Yến Hằng nhất định sẽ không bị gì đâu, Đan biết thân phận của Yến Hằng cũng nói, Thù Thần sẽ không chấp nhận để Yến Hằng cứ như vậy mà chết. Biết là một chuyện, nhưng mà nhìn người vốn khỏe mạnh rạng rỡ kia nay lại tái nhợt nằm in thिन thít trên giường thể này, vẫn khiến lòng người chua xót đau đớn.

Thời gian từng chút trôi qua, người trong bộ lạc bừng tới đồ ăn nóng hổi, lại chẳng một ai muốn đụng vào.

Mãi đến giữa khuya, Yến Hằng vẫn không có tỉnh táo lần nào lại phát ra từng tiếng rên nhột nhột. Dù vậy vẫn kinh động hai người bên cạnh.

Yến Hằng trên người lại bắt đầu toát ra mồ hôi lấm tấm, thân thể bắt giác run lên bần bật, Tề đưa tay dấn vào trán Yến Hằng, xúc cảm nóng cháy khiến y không khỏi hoảng hốt.

Nhóm Vu y nhóm vôi vĩa chạy vào, thấy tình trạng này, nhanh chóng để người đi ngao thuốc bưng vào, cẩn thận đưa đến bên miệng Yến Hằng lại phát hiện làm sao cũng không thể cho hắn uống được. Tề gấp đến hòng rồi, đang muốn tiến lên hỗ trợ. Chỉ thấy An giật lấy bát thuốc trên tay Vu y. (Nếu người cảm giác, tác giả sẽ an bài một màn miệng đối miệng đút thuốc gì đấy, ha ha, người quá coi trọng tác giả rồi.)

Đẩy vu y đang ở bên cạnh Yến Hằng qua một bên, gơ tay bóp miệng Yến Hằng, với đầu ngón tay vào miệng hắn, chống đỡ lưỡi cường ngạnh khiến hắn há miệng, tay trái vừa nhắc, nước thuốc theo chiều tuôn thẳng xuống yết hầu Yến Hằng. Xong việc, Yến Hằng ngay cả một tiếng ho khan cũng không ra nổi.

Đám Vu y đứng bên cạnh xem tay đều run lẩy rẩy, bọn họ tỏ vẻ mình chưa từng gặp qua Thù Nhân nào đối đãi thô lỗ với giống đực của mình như vậy. Thật sự là... Thật sự là... Cầm nín.

Tề nhìn thấy vậy, mặt đen tựa đáy nồi, một phen đỡ lấy Yến Hằng, chậm rãi vuốt ngực hắn để thuận khí. Nhìn An trước mặt thản nhiên tự tại, y cố gắng hít sâu một hơi, thầm nói: ‘Chỉ do hắn chưa thông suốt mà thôi, trên mặt hắn còn đang bị thương, mình không thể đánh tiếp được đâu, bằng không lỡ hủy dung thì không quá tốt.’

An đương nhiên không có phát hiện mọi người có gì không đúng, y tỏ vẻ mình trước giờ đút thuốc đồng bạn đều như vậy á.

Về phần Yến Hằng, hắn hiện tại đang bần mê man rồi! Hắn cái gì cũng không biết.

Vắt khăn nóng, Tề nắm lấy bàn tay Yến Hằng, thăm yên lặng cầu nguyện Thù Thần, xin ngài đừng tiếp tục tra tấn Yến Hằng nữa, để hắn có thể mau chóng khỏe lại. Có lẽ lời cầu nguyện của y có hiệu dụng, chợt qua nửa đêm, Yến Hằng cuối cùng cũng hạ nhiệt. Hai người lúc này mới yên lòng.

Lúc Yến Hằng tỉnh lại đã là ba ngày sau.

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, đập vào mắt là một màu trắng xám, thì ra là Vu bệnh viện! Theo bản năng gơ tay, một trận đau đớn bén nhọn đâm thẳng vô não, khiến hắn nhin không được khẽ rên.

Tề đẩy cửa vào thì thấy Yến Hằng mở to hai mắt, vôi vàng chạy tới, chặn lại động tác kế tiếp của Yến Hằng. Lo lắng nói: “Biết rõ trên tay có thương tích mà, sao không cẩn thận như vậy.” Cẩn thận lật xem miệng vết thương của hắn, phát hiện không có nứt vỡ, lúc này mới yên lòng.

“Không sao đâu, mạng ta cứng lắm!” Nói xong còn nhe răng cười cười.

“Về sau ta tuyệt đối sẽ không cho ngươi ra khỏi bộ lạc nữa.” Nghĩ đến nguy hiểm lần này, Tề cảm giác Yến Hằng vẫn là ở trong bộ lạc tương đối tốt. Tuy biết rõ Yến Hằng chưa chắc sẽ gặp tình trạng nguy hiểm đến tính mạng, nhưng đến cùng vẫn khiến y lo lắng.

Yến Hằng vừa nghe vậy, cũng biết sự cố lần này đã khiến y kinh hồn táng đảm một phen. “Lần này là lỗi của ta, khiến người lo lắng rồi.”

Nghe thế, sắc mặt Tề dịu lại, giúp hắn chỉnh lại chăn. Quay đầu thì thấy An đẩy cửa phòng vào.

Thấy Yến Hằng tỉnh, nỗi lo lắng hai ba ngày rốt cuộc cũng thả xuống. Khoé môi luôn mím chặt cũng dần lơ lửng.

Tề nói với Yến Hằng: “Ta ra ngoài trước đây.” Nói xong thì để lại không gian cho hai người này.

Thời gian dài im lặng, Yến Hằng rút cuộc ma xui quỷ khiến nói một câu: “Người có thể đi vào trước được không? Gió thổi, ta hơi lạnh.”

28. Chương 28: Bắn Vào Cái Thân Thể Này À!

Yến Hằng vừa thốt ra lời này, nhất thời đã hối hận, đặc biệt là ngay khi An còn trịnh trọng đóng kín cửa lại. Vào những ngày xuân này, rõ ràng là dương quang ấm áp, làm gì có gió lớn thổi chứ! Thiệt xấu hổ quá!

An đi tới, nhìn chăm chăm Yến Hằng, một câu cũng không nói.

“Mặt người bị thương à?” Ánh vào mi mắt là cả gương mặt bầm tím của An, may mà vẫn còn đẹp chai đây, Yến Hằng thầm khinh bỉ suy nghĩ này.

“Không cần thận té ngã thôi.”

Yến Hằng bị y nhìn chăm chú đến mức sợ hãi, làm sao có khả năng, vừa nhìn đã biết mới bị người khác tấu cho một trận có được không, hơi tí động não thì biết có thể là do Tề làm rồi. Nghĩ như thế, Yến Hằng theo thói quen muốn sờ sờ mũi, mới phát hiện cánh tay bị thương, nâng không lên nổi.

Nhìn ánh mắt Yến Hằng, An như tâm linh tương thông, tiến đến khom người, vươn tay trái ra xoa xoa mũi Yến Hằng. Làm động tác y như Yến Hằng thường vẫn hay làm. Yến Hằng nháy mắt cứng người.

Cảm nhận được phản ứng thân thể của Yến Hằng, ánh mắt An cũng từ từ nhu hòa như nước, rồi trở nên sâu thẳm.

Yến Hằng run run mở miệng: “Người đừng như vậy, kỳ quá.”

Dừng động tác nơi tay, y bắt quả nhìn hẩn không tiện, cho nên giúp một tay thôi mà, còn bày mặt thế làm gì. Dứt khoát thẳng lưng lên, từ trên cao nhìn xuống Yến Hằng nói: “Cách vũ tế còn hơn một thảng, người cứ dưỡng thương cho tốt đi, mọi chuyện trong bộ lạc có ta và nhóm bên Tề xử lý rồi.”

Nghe lời này, Yến Hằng theo bản năng hỏi một câu: “Muốn làm cái gì vậy?!”

Chỉ thấy An kiên quyết nói: “Chúng ta kết lễ á.”

Yến Hằng thoáng cái ngây dại, trong đầu chợt lóe qua suy nghĩ. Y là do hôn ước ban đầu của hai người nên chấp nhận gả cho hẩn, hay là vì hẩn cứu y, cho nên muốn lấy thân báo đáp. Cuối cùng chỉ một câu: “Nếu vì hôn ước chúng ta, người không cần bận tâm đâu.”

Hẩn thầm khinh bỉ mình, rõ ràng mình cũng mơ ước ‘Mĩ sắc’ của An, hiện còn giả vờ cái gì chứ, nghĩ như vậy Yến Hằng không khỏi ngẩng đầu nhìn gương mặt tuần tú trước mắt đang tràn đầy căng thẳng mà bầm dập này.

“Không phải.” An gọn gàng dứt khoát hồi đáp.

“Nếu do chuyện ta cứu người, cũng không cần thiết đâu.”

Nghe Yến Hằng mà nói, An theo bản năng nhìn về phía vết sẹo mặt trái của Yến Hằng.

Thấy động tác đó của An, thần sắc Yến Hằng chột tối lại, xem ra là vì lý do này.

“Lúc ấy phóng về phía người, vốn là động tác theo bản năng mà thôi, hơn nữa, ta cuối cùng không phải còn do chính người tới cứu sao?” Yến Hằng khô cần giải thích. Gương mặt thấy An mím môi không nói, Yến Hằng lại nói tiếp: “Cho dù lúc ấy ta không có ra tay, lấy thực lực của người, vốn rất dễ dàng tránh thoát, hành vi của ta chỉ sợ còn kéo chân sau của người mà thôi.”

Yến Hằng lời này nói không sai, nếu lúc ấy hẩn không có nhào lên, An lúc ấy rất có thể kịp thời phản ứng, cho dù thật sự bị bắt giữ, chỉ cần y biến về thú hình, một dục sư mấy trăm cân, Ngốc Ưng muốn quắp bay

cũng lực bất tòng tâm, nhiều lắm chịu chút thương nhẹ mà thôi, cứ như vậy rất có thể bị Yến Hằng tha chân sau rồi.

“Không phải.” Nghe Yến Hằng nói, y theo bản năng hỏi đáp.

Yến Hằng đoán không ra y trả lời cho câu nào.

Chỉ nghe kế tiếp y nói: “Tuy người không quá cường tráng, người cũng không thành thật, hiện tại trên mặt còn có một vết sẹo, thế nhưng ta miễn cưỡng vẫn có thể nhận được.”

Yến Hằng vừa nghe, mặt lập tức đen lại. Ta chỗ nào không cường tráng, ta thế nhưng có thể làm Tề khóc lóc xin tha, thì chắc chắn cũng sẽ làm người khác khóc y vậy. Không phải vì làm chuyện đó ồn đến người thôi à, cứ thế mà gán cho ta cái danh không thành thật. Nhiều khi trong lòng người không chừng còn thích chết ta như vậy đó? Ặc, hình như lỡ nói ra tiếng rồi. Ngẩng đầu lên, quả nhiên thấy An đang đen mặt. Lại hướng ra cửa, không biết Tề lúc nào đẩy cửa vào cũng đen mặt theo.

Yến Hằng hơi hoảng, đã biết chuyện chẳng lành. Chợt nảy ra một kế. Sau đó nghe hán lớn tiếng “Khụ khụ, khụ khụ” liên tục.

Quả nhiên vừa nhìn cảnh này, đến cùng vẫn là lo lắng thân thể hán, Tề vốn một bụng tức khí cũng không thêm nghĩ nữa, đi nhanh về phía giường, nhẹ nhàng vỗ nhẹ ngực thuận khí cho Yến Hằng.

“Biết rõ thân thể hiện không tốt, còn nói nhiều lời vô nghĩa thế làm chi.”

“Ừ.” Yến Hằng ngoan ngoãn đáp, may quá, hết giận rồi.

Đảo mắt thì thấy An nhìn hán đầy ẩn ý. Yến Hằng theo bản năng run run. Sắc mặt có vẻ càng thêm tái nhợt.

Tề thấy Yến Hằng như vậy còn tưởng hán mệt mỏi, cho nên bèn nói: “Người hiện bị thương nặng, đừng nói nữa, nghỉ ngơi một lát đi.”

Nói xong thì cùng An ra ngoài. Trên giường, Yến Hằng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng là tránh thoát một kiếp.

Đáng thương Yến Hằng cũng không biết An là người rất hay ghi hận nha, chờ hán về sau không biết là cái gì đâu.

.....

.....

May mà trước mùa mưa, Yến Hằng rốt cuộc có thể xuống giường, thực ra hán từ sớm đã có thể ra ngoài, chỉ do hai người Tề nói gì cũng không chịu để hán cử động, Yến Hằng đành phải theo ý bọn họ nằm ì trên giường, ai biểu hán làm họ sợ mất mặt một trận làm chi, haiz!

Miệng vết thương trên cánh tay đã sớm kết vảy, như vẫn chưa thể thoải mái linh hoạt cử động, hơi tí dùng lực, thì sẽ đau đớn ngay. Hiện tại Tề tựa như bảo mẫu toàn chức ấy, chuyện gì cũng phiền toái y hết.

Theo mùa mưa càng ngày càng gần, không khí bộ lạc cũng ngày càng nóng nực, trên mặt mỗi người đều lộ ra hương vị hạnh phúc. Yến Hằng nhìn như vậy, tự nhiên thoải mái lạ thường.

Mùa mưa năm nay Yến Hằng chủ trì không được, đành phải ủy thác cho vài vị trưởng lão. Vẫn tiến hành theo nghi thức chế định năm ngoái, trừ tế đài ngày càng được mở rộng, nhân khẩu bên dưới cũng gia tăng mãnh liệt, thì trên cơ bản không có cái gì biến hóa.

Vài vị các trưởng lão niệm xong văn tế, Tề và An cùng mọi người kính dâng tế phẩm. Kế tiếp mới chính là vũ tế .

Lần vũ tế này, người kết lễ không ít. Thú Nhân ở vài bộ lạc kinh lịch qua một mùa tuyết rơi, không ít người nhìn hợp mắt nhau, nên lựa chọn tại vũ tế này kết lễ. Dưới cái nhìn của Yến Hằng, đây mới chính thức bước vào giai đoạn dung hợp giữa các bộ lạc, dù sao bộ lạc Kỳ Đông cũng không như các bộ lạc khác chỉ chuyên thuộc một loại chủng tộc tạo thành, nói đến cùng cái tên tộc trưởng Yến Hằng này hình như có chút không hợp thực tế thì phải.

Yến Hằng là tộc trưởng, tất nhiên do hấn cử hành mở đầu trước, vẫn y như nghi thức năm ngoái.

“Nhất bái Thú Thần.”

“Nhị bái cao đường”

“Phu phu đối bái” Yến Hằng theo bản năng nhìn về phía Tề, chỉ thấy y đang khẽ mỉm cười, thấy Yến Hằng nhìn qua, hơi hơi gật đầu. Lại ngẩng đầu nhìn An đối diện. Thấy y khẽ mỉm môi, vết sẹo khoe mắt dưới ánh dương quang chiếu rọi như bình sáng. Thôi thì cứ thuận theo tự nhiên đi, Yến Hằng kiên định lựa. Hấn thăm thề, hấn chắc chắn sẽ làm hai người họ hạnh phúc.

Cuồng hoan qua đi, màn đêm dần buông xuống, đám người Yến Hằng về nhà, Tề nói thẳng: “Ta đi nghỉ ngơi trước.” Nói xong thì trực tiếp đẩy cửa vào phòng mình ngủ. Chỉ để lại Yến Hằng và An, mắt đối mắt.

Tiếp, An cũng đẩy cửa phòng mình vào, Yến Hằng nghĩ, đều đã đến bước này rồi, còn xấu hổ gì nữa, thế là theo sau vào phòng An.

Phòng An đã chuyển sang phía đối diện phòng của Tề, dù sao cách âm chỗ này cũng không quá tốt đâu, ha ha.

Vừa vào cửa, An đã nói: “Ta muốn đi tắm rửa, ngươi muốn không?”

Yến Hằng chợt nghĩ đến hình ảnh xấu hổ nào đó, nhất thời nuốt nuốt nước miếng, khô cần nói: “Không cần đâu!”

An nghe thế, cũng không quản hấn nữa, trực tiếp đứng bên cạnh hấn chậm rì cởi quần áo, da thú từ từ kéo xuống, lộ ra ***g ngực rắn chắc hữu lực, tiếp đến tám múi cơ bụng gợi cảm, ánh mắt Yến Hằng theo từng động tác của An dời xuống từng tí một, tiếp theo chính là quần da thú, làn da cổ đồng ẩn ẩn bên dưới càng quyến rũ, vật nào đó vẫn còn nằm ẩn mình dưới bãi cỏ xanh um, cuối cùng là đôi chân dài thẳng tắp. Yến Hằng cảm thấy mình sắp nuốt không nổi nước miếng rồi. Nếu có cái gì đó để hấn liếm liếm thì tốt biết bao.

An rất vừa lòng với phản ứng của Yến Hằng, y nhớ rõ vài hôm trước, Yến Hằng nhìn thấy thân thể Tề thì cũng lộ ra bộ dáng như thế. Đợi đến khi trêu chọc đủ, An trực tiếp đẩy cửa phòng tắm vào, nháy mắt đóng sầm lại.

Cảnh đẹp trước mắt phút chốc biến mất, khiến Yến Hằng buồn rầu một trận, đứng trước cửa, nghe tiếng nước tí ta tí tách bên trong. Yến Hằng hồi hận đến xanh cả ruột!

Sớm biết thế này hồi nãy đáp ứng cho rồi. Chợt đảo tròn mắt, không phải tay hấn vẫn còn thương sao? Nghĩ đến đây, Yến Hằng thầm vui vẻ, trực tiếp đẩy cửa vào, nhìn thấy An ngồi giữa bồn tắm lờ lờ hơi nước, Yến Hằng ngóng trông nói: “Ta cũng muốn tắm nữa, nhưng cánh tay bị thương, hay là người đến giúp ta đi.” Không hề đề cập tới chuyện hấn mới cự tuyệt lúc này.

An tất nhiên biết ý đồ của Yến Hằng, bèn phát phát tay, Yến Hằng tựa như một chú chó Pug thí diên thí diên chạy đến. Vội vàng xum xoe đảo quanh.

Hai tay mỹ nhân du tẩu khắp người hấn, đập vào mắt chính là những hạt bóng nước trượt dài trên da thịt bóng loáng kia, Yến Hằng nhìn nhìn đến mức tâm viên ý mã, nhưng cứ như vậy đi xuống, dĩ chứng bỗng xuất hiện.

Thật vất vả mới xong, Yến Hằng giống như được giải phóng khỏi gông cùm xiềng xích ấy, thần kinh căng thẳng nhất thời thả lỏng, nhìn vận mệnh tử dưới thân, Yến Hằng nghĩ cuối cùng cũng không có xấu mặt trước An.

Trở lại phòng ngủ, An ngồi bên giường nhẹ nhàng chà lau tóc, Yến Hằng mới muộn màng ý thức, chợt nhìn về phía hai tay, thăm hỏi một câu: ‘Ta nên ‘Làm’ thế nào đây’.

An quăng ánh mắt tới, chợt nói: “Ngủ đi!”

Yến Hằng vừa nghe, không khỏi thăm thở dài. Xem ra hôm nay không có lộc ăn rồi, đều do cái tay không cố gắng này của hấn không à.

Thành thành thật thật nằm lên giường, ngay lúc Yến Hằng còn đang ai thán bất hạnh của mình, trong nháy mắt, An đi đến trước giường, nghiêng người ngồi lên đùi Yến Hằng, hân nhất thời ngây dại.

Chống tay sờ sờ cơ ngực Yến Hằng, lần mò đến cơ bụng, cũng tương đối ha, không khỏi bĩu môi, tiếp đến giờ tay bắt lấy vận mệnh của Yến Hằng lên.

“Bằng cái thân thể này của ngươi, mà muốn làm ta khóc lóc hử?” Y còn chưa quên vụ lần trước đâu nhá.

29. Chương 29: Mười Tính Của Thú Thần

Ta là công mà, ta là công đó, thể mà bị một tiểu thụ đặt dưới thân, y còn nghi ngờ năng lực của ta nữa. Yến Hằng hiện đây đều đều là mấy câu nói đó.

Ta muốn phản kháng, thể nhưng... thể nhưng ta phản kháng hem được. Về mặt Yến Hằng trông thiệt là thảm thiết, cả người không tốt tí nào.

An khều khều đồ chơi trên tay, mắt thấy nó trên tay y càng ngày càng lớn, nóng đến phỏng tay luôn, Yến Hằng không chịu nổi bắt đầu vận vẹo thân người, muốn thoát khỏi trời buộc.

An nghĩ nghĩ, bèn cúi đầu xuống, ngậm chặt môi Yến Hằng, chậm rãi liếm láp. Yến Hằng dứt khoát cam chịu luôn, hân tuy bị vợ đặt dưới thân, nhưng y có thể bạo súc hoa hân được sao? Đây bất quá chỉ là tình thú thôi, đúng... chỉ là tình thú! Yến Hằng thâm an ủi mình.

Ai biết, An vừa hôn lên thì chẳng làm ra động tác gì nữa, cứ ngây ngốc nhìn Yến Hằng. Ánh mắt Yến Hằng chợt loé quỷ dị, chậm rãi cạy hàm răng của y, từ từ liếm láp, quần quít chiếc lưỡi thơm tho cùng nhanh khiêu vũ, nước bọt giữa lúc giao triền bắt đầu trượt xuống, thật lâu sau, môi mới rời ra.

An suy tư một hồi, nhẹ nhàng xê dịch lên trên, kẹp lấy thân vật dưới thân, sau đó để yên bất động, mi gian nhãn lại, thật sự không biết bước kế tiếp nên làm.

Yến Hằng thấy y như vậy, không khỏi mừng thầm, dù bị vợ đặt dưới thân thì thế nào, dù cho tay không thể động đậy mạnh thì thế nào, cuối cùng còn không phải nghe hân chỉ huy sao.

Vật dưới thân trướng căng lợi hại, Yến Hằng nhịn xuống dục vọng. Mở miệng nói: “Ngươi động động một chút đi, ma sát nó ấy.”

Yến Hằng bị cọ đến mức hai mắt bốc lửa.

“Đúng rồi, chính là nơi đó, mạnh một chút.”

“Đưa ngón tay vào...” Yến Hằng chợt nuốt nuốt nước miếng, nhim chăm chăm động tác của An, tự mình động tay làm sao bằng tận mắt mình vợ mình tự làm chứ.

“Rồi, được rồi, giờ thì ngồi lên nó đi, chậm một chút, chặt quá, sẽ làm ngươi bị thương đấy!” An là lần đầu tiên, dù đã chuẩn bị nhưng cứ như vậy ngồi xuống, nhất thời đau đến môi trắng bệch, không khỏi nhéo hông Yến Hằng.

“Làm nó nhỏ lại cho ta, quá lớn rồi.”

Yến Hằng nhịn không được cười khở, nó đúng là gây Như ý, nhưng hân đâu phải Tôn Ngộ Không! Làm sao nói nhỏ là nhỏ được.

Nghe Yến Hằng nói, An không khỏi bị kích thích mạnh.

“Thôi thì... ngươi hôn ta này.” Yến Hằng bị cắn chặt, thích đến chết được, nhịn không được nói.

Ta quả thật là thiên tài, bị cưới ngựa có là giề chứ, làm khó được hân à, chỉ là quá trình có chút không đẹp thôi.

Hôm sau, lúc Yến Hằng tỉnh lại, bên cạnh đã trống rỗng, nghĩ đến chuyện mê mẩn đêm qua, Yến Hằng không khỏi chép chép miệng.

Chốc lát sau, An đẩy cửa vào, thấy bộ dáng này của Yến Hằng, mỉm cười: “Hiện tại mới tỉnh hử?”

Hiện tại mới tỉnh hử? Hiện tại mới tỉnh hử? Những lời này tựa như búa tạ đập thẳng vào lòng Yến Hằng. Bị vợ trêu chọc năng lực, Yến Hằng cả người đều tối tăm. Tôn nghiêm làm công của hắn đâu?

Mùa mưa qua một chút, cánh tay Yến Hằng rốt cuộc cũng lành hẳn, hắn hiện đã triệt để chìm đắm trong sinh hoạt thoải mái rửa này.

Mọi chuyện trong bộ lạc hết thảy đều thuận lợi, bên cạnh Yến Hằng lại thêm hai vị hiền thê lương mẫu hỗ trợ trong ngoài, mỗi ngày nơi nơi nhân tài đã trở thành phần lớn sinh hoạt hằng ngày của Yến Hằng, chỉ kém không xách ***g chim ra chơi mà thôi. Ngay lúc Yến Hằng sắp rảnh đến đau trứng, Thú Thần rốt cuộc nhìn không nổi nữa.

“Hùng đồ bá nghiệp của ngươi đâu? Dã tâm xưng bá thiên hạ của ngươi đâu? Ngươi xem ngươi hiện tại đang làm cái gì hả?” Thú Thần chỉ cái kẻ không biết cố gắng kia mắng.

Nghe y nói thế, Yến Hằng không khỏi cười cười. Lúc trước xuất ra mấy ý tưởng ấy, chẳng qua do cảm giác ưu việt vượt trội của Yến Hằng khi vừa mới đến thế giới này quá phá mà thôi, hiện hắn đã chấm dứt ý nghĩ đó lâu rồi. Nếu như không có súng ống, không có Thú Thần giúp đỡ, hắn làm sao có địa vị như ngày hôm nay chứ.

Dạn trong tay Yến Hằng mặc dù mỗi lần đi săn đều chú ý thu về, nhưng vẫn tiêu hao không ít rồi. Yến Hằng không phải vạn năng, hắn cũng không thể tạo ra mấy loại súng ống đạn dược này. Lúc ấy hắn mới chợt nghĩ đến, Thú Thần nếu thật lòng bình đẳng giao dịch với hắn, làm sao ngay lúc hắn vừa tiêu hao một lượng lớn đạn dược trong không gian mới đem hắn tới đây.

Tuy y đã thề chỉ cần Yến Hằng làm chuyện có ích cho Thú Nhân, y sẽ cố gắng ủng hộ hắn hết mức, vậy nếu hắn làm chuyện vô ích hoặc có hại thì sao? Uy thế hiện tại của hắn trong bộ lạc, một phần vì hắn có ân cứu mạng bọn họ, nhưng phần lớn là do Thú Thần ở sau lưng không ngừng ám chỉ hỗ trợ. Không thấy hắn hiện đang được dán nhãn ‘sứ giả Thú Thần’ à?

Yến Hằng muốn xưng vương xưng bá, tất nhiên sẽ được các tộc lão, tế tự duy trì, nhưng bọn họ không phải đều là tín đồ thành kính của Thú Thần sao? Không phát hiện bọn họ mỗi ngày đều phải đến tế đài cúng bái cái pho tượng bên trên à? Một khi hắn xưng vương xưng bá, nếu hắn làm tốt, dần dần hình thành danh vọng trong lòng các thú nhân, dần hưởng thụ được sự hấp dẫn của quyền thế, hắn còn chấp nhận làm còn rối của Thú Thần? Lúc đó chính là quân quyền cùng thần quyền va chạm, người nói mấy Thú Nhân này sẽ duy trì ai, duy trì cái loại tín ngưỡng mấy vạn năm qua, duy trì kẻ sáng tạo ra Thú Nhân hay duy trì Yến Hằng, một tên sứ giả Thú Thần lại muốn phản bội Ngài ấy.

Nói cho cùng, Thú Thần ngay từ đầu đã không tính toán hoàn thành dã vọng của Yến Hằng, đại lục Thú Nhân quá mức mở man, mỗi một bộ lạc đều cách nhau rất xa, chỉ có khoảng cách như thế mới thoả mãn được nhu cầu đồ ăn khổng lồ của các Thú Nhân mà thôi.

Bộ lạc Kỳ Đông hiện cũng đã bị tài nguyên hữu hạn mà hạn chế sự phát triển. Nó cũng chỉ có thể duy trì bộ dáng như bây giờ. Dã tâm của Yến Hằng ngay từ đầu đã không có khả năng thành công. Yến Hằng đều hiểu rõ, trong bộ lạc hiện tại vẫn luôn dùng thời gian trước đây, tỷ như mùa xuân mấy tháng, mùa khô mấy tháng, mà không phải 16 tháng như Yến Hằng đã chế định, cũng chưa từng có một thú nhân nào hỏi Cần Nguyên năm đầu tiên là gì. Người nói mấy thứ này nếu không có Thú Thần ở sau lưng phá rối, Yến Hằng chắc chắn không tin.

Hiện tại, đại lục Thú Nhân đều phải dựa vào mối quan hệ này ràng buộc, tế tự truyền đạt ý chỉ Thú Thần, hình thức mới nào cũng phải do chính Thú Thần đưa ra mới được hưởng ứng. Mỗi một thú nhân đều vô cùng tín ngưỡng Thú Thần, Thú Thần mới chính là kẻ thống trị duy nhất của nơi này.

Từ đây mà nói, Thú Thần ngay từ đầu chỉ tính lợi dụng Yến Hằng giúp đại lục này từ thời đại nguyên thủy quá độ sang thời đại đồ sắt mà thôi. Về phần hùng tâm tráng chí của hắn, hiện tại không phải tự giác bỏ rồi sao?

Yến Hằng rất hiểu mình, hơn nữa sinh hoạt bây giờ của đã vô cùng mỹ mãn, so với hai thế trước đó không biết tốt bao nhiêu lần đâu, nếu nói Yến Hằng buông tha dã tâm có năm phần nguyên nhân từ phía trên thì năm phần còn lại là do vì Tề và An. Cả hai đều rất tốt, Yến Hằng có được bọn họ là phúc phận của hần tu mấy kiếp, có thể yên ổn sinh hoạt thế này cũng không sai. Nghĩ như vậy, mọi thứ đều có thể buông bỏ.

Thú Thần sở dĩ tiếp kiến Yến Hằng lần này, hoá ra là do Hồ thị trên qui mô lớn sắp bắt đầu, là một bộ lạc bên trong trao đổi, Thú Thần dĩ nhiên hi vọng Yến Hằng có thể nhân dịp đi Hồ thị lần này để truyền thụ mọi thứ tiên tiến hiện nay cho các bộ lạc khác, nhằm gia tốc các thú nhân phát triển.

Yến Hằng nghĩ nghĩ, cũng nhanh chấp nhận, dù sao trong bộ lạc cũng không có việc gì, Yến Hằng nhàn đến đau trứng, cũng vừa vặn có cơ hội đi ra ngoài một chuyến để đổi gió.

30. Chương 30: Hồ Thị

Hồ thị quyết định nửa tháng đầu của mùa khô cử hành tại bộ lạc Khải Khai, từ bộ lạc Kỳ Đông đến Khải Khai mất khoảng 20 ngày hành trình.

Trải qua thương nghị, trong bộ lạc cuối cùng vẫn quyết định để Yến Hằng dẫn đội, đội ngũ bao gồm Tiết tế tự, Vạn trưởng lão, Vu y cộng thêm 50 người trong đội hộ vệ và Tề. Về phần An thì ở lại trông giữ bộ lạc.

Đối với an bài này, An ngược lại cũng không có cái gì ý kiến, dù sao trong 3 người nhất thiết phải có 1 ở lại chủ trì sự vụ hằng ngày của bộ, về phần vì sao lại chọn Tề, An tỏ vẻ, còn không phải do cái danh ‘Trưởng’ kia à, hừ hừ.

Đồ đạc muốn đem theo trong dịp này có rất nhiều, tỷ như đất nung cùng bình gốm thành phẩm, còn có quặng sắt và các loại nông cụ đao mác này nọ, lưới đánh cá cũng phải mang theo, cuối cùng toàn bộ đều nhồi vào không gian của Yến Hằng, này làm cho Yến Hằng lại cảm thán có không gian thật tiện quá đi.

Một ngày trước khi đi, Yến Hằng lén lút mò vào phòng An đang tắm, cuối cùng cũng chỉ có thể bị người ta đặt lên giường, hung hăng đòi lấy một phen, khiến Yến Hằng sấu sắc cảm thán, rõ ràng đều là giống cái, Tề thì mặc hần muốn làm gì thì làm, còn đến chỗ An... hần có cảm giác y xem hần như ngựa giống ấy.

Cuối cùng, Yến ngựa giống nào đó vừa gieo giống vừa cắn vành tai An nói: “Giống hôm nay ta gieo, chờ ta trở lại, cũng nên kết trái cho ta xem nha.”

Sáng hôm sau, lúc trời tờ mờ sáng, Yến Hằng dưới sự đưa tiễn của mọi người xuất phát. Đội bọn họ trở về, ước chừng cũng hai tháng sau.

Yến Hằng tất nhiên ngồi trên người Tề, được vây vào bên trong cùng các giống đực khác, trên trời cũng có đội dực sư hộ vệ tùy thời tra xét bốn phía, ngược lại cũng không có quần thể đại hình thú nào sẽ công kích bọn họ.

Đồ ăn của mọi người đều tại chỗ săn bắt, bên trong không gian của Yến Hằng chỉ để một ít thịt cá khô này nọ, đây là lương thực dự trữ để tránh tình trạng tìm không được con mồi mà phải chịu đói.

Dọc đường bốn ba, Yến Hằng còn đỡ, mấy giống đực khác thì không ai chịu nổi, thời gian dài xóc nảy khiến bọn họ vô cùng mỏi mệt. Rơi vào đường cùng, đám người Yến Hằng đành phải dừng lại chuẩn bị nghỉ ngơi một đoạn thời gian.

Bộ lạc hạ trại dưới một chân núi, bên cạnh có một con sông lớn, xa xa có chừng mấy ngọn đồi khác. Thảm thực vật nơi này khá xum xuê tươi tốt, đưa mắt nhìn ra, sương khói lượn lờ, phẳng phất tựa tiên cảnh.

Tề mang theo người đi săn, đám người Yến Hằng ở lại bắt đầu dựng lều, sau khi đốt lửa trại, nhìn thấy mọi người vẫn chưa về, tính thuận tiện bắt chút cá để thêm cơm tối, sau ngẫm lại, cảnh đẹp này, thời tiết này, cũng không phải một cơ hội tốt sao, nhất thời hứng trí, Yến Hằng hân hoan kéo nhóm trưởng lão, mỗi người một cần câu, thông thả nhàn hạ hưởng thụ ánh nắng chiều. Đội nhóm Tề khiêng con mồi trở về, đám người Yến Hằng đã gom được không ít cá lớn.

Cơm tối tất nhiên do Tề động thủ, tùy tay nhỏ hành đại từ bờ sông, nhét vào xử lý sạch bụng cá, ướp gia vị, cắm cạnh đồng lửa, thỉnh thoảng trở đều.

Tay nghề Tề vẫn tuyệt như vậy, cho dù trong hoàn cảnh đơn sơ thế này vẫn chả chút thụt lùi, sau cơm tối no nê, mọi người chia nhau đi ngủ, Yến Hằng đang muốn đứng dậy, thì bị Tề kéo góc áo.

Yến Hằng bèn cười lên lưng Tề, một trận chạy như điên, đi đến dưới một gò đá, chỉ thấy bên dưới xuất hiện một đầm nước suối, phía trên sương khói lượn lờ, mùi lưu huỳnh nhàn nhạt lan toả, thì ra là suối nước nóng! Yến Hằng không khỏi cười cười, không ngờ nơi đây lại tồn tại thứ này.

Trầm mình trong làn nước ấm áp, Yến Hằng thở phào một hơi. Nhìn nhìn Tề đối diện, hẩn hẩn, mấy ngày này cứ vội vàng gấp rút lên đường, hiện vừa lúc có thể giãn gân giãn cốt.

Tề híp mắt, nhiệt độ thích hợp của nước khiến toàn thân y thoải mái nói không nên lời, đột nhiên bên tai truyền đến một tiếng thở gấp nặng nề, kế tiếp cả người đã bị Yến Hằng ôm vào ngực. Song mộng bị người nọ xoa nắn trong tay, Tề theo bản năng đẩy đẩy người này ra, ai biết càng bị ôm chặt chẽ, chợt nghe người nọ trêu đùa: “Người dẫn ta tới đây còn không phải muốn làm chuyện này sao?” Nói xong thì cắn lên quả hồng mê người.

Tề theo thói quen ôm lấy cổ Yến Hằng, híp mắt lại, theo động tác của hẩn mà dựa sát vào, ưm... quả thật cũng muốn đôi chút!

Lúc hai người trở lại đã là giữa khuya, người canh gác thấy họ từ trong rừng rậm đi ra, cười vô cùng ái muội. Yến Hằng ngược lại đã luyện thành mặt dày như tường thành, bèn sờ mũi cười hắc hắc, Tề thì không được, bèn khụ khụ nói: “Cười cái gì mà cười, còn không nhanh đi tuần tra.” Chỉ là vành tai đỏ au đã bán đứng y rồi.

Sáng hôm sau, đoàn người lại khởi hành, sau bảy ngày, đám người Yến Hằng rốt cuộc cũng tới được bên ngoài bộ lạc Khải Khai.

Bộ lạc Khải Khai thuộc loại bộ lạc lớn, có gần 1500 Thú Nhân, thú hình chỉ có loài Báo, tọa lạc tại một thung lũng lớn. Hồ thị thường đều sẽ khai mặt tại nơi này. Lúc Yến Hằng đến, Hồ thị dĩ nhiên đã bắt đầu.

Nghe tin nhóm người Yến Hằng tới, bộ lạc Khải Khai cùng nhau đến đón, xem ra Thú Thần cũng đã báo trước với họ.

Người Khải Khai lúc đầu nhận được lời truyền của Thú Thần, dưới sự ám chỉ của y, bọn họ tất nhiên sẽ đặt chuyện này ở trong lòng, cho nên vừa nghe tin đám người Yến Hằng đến, tất nhiên trực tiếp nghênh đón.

Dẫn đầu chính là tộc trưởng Khải Khai, hẩn lên tiếng: “Hoan nghênh sứ giả đại nhân đến tham gia Hồ thị. Ta chính là tộc trưởng bộ lạc Khải Khai – Pha.” Người này cười đến mức vô cùng chân thành, thoạt nhìn hết sức hàm hậu, nhưng Yến Hằng không tin tưởng người như thế lại có thể cầm giữ Hồ thị nhiều năm như vậy. Mặc kệ đi, Yến Hằng cũng không tính dính líu quá nhiều, dù sao hẩn dừng chân nơi này cũng không lâu mà.

Lại nói ‘Không gờ tay đánh mặt người cười’, Yến Hằng cũng cười đáp: “Ta là Yến Hằng, lần này phiền toái tộc trưởng chuẩn bị chỗ cho nhóm người bên ta rồi.”

“Đó là việc hiển nhiên.” Vừa nói vừa dẫn nhóm người Yến Hằng đến nơi đã chuẩn bị.

Yến Hằng cùng đám người Pha thương thảo tốt thời gian cụ thể để triển lãm cùng truyền thụ mấy công cụ này, sau đó hẩn bèn dẫn người ly khai.

Bộ lạc Khải Khai bố trí cho nhóm Yến Hằng mấy gian giường chung lớn, so với nhà cửa trật tự ở bộ lạc Kỳ Đông, nơi này quả thật quá đơn sơ, mọi người dọn dẹp một phen, vài giống đực mỗi người ngủ một gian, người còn lại chia nhau các gian khác.

Sắp xếp vài người canh giữ, nhóm Yến Hằng dự tính đi tham quan Hồ thị một chút.

Bộ lạc Khải Khai vì Hồ thị chuyên biệt xây riêng một khu vực lớn, mỗi lần tham gia Hồ thị, nơi này đón gần một trăm bộ lạc đến, trên cơ bản đều là loại hình vừa và lớn, còn loại nhỏ thì không thể đến được, vì lúc này đang vội vàng trữ tồn đồ ăn cho mùa tuyết rơi, một ít thì do cách quá xa, cũng không nguyện ý bỏ

tập đường dài đến đây, chỗ đó sẽ tự mình mở ra loại hình Hồ thị nhỏ. Mà có thể giống Yến Hằng hôm nay, một lần dẫn tới 55 người theo thể này thì rất ít, phần lớn các bộ lạc đều chỉ dẫn chừng hai mươi mấy người là đủ.

Cho dù là như vậy, bộ lạc Khải Khai cũng không thể an bài ổn thỏa cho nhiều người như thế, giống Yến Hằng có thể trực tiếp an bài nhiều người như vậy trong đây rất ít, phần lớn đều tự mình hạ trại xung quanh khu Khải Khai mà thôi.

Bên trong Hồ thị, người đến người đi tấp nập, Yến Hằng nhìn lướt qua các quầy hàng của mấy bộ lạc khác, đại đa số đều là một ít trái cây, hạt giống, thảo dược, da thú, năm này nọ, ngược lại cũng có chút đồ thủ công, bất quá kỹ thuật không cao. Còn có một ít bộ lạc vậy mà trực tiếp bày đồ ăn lên sạp luôn, bất quá mấy bộ lạc này bình thường đều là loại nhỏ xung quanh Khải Khai này. Nhân dịp Hồ thị làm vài giao dịch môi giới này nọ, mà bình thường đều là da thú.

Đợi khi Yến Hằng đi dạo tận hứng, mới muộn màng phát hiện hán đã xé lẻ rồi. Yến Hằng ngược lại cũng không lo lắng vấn đề an toàn.

Lại đi tiếp về phía trước một tí, loáng thoáng nghe được cái gì mà ‘Giống cái’, ‘bị khu trục’, ‘không biết xấu hổ’ này nọ, Yến Hằng theo thói quen nhú nhú mày.

Đet đám đông đi vào, chỉ thấy hai người đứng đối diện Tề, trong đó có một người đang lớn tiếng lăng nhục y. Yến Hằng chợt nổi cơn thịnh nộ.

31. Chương 31: Cổ Nhân Của Tề

Yến Hằng xông vào thẳng vào trong, tiện tay đẩy luôn kẻ đang tức giận chỉ thẳng mặt Tề mắng ra, kéo Tề vào ngực. Yến Hằng mặt tối tăm nói: “Người là ai, tại sao dám nói Tề như vậy!?”

Tề nhìn Yến Hằng trước mắt, không còn hoảng loạn như vừa rồi nữa, nhin không được nắm chặt tay hắn.

Người nọ bị Yến Hằng chặn ngang, nổi điên mắng: “Ta là tộc trưởng bộ lạc Bắc Hồ đấy. Người là cái thá gì hả, dám ở chỗ này làm càn.” Lại nhìn bàn tay hai người đang nắm chặt nhau, nhất thời đỏ mắt, quát lớn: “Người với tiện nhân này có quan hệ gì?!”

Tề nghe đến từ này chợt siết chặt tay Yến Hằng, còn Yến Hằng nghe đến câu này thì lửa giận xung thiên, gơ tay tán một phát thẳng vô mặt tên khốn loi nhoi trước mắt. “Giữ tốt cái miệng thú vị của người đi.”

Một tiếng chát chúa vang lên, mặt tên khốn đó lập tức xuất hiện bàn tay năm ngón đỏ chót. Mấy thú nhân bên cạnh gã cũng không đoán được Yến Hằng dám ra tay dứt khoát như thế. Nguyên sờ sờ mặt mình, hai mắt giống như sắp phun lửa tới nơi ấy, hung tợn lăng nhục người bên cạnh: “Tụi bây còn đứng đó nhìn gì hả, còn không nhanh phé hai tiện nhân này cho ta.”

Một giống cái bên cạnh thấy vậy, lập tức chặn động tác của mọi người, người trước mắt này không hề biết kiêng nể là gì, bộ dáng như thể ngược lại càng khiến gã có chút kiêng kị. “Không biết vị giống đực này cùng Tề có quan hệ gì?”

“Người dong dài với thằng đó làm gì, không thấy nó đánh ta sao?” Nhìn tên đó cứ nhiên còn có hơi mà hỏi chuyện, Nguyên nổi giận mắng.

“Tốt xấu gì cũng là người quen, đừng không nể mặt như thế.” Huống hồ, gã trước mắt còn không biết người này có cái gì cậy vào mà dám trực tiếp động tay động chân thế kia.

Yến Hằng lúc này mới để ý thấy tên này, so với tên khốn kia có vẻ trầm ổn hơn. Nhưng cũng không phải dạng thiện nam tín nữ gì. “Tề là giống cái của ta, ngược lại không phải người nên nói giữa người với chúng ta có quan hệ gì à?”

Nghe thế gã ta chợt lóe tinh quang, nói: “Thì ra là vậy, ta vốn là bạn thân của Tề tại bộ lạc Bác Hồ đó.” Nhìn nhìn mặt hai người kia vẫn chẳng thay đổi, bèn nói tiếp: “Không biết hiện Tề đang ở bộ lạc nào thế?” Vậy mà có bộ lạc dám lưu hẩn?

“Bộ lạc Kỳ Đông, bắt quá... ta hình như chưa từng có người bạn nào hạ lưu như người đâu.” Tề ngoài cười nhưng trong không cười nói. Không nghĩ tới bộ lạc Bác Hồ lại xuất hiện ở đây, trước giờ bộ lạc Bác Hồ chưa từng tham gia qua Hồ thị này, do vậy Tề mới quyết định cùng Yến Hằng đến đây. Hiện tại giáp mặt hai tên khốn này, chẳng phải mặt xấu của y sẽ bại lộ toàn bộ trước mắt Yến Hằng.

“Phải không?” Tiền nói, phảng phất chẳng chút để ý đến giọng điệu châm chọc của Tề. Bộ lạc Kỳ Đông, chưa từng nghe qua, chắc cũng là một bộ lạc cỡ nhỏ mà thôi. Xoay người nói với Yến Hằng: “Vậy các người có biết, Tề là khu trục giả hay không?”

“Tất nhiên là biết, ta cũng là một khu trục giả mà. Chúng ta không phải vừa xúng sao!” Yến Hằng nhìn ra Tề đang khấn trương, an ủi nói.

“Vậy người có muốn biết hẩn vì sao bị đuổi đi không?” Hoá ra cũng là hạng bị trục xuất, xem ra bộ lạc Kỳ Đông này cũng không phải thứ tốt lành gì.

“Đủ rồi đó, người còn có liêm sỉ hay không hả?” Nghe gã nói thế, Tề nhất thời hoảng hốt, vội vàng nói.

“Người chẳng lẽ còn chưa nói chuyện mà người với giống đực khác sao?” Tiền cười nói, Tề bị đuổi đi, vậy mà còn có thể gả ra ngoài, nhìn giống đực này so tên Nguyên phế vật suốt ngày chỉ biết ồn ào tốt hơn gấp mấy lần. Thật đáng tiếc là khu trục giả, haiz.

Nghe gã nói, Yến Hằng theo bản năng nhú mày, nhìn Tề kích động như thế, Yến Hằng đáy mắt không khỏi trầm xuống. “Chuyện gì?”

“Hừ hừ.” Nguyên cười âm hiểm, lớn tiếng nói với Yến Hằng: “E rằng người còn không biết ha! Ta trước kia chính là giống đực chưa lập của Tề đấy.”

Tề nghe được gã ta nói, hận không thể vắn gậy cổ gã. Chợt thấy Yến Hằng mặt không biểu tình hỏi: “Nói tiếp đi, ta cũng muốn nghe thử xem tiếp theo ra sao?” Tề theo bản năng buông lỏng tay Yến Hằng.

Nhìn bàn tay tách ra của cả hai, Tiền không khỏi cười cười. Kẻ thù càng thâm, gã mới càng vui vẻ chứ!

“Lúc trước, người không biết ta đối hẩn tốt bao nhiêu đâu, thế mà tên tiện nhân này dám lên ta tư thông với kẻ khác, còn bị ta bắt gian tận giường.” Nguyên ngoan độc cười nói lớn tiếng, mặt nộ dữ tợn.

Thú nhân xung quanh nghe thấy lời này, bắt đầu xì xào bàn tán, ánh mắt nhìn về phía Tề tràn đầy vẻ khinh. Tề không khỏi cười thầm, sắc mặt trắng bệch, y quay đầu nhìn sang Yến Hằng bên cạnh, quả nhiên hẩn vẫn như cũ không chút biểu tình, cảm giác bất lực tràn ngập toàn thân, y cũng không biết nói gì cho phải nữa. Khóe môi run rẩy, cuối cùng vẫn không thốt ra lời giải thích nào.

Mặt Yến Hằng giật giật, sắc mặt cũng đen lại một cách quỷ dị, đập thẳng một cú, đá văng tên khốn kiếp đang vênh vênh vào vào kia bò lăn dưới đất. Mắt thấy Yến Hằng lại dám ra tay lần nữa, Tiền bên cạnh trầm mặt xuống, nếu chỉ là người của bộ lạc nhỏ, gã cần gì lo lắng. Vung tay lên, thú nhân bên cạnh gắt gao bao vây hai người Yến Hằng.

Tề vốn còn đang thất vọng, chợt thấy Yến Hằng động thủ, mắt nhất thời sáng lên, quay đầu thì thấy người bộ lạc Bác Hồ xông tới, theo bản năng kéo Yến Hằng ra phía sau.

Tiền đỡ Nguyên đứng lên, một cú này của Yến Hằng rất độc, chỉ thấy Nguyên che bụng đau đến vắn vẹo, vừa nâng lên đã học ra một ngụm máu, thế mà còn sức hét: “Đánh chết bọn khốn đó cho ta.” Trong ánh mắt Nguyên lộ ra tư máu, cả mặt vắn vẹo một cách hung tợn.

“Làm sao, muốn lấy nhiều hiếp ít à.” Yến Hằng cười cười càng rõ. Nói xong móc ra sáo nhỏ trong túi, “Tít tít toe toe”, hai hồi mặt mã báo nguy vang lên.

Sắc mặt Nguyên nhất thời thay đổi, Yến Hằng khẳng định đang thông báo cho đồng bọn, vì thế càng quyết định nhanh chóng giải quyết hai người: “Ra tay đi.” Cho dù có đồng bọn tới giúp thì sao nào, có thể được bao nhiêu người chứ, nơi này chính là sân nhà gã đấy.

Lời vừa dứt, Tiền đã xông về phía Tề. Người xung quanh vừa thấy sắp có đánh nhau, rối rít dạt ra, lập tức xuất hiện một khu đất rộng ở giữa.

Ánh mắt Yến Hằng co rút lại, thật không nghĩ đám đó dám ra tay chỗ này, không phải nói nếu có Thú Nhân dám nhiều loạn trật tự tại Hồ thị, trực tiếp đuổi khỏi bộ lạc Khải Khai hay sao?

Tiền vừa xông lên, trực tiếp biến về thú hình, hai con báo săn nháy mắt triển đấu thành một khối. Còn các thú nhân khác lập tức bao vây Yến Hằng, bọn họ quả thật hơi do dự, cho nên cũng không thể trực tiếp ra tay với Yến Hằng, chung quy có nhiều người bên cạnh nhìn như vậy, cả đám giống cái lại đi đánh một giống đực, nhất định là vũ nhục thú nhân bọn họ đấy.

Yến Hằng lại cứ như một du khách, nhìn hai người triển đấu trước mắt, đáy mắt âm u sâu thẳm. Tề vẫn còn lo lắng cho Yến Hằng, nhìn thấy đám người đó còn chưa dám động đến Yến Hằng, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, may mà các thú nhân này còn biết thế nào là lễ nghĩa liêm sĩ.

Nguyên vừa thấy đám người bên gã không dám động tới Yến Hằng, nhất thời nổi giận dưng dưng, không để ý đau đớn trên người hét lớn: “Các người sao còn không ra tay, chẳng lẽ chờ đồng bọn hấn tới à?”

Mấy người do do dự dự một hồi, cuối cùng vẫn quyết định trước chế phục Yến Hằng lại rồi nói.

Lúc này lại Yến Hằng cười cười nói: “Chậm rồi nha.”

Chỉ thấy từng dực sư trên trời giáng xuống, trong đám người cũng nhanh chóng xuất hiện Thú Nhân thân sắc kích động, bọn họ chính là đội hộ vệ của Yến Hằng. Bọn họ chia nhau tập kích về phía thú nhân đang bao vây Yến Hằng lại, chỉ trong chớp mắt, tình thế trên sân đột biến. Cả đám thú nhân kia nhanh chóng bị đội hộ vệ chế ngự.

Tề mắt thấy hộ vệ đội đến, nhất thời yên lòng, Tiền trước mặt bắt lấy cơ hội Tề phân tâm, lập tức nhào lên, Tề đang lúc nguy cấp muốn tránh né, chợt nghe một tiếng xé gió bén nhọn vọt qua, chỉ trái trước của gã ta lập tức bị ghim xuyên qua, Tiền hiềm hiềm dừng bước, quay đầu nhìn về phía Yến Hằng, chỉ thấy trên tay hấn cầm một thanh cong kỳ lạ, mặt cười lạnh nhạt, phảng phất như người mới đánh lén không phải là hấn vậy.

Đội hộ vệ lập tức chế trụ Tiền, giải 2 kẻ đó áp trước mặt Yến Hằng.

Mặt người xung quanh nhất thời thay đổi. Yến Hằng đem cung trong tay ném cho Thú Nhân bên cạnh, thông thả đi đến trước mặt hai kẻ đó.

“Người đến cùng là ai, người có biết ta chính là con trai của tộc trưởng bộ lạc Khải Khai hay không hả?” Tiền lãnh tĩnh nói. Gã không tin tưởng đám người này dám ở địa bàn gã ta mà làm gì gã.

“Ha ha, vậy người có biết ta là ai không?” Yến Hằng cười lạnh, nhắc chân đạp thẳng mặt kẻ phía trước, hung hăng nghiền hai phất.

“Ta là tộc trưởng bộ lạc Kỳ Đông, cũng là sứ giả Thú Thần. Người nói ta nên là ai đây?”

Tiền chợt lặng thinh, khóe mắt run rẩy mạnh, không nghĩ tới đối phương có thân phận lớn vậy.

Lúc này trong đám người truyền đến một tràn tiếng cười: “Sứ giả đại nhân, thỉnh ngài hạ cước lưu tình. Con ta mạo phạm người thật sự rất đáng chết, ta ở đây thay hấn bồi tội với ngài.” Thì ra lúc đôi bên đánh nhau, đã có người chạy đến thông tri cho tộc trưởng bộ lạc Khải Khai.

Yến Hằng thần nhiên dời chân, nói: “Thật ra cũng chẳng phải chuyện lớn gì, chỉ là hai người này vô duyên vô cớ chạy đến vũ nhục giống cái mà Thú Thần đại nhân an bài cho ta thôi, thậm chí còn ra tay với ta nữa, vì thế ta buộc phải tự vệ.” Nói như vậy, chẳng ai dám có thành kiến mà đối đãi Tề nữa.

Quả nhiên Thú Nhân đứng hóng chuyện vừa nghe thế, mắt nhìn về phía Tề lập tức dẫn theo nét tôn kính, thì ra Thú Thần tán thành giống cái này à? Nếu không làm sao có thể tác hợp cho sứ giả của mình chứ?

“Vậy thật sự là lỗi của con ta rồi, còn không mau giải thích với sứ giả đại nhân đi.” Giọng nói dẫn theo tia ngoan độc.

Nguyên tất nhiên không có khả năng nhìn Yến Hằng mở mắt nói dối được. “Rõ ràng là hấn ra tay trước –”

“Đủ rồi, im đi.” Không phát hiện tộc trưởng đã nói thế sao? Cái tên ngu xuẩn này. Người bên cạnh còn đang nhìn kia? “Đều do chúng ta không đúng, xin sứ giả đại nhân bỏ qua cho.” Tiền cúi người nói.

Yến Hằng cũng mặc kệ gã xin lỗi có thành ý hay không. Mở miệng nói: “Đã như vậy, ta đây cũng không nói nhiều nữa, hi vọng tộc trưởng người có thể dạy lại con trai và con rể mình lại ha, miễn cho về sau lại làm sai cái gì, sợ rằng không gặp phải người dễ nói chuyện như ta đâu.”

“Tất nhiên, tất nhiên rồi.” Cả khuôn mặt Pha đều cứng đờ, chưa thấy qua kẻ nào không biết xấu hổ thế này. Nhưng ai biểu người ta có thân phận, có hậu trường lớn đến thế làm chi, gã chỉ có thể cắn chặt răng mà nuốt xuống cục tức này thôi.

“Vậy được rồi, chúng ta cũng nên đi trước đây.”

“Được.”

Đội hộ vệ từ từ buông những kẻ kia ra, Yến Hằng quay đầu nhìn nhìn Tề không biết lúc nào đi đến bên cạnh mình, nói: “Đi thôi.”

32. Chương 32: Chuyện Cũ

Yến Hằng vẫn đi thẳng phía trước, Tề lẽo đẽo theo sau, nhóm hộ vệ đi tít đằng xa. Về đến nơi an trí lâm thời, Yến Hằng dừng bước, xoay người lại, người phía sau vẫn còn đắm chìm trong suy nghĩ chưa hề nhận ra, thẳng tắp đụng vào người Yến Hằng.

Các thú nhân khác tự giác đóng cửa lại, rồi tản đi. Yến Hằng ôm Tề, giúp hắn xoa xoa chỗ bị đụng đau. “Không muốn nói gì với ta sao?”

Yến Hằng rốt cuộc cũng mở miệng hỏi, Tề không khỏi nắm chặt góc áo, sớm muộn gì cũng có ngày này mà.

“Hai kẻ kia, một là anh em tốt trước đây của ta, một là giống đực chưa lập của ta –” Tề chậm rãi kể lại.

Trước đây, Tây thư phụ cùng hùng phụ của Tề là thanh mai trúc mã với nhau. Lúc ấy, Tây chưa lập gia đình đã có thai trước, để Tây không bị đuổi khỏi bộ lạc, cho nên đã cưới gã, sau đó thì sinh Tiền ra. Tề lớn hơn Tiền 2 tuổi, lúc nào cũng được hùng phụ dạy là phải luôn yêu thương chăm sóc em trai, từ nhỏ bị nhồi nhét tư tưởng đó, dĩ nhiên y luôn xem Tiền như anh em ruột thịt mà đối đãi.

Thư phụ của Tề và thư phụ của Nguyên vốn là anh em tốt, sau khi sinh con xong đã đính hôn cho cả hai. Chỉ không hề nghĩ đến, thư phụ của Tề lại tán mạng trong một lần thú triều, nhưng mối hôn sự này vẫn như cũ kéo dài xuống.

Từ nhỏ, Tề đã có năng lực xuất chúng, ả ả là lãnh đạo trong đám thú nhân cùng tuổi, hợp thành một đoàn thể của riêng mình, khi đó y vẫn chưa nhìn thấy được, trong ngôi nhà kia, khi địa vị của y càng cao thì ánh mắt hùng phụ nhìn y cũng ngày càng không vui, Tiền mặt ngoài thì tôn kính y, kỳ thật luôn âm thầm ganh ghét.

Một ngày nọ trước vũ tế, hùng phụ đưa y một bát nước, sau khi uống xong thì hoàn toàn mất đi tri giác, đến lúc tỉnh lại thì chẳng biết sao lại nằm cùng giường với một giống đực lạ, mà gã giống đực đó lại nói do Tề câu dẫn gã. Hùng phụ y lúc đó tát thẳng một bạt tay, còn Tiền thì cười cười đứng một bên, theo sau là một tràn chất vấn của tộc nhân, hùng phụ Nguyên trước mặt mọi người hủy đi hôn ước.

Rồi sau đó, Tề cứ thế bị đuổi khỏi bộ lạc.

Nói tới đây, Tề mím chặt khóe môi, bất an nhìn Yến Hằng. Thấy hắn nheo mắt lại, bèn gấp gấp nói: “Ta với giống đực kia không có phát sinh gì hết, lúc ấy ta chỉ hôn mê thôi, tuy rằng trần truồng, nhưng ta khẳng định không có cùng hắn –”

“Hử, trần truồng à?” Yến Hằng quyết đoán bắt được từ mấu chốt. Làm không khí trở nên quỷ dị.

“Không có, không có, còn mặc quần á.” Dù sao y cũng cùng một giống đực nằm trên một cái giường, dù cho không có phát sinh gì, nhưng đó cũng là chuyện xấu mặt mà, vốn y đã lớn hơn Yến Hằng rất nhiều, hiện tại còn phát sinh chuyện này, nếu để Yến Hằng biết, hắn còn thích y sao? Tề nghĩ như vậy, miệng không ngừng giải thích.

“VẬY CŨNG NHƯ KHÔNG MẶC RỒI!” Yến Hằng chưa từng nhìn thấy Tề yếu ớt như vậy, không biết sao, trong lòng đột nhiên toát ra một tiểu ác ma. Hắn hung tợn nói.

Tề không khỏi siết chặt góc áo Yến Hằng, y cũng không biết nên nói thế nào nữa, mắt không khỏi đỏ lên.

Yến Hằng vừa thấy như vậy liền hết hồn, thầm tự mắng mình, không nghĩ vì ác thú nhất thời lại khiến Tề chưa từng lộ yếu đuối trước mặt hắn trực tiếp khóc thế này.

Yến Hằng bèn đi đến ôm Tề vào ngực. Đau lòng nói: “Ta không có ý gì khác hết, này cũng đâu phải người sai, đều do mấy tên khốn kia, đúng, đều tại đám đó.” Nói đến đây, Yến Hằng không khỏi đứng lý hợp tình lên giọng.

Tề nghe thế, trong lòng chợt thả lỏng, vùi mặt sâu vào lòng Yến Hằng. Y quả nhiên thông minh nhất, chỉ cần y tỏ ra yếu đuối, người này chắc chắn sẽ luyến tiếc khiến y đau lòng khổ sở, nếu là lúc trước, y có lẽ sẽ có chút cố kỵ, thế nhưng hiện tại, ừm, người này thích chính mình như vậy. Làm sao có khả năng để ý việc này chứ.

Yến Hằng tự nhiên không biết lòng Tề đang cong cong vẹo vẹo thế nào, hắn hiện chỉ thầm nghĩ cách cho đám khốn kia biết tay, phải báo đáp thật tốt ‘Ân tình’ của họ với Tề trước kia chứ.

Tề không có nói với Yến Hằng, lúc trước sau khi y bị đuổi khỏi bộ lạc, thực ra không có rời đi ngay, mà đã từng ẩn mình ở xung quanh bộ lạc, liên hệ với mấy người bạn cũ mới biết, vào vũ tế sau đó không lâu, Tiền đã kết lễ với Nguyên, càng chăm chọc hơn là do chính hùng phụ của y đề suất, hơn nữa Nguyên và Tiền đã sớm thông đồng cùng nhau rồi. Dưới sự giúp đỡ của bạn tốt ẩn vào trong bộ lạc, lại chính tai nghe thấy hùng phụ mà y kính ngưỡng bấy lâu chửi bới y trước mặt tộc nhân, nói y không coi ai ra gì, chẳng biết xấu hổ, nói rằng rất hối hận khi sinh y.

Còn người em trai mà y xem như bảo bối thì giả vờ giả vịt an ủi đôi câu, lúc ấy Tề suýt nữa tức đến xỉu.

Sau đó thì bị bọn họ đánh lén, thì ra cái gọi là bạn tốt đã theo phe đám người đó rồi, sau đó y lại thất thủ bị bắt, cuối cùng suýt bị bọn Nguyên , cũng may sau khi trói y họ đã thả lỏng cảnh giác, nhờ thế y mới nhân lúc sơ sẩy nhảy xuống sông trốn thoát, cuối cùng mới tránh được một kiếp, được bộ lạc Kỳ Sơn cứu.

Bất quá mấy thứ này, Tề tuyệt đối sẽ không nói với Yến Hằng, nếu như nói cho hắn biết chuyện này, đồ ngốc cũng biết sẽ có chuyện gì xảy ra, nơi này dù sao cũng không phải bộ lạc Kỳ Đông, nhìn chuyện xảy ra lúc này, Tiền hình như là con trai tộc trưởng bộ lạc Khải Khai. Như vậy, bọn họ không phải đang ở trên địa bàn người ta hay sao? Tuy Yến Hằng là sứ giả Thú Thần, ngoài mặt bọn họ không dám làm gì, nhưng sau lưng có làm hay không thì chẳng ai biết được. Hơn nữa, y cũng không thể phá hư lần đi Hồ thị này.

Lại nói, có một số việc cũng không nhất thiết để Yến Hằng ra mặt, y tự giải quyết không phải càng tốt hơn sao?

33. Chương 33

“Sao các người lại trêu chọc bọn họ?” Về đến nhà, Pha cau mày nói với Tiền và Nguyên.

“Lúc ấy chúng ta cũng không biết hắn là sứ giả Thú Thần.” Nguyên bùm mặt nói.

“VẬY MÀ DÁM LÀM LOẠN CÙNG HỌ Ở HỒ THỊ!” Hắn cũng không ngờ này hai người này lớn gan như thế. Tốt xấu gì cũng đã mấy chục tuổi, thế mà không biết phân nặng nhẹ. Nếu không phải còn có chỗ dè dặt, hắn lúc ấy làm sao trợ thẳng ngu này lên làm tộc trưởng bộ lạc Bác Hồ chứ.

“Ngài còn không biết cái tên Yến Hằng đó có bao nhiêu kiêu ngạo đâu, hấn cứ như thế mà trực tiếp ra tay với ta đấy.” Vừa nói vừa chỉ chỉ mặt mình.

“Còn không phải do người lúc đó chọc người ta?” Pha cố nén lửa giận.

“Nhưng tiện nhân kia đứng trước mặt ta, làm sao ta nhịn nổi, nếu không phải năm đó hấn làm bậy, bây giờ ta sẽ bị người người ngăm dè biểu sau lưng thế này à.” Nguyên vừa nghĩ đến chuyện này, lửa giận lại bắt đầu nổi lên.

“Đủ rồi, người chẳng lẽ không nghe người ta nói rồi sao, đó là do chính Thú Thần an bài giúp đó? Cho dù y trước kia đã làm gì, hiện tại cũng đã được Thú Thần chấp nhận. Người nói như vậy, là không hài lòng với Thú Thần hả?” Một kẻ vừa ngu xuẩn vừa không thức thời thế này, làm sao sống đến bây giờ hả trời!?

“Trong khoảng thời gian này, các người không được đi trêu chọc bọn họ nữa, họ đến đây vốn do Thú Thần phái đến dạy chúng ta mấy cái gọi là tiên tiến gì đó. Các người cũng đừng quên, loại vũ khí hấn đã bắn người bị thương cũng chính là một trong các thứ đó.” Mấy từ ‘tiên tiến’, ‘vũ khí’ này còn do chính Thú Thần đại nhân nói đấy, biết không hả?

Nói tới chuyện này, ánh mắt Tiền không khỏi trầm xuống, cánh tay phải vừa mới băng bó tốt, bây giờ vẫn ỉn ỉn đau nhức, nếu gã nắm giữ được loại vũ khí đó, bây giờ họ sao lại phải đứng chỗ này nghe người chỉ trở mắng nhiec thế này.

“Chúng ta sẽ chú ý.” Tiền cung kính hồi đáp.

“VẬY ĐI, CÁC NGƯỜI HIỂU CHUYỆN LÀ ĐƯỢC.” Pha phát phát tay nói, trực tiếp để hai gã kia rời đi.

“Không được, ta thật sự nuốt không nổi cục tức này.” Trở về phòng mình, Nguyên rớt cuộc không nhịn được: “Người ngăm lại biện pháp đi.”

“Không nhịn được cũng phải nhịn xuống, ta có thể nghĩ ra biện pháp gì chứ. Người ta hiện tại đã là nhân vật lớn. Chúng ta trêu chọc không nổi.” Tiền vô cảm nói.

“Chẳng lẽ cứ để yên như thế?” Nguyên rất không cam lòng.

“Bằng không thì thế nào! Chúng ta hiện không những không thể làm gì, mà còn phải lo lắng vạn nhất Yến Hằng giận chó đánh mèo thì sao, nếu hấn không muốn dạy chúng ta vài thứ kia thì làm thế nào đây. Người cũng nhìn rõ thứ vũ khí trong tay bọn họ có bao nhiêu lợi hại đi.”

“Nhưng mà –”

“Không nhưng nhị gì hết, tạm thời không cần trêu chọc bọn họ, vậy đi, ta nghỉ ngơi trước đây.” Nói rồi xoay người rời đi, không thèm để ý kẻ phía sau đang rít gào.

Chính gã cũng không cam tâm. Gã phải lấy cái tên phế vật như Nguyên, còn Tề lại được gả cho sứ giả Thú Thần.

Bởi vì thư phụ của Tề năng lực xuất chúng, cho nên hùng phụ của Trực (Trực là hùng phụ của gã) không để ý đến sự phản đối của Trực mà định ra Trưởng cho hấn, thư phụ của gã – Tây vốn là người yêu của Trực, vẫn luôn cho rằng mình mới là Trưởng, nào ngờ lại xảy ra chuyện này, vì thế vẫn luôn phân cao thấp với thư phụ của Tề. Một lần săn bắn nọ, vì để bắt con mồi càng quý báu hơn thư phụ của Tề, Tây một thân một mình truy đuổi con mồi vào thâm sơn cùng cốc, không nghĩ tới cuối cùng lại bị Mị xà cắn trúng, vừa lúc gặp Pha đi đến, dưới sự sai sót ngẫu nhiên, Tây cứ thế có thai hoang khi chưa lập gia đình. Nay cũng tạo thành thân thế trở trên của Tiền hiện tại.

Tuy thú hình của gã cũng là loài báo thì đã sao, trong mắt người khác gã mãi mãi vẫn là thứ tạp chủng.

May mắn lão thư phụ của Tề chết sớm, thế nhưng Tề lại vẫn cứ lắc lư trên người gã, đã thế dù gã cố gắng thế nào, đều so ra kém năng lực xuất chúng của Tề, các thú nhân chưa thành niên trong bộ lạc lúc ấy đều xem Tề như thủ lĩnh, sai đâu đánh đó. Nhưng cố tình y còn dính hôn với Nguyên – con trai tộc trưởng. Gã bất hạnh như vậy, y sao có thể hạnh phúc!?

Nhưng thế thì sao nào, gã vừa thả mồi, giống đực chưa lập của y không phải đã hơn hở chạy theo sao? Còn hùng phụ của y à, gã và thư phụ mình chỉ cần trước mặt Trực đâm chọc vài cái thôi, Trực vốn chẳng thích Tề

nay lại càng ghét cay ghét đắng. Đến cuối cùng, gã chỉ cần trực diện khóc lóc vờ vệt một phen, thư phụ thì mãi mãi bên tai vài lần, đã khiến ông ta cam tâm tình nguyện xuống tay chặt đứt tương lai của Tề.

Về sau, gã chỉ cần nói hai ba câu đã thu mua được hết thấy cái thứ mà y cho là bạn tốt kia, khiến gã dễ dàng tóm được y vào ***g, tuy rằng không ngờ cuối cùng vẫn để y trốn thoát.

Lại càng không ngờ 20 năm sau, gã thế mà gặp lại y nơi đây, hơn nữa đối phương còn gả cho sứ giả Thú Thần, gã mưu đồ nhiều năm như thế, chẳng lẽ ngược lại cho y tất thấy như bây giờ sao?

Gã... không cam tâm.

Tiền siết chặt tay, cho dù bây giờ không có biện pháp đối phó bọn họ, gã cũng có thể chế ra một ít phiền toái. Chỉ cần gã đem vài chuyện tung ra là có thể dạy dỗ đám đó rồi.

Nghĩ đến đây, gã xoay người đi qua chỗ thư phụ mình.

Mấy năm trước, bộ lạc Bác Hồ tao ngộ khô hạn trên quy mô lớn, buộc phải chuyển khỏi nơi cư trú nhiều năm, sau nhiều lần khước chiết, gã ở trong này tìm được huyệt phụ ruột của mình – Pha, huyệt phụ của Nguyên cũng ở trong trận bồn tẩu này bỏ mình, dưới sự trợ giúp của Pha, bộ lạc Bác Hồ được an trí tại một bình nguyên cách nơi này 3 ngày đường, Nguyên cũng nhờ sự giúp sức đó trở thành tân tộc trưởng.

Tiền tự nhiên biết rõ Pha làm thế vì cái gì, bất quá là muốn thôn tính bộ lạc Bác Hồ mà thôi, trải qua trận đại hạn này, nhân khẩu Bác Hồ mất hơn 400 Thú Nhân, nếu không có Pha đến đỡ, Bác Hồ căn bản không thể vượt dậy nổi rồi, đây cũng là lý do dù Tiền và Nguyên biết rõ mưu đồ của Pha lại bất lực chịu trận thế này. Thú hình của bộ lạc Bác Hồ cùng Khải Khai đều là Báo, hai bộ lạc trao đổi dung hợp tự nhiên không hề có trở ngại.

Những năm gần đây, Pha ở mặt ngoài đối xử với gã rất tốt, thường xuyên lấy lý do nhớ thương gã, sai phái người Khải Khai đến vấn an và giúp gã an ủi tộc nhân, hoặc khiến gã có quyền lực trực tiếp ra vào bộ lạc hần, trên thực tế bất quá đây chỉ vì mượn sức tộc nhân Bác Hồ, và làm tốt bước dạo đầu để hợp nhất hai bộ lạc càng thêm dễ dàng.

Lần đi Hồ thị này, thư phụ Tây cùng Trực đều cùng đến.

Vừa vào cửa, Tiền đã kéo Tây cùng Trực vào buồng trong. Tây vừa thấy vết thương trên cánh tay Tiền, lớn giọng hỏi: “Tay ngươi làm sao bị thương thế này, tại Khải Khai còn ai dám thương tổn ngươi?”

“Chính là Tề tiện nhân kia.” Mất Tiền tối lại.

“Cái gì, y không phải bị đuổi khỏi bộ lạc rồi sao? Thế nào sẽ ở trong này?” Trực nghe gã nói không khỏi bật dậy, sững sờ hỏi.

“Y hiện không còn như xưa rồi, đã thành giống cái của sứ giả Thú Thần. Vết thương nơi tay của ta do chính giống đực y gây ra đấy.” Tiền nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Cái gì, y dám làm vậy sao!?” Rồi hung hăng nói với Trực: “Trực, ngươi phải vì Tiền làm chủ chuyện này!”

“Ngươi không nghe thấy hần nói sao? Người ta hiện đã là giống cái của sứ giả Thú Thần. Ta có thể làm thế nào được?” Trực không khỏi nhíu nhíu mày.

Tây nghe được hần nói vậy, chớp chớp mắt, lên tiếng: “Ngươi cũng đừng quên, lúc trước nếu không phải thư phụ y, ta và Tiền có bị người chê cười như thế này à.” Tuy gã ta mỗi lần đều nói một câu thế này, thế nhưng lần nào mà không hiệu quả chớ.

“Này –” Mỗi lần vừa nói đến chuyện này, Trực lập tức tràn ngập áy náy với hai người họ. Nếu Tề còn tại Bác Hồ, gã ngược lại có thể nương theo thân phận huyệt phụ y chỉ trích một phen, nhưng hiện tại y đã bị đuổi đi mất rồi.

“Huyệt phụ, ngươi có thể không biết, nhóm người bên Tề đến đây lần này, vốn chính là được Thú Thần chỉ dẫn để dạy chúng ta vũ khí, dụng cụ tiên tiến này nọ. Hiện tại bọn họ biết chúng ta cũng ở nơi này, rủi như bọn họ không muốn dạy chúng ta thì làm sao. Nơi này là bộ lạc Khải Khai, bọn họ bên ngoài không dám làm gì, nhưng nếu lén lút gây hấn, chúng ta sẽ phòng bị không được.” Nhìn thái độ Trực chuyển biến, Tiền vội vàng khuyên.

“Hằng không thể đâu!” Trực chần chờ nói.

“Nếu là sứ giả Thú Thần thì nhất định sẽ không, nhưng nếu là Tề, thì chưa chắc nha, y từ nhỏ đã lòng dạ hẹp hòi, trong mắt chẳng chứa được ai hơn mình, lúc ấy ta chính làm em y, vậy mà y còn ganh đua hơn kém, hiện tại y đã bị chúng ta đuổi đi như thế, y có thể bỏ qua à?”

“Chúng ta nên làm thế này đây.” Trực vừa nghe nhất thời có chút kích động.

“Chúng ta có thể làm như vậy –”

34. Chương 34

Nháy mắt đã đến hôm sau, người của các bộ lạc từ từ tụ tập dưới tể đài bộ lạc Khải Khai, đám người Yến Hằng bắt đầu triển lãm những thứ mình mang theo.

Quay đầu thì nhìn thấy bốn người Tiền đứng lẫn trong đám đông bên dưới, Yến Hằng thấy vậy không khỏi nhướn nhướn mày, vốn cho rằng bọn họ sau khi trải qua chuyện ngày hôm qua sẽ có đôi chút tự mình hiểu lấy? Không nghĩ tới cứ nhiên đám đưng sùng lên đầu hấn.

Mắt thấy mọi người chậm rãi vây quanh lại đây, Pha trên đài nói với Yến Hằng: “Người đã đến không sai biệt lắm rồi, chúng ta có thể bắt đầu!”

“Ừ.” Yến Hằng gật gật đầu.

“Mọi người cũng biết ta cùng bộ lạc Bác Hồ có chút sâu xa, hiện tại bộ lạc Khải Khai nơi nơi truyền lưu chuyện cũ Trưởng của ta. Nay làm cho ta rất khó chịu!” Hiện tại cơ hồ toàn bộ Hồ thị trên dưới đều chuyện xấu của vợ hấn, nếu nói cùng đám đó không có quan hệ, Yến Hằng chắc chắn không tin. Lúc trước hấn chế tạo dư luận áp lực khiến cho đám người bộ lạc Viễn Sơn lộ đuôi, hiện tại lại có kẻ dám dùng dư luận áp bách hấn. Nhưng cũng không xem lại hấn là loại người nào.

Người bên dưới vừa nghe Yến Hằng nói như thế nào nhất thời xôn xao nghị luận, chuyện tranh chấp lúc trước của Yến Hằng với đám người đó mọi người đều biết. Hiện tại Yến Hằng thế mà dám khai ra trước mặt mọi người, e rằng không có chuyện tốt đâu! Nghĩ đến đây mọi người không khỏi nhìn về phía đám người trước mặt.

“Một khi đã như vậy, ta đây cũng không cần khách khí làm gì, nếu người của bộ lạc Bác Hồ muốn học mấy thứ này, ta chỉ có một yêu cầu, đó chính là khiến kẻ năm đó mưu hại Trưởng của trước mặt mọi người giải thích kỹ càng.” Yến Hằng chậm rãi nói.

Đám người Tiền nghe Yến Hằng nói như vậy, trong lòng không khỏi “Lộp bộp”, này rõ ràng cùng với kết quả bọn họ dự đoán không giống nhau, bọn họ lúc đầu vẫn cho rằng Yến Hằng sẽ trực tiếp cự tuyệt họ, không nghĩ tới bây giờ hấn lại chỉ kêu mọi người giải thích, nhưng một khi tự mình giải thích, chẳng phải là thừa nhận năm đó quả thật do bọn họ hấn hại Tề.

“Người nói vậy, năm đó rõ ràng là Tề đã tư thông với giống đực khác, người nọ còn tự mình thừa nhận đấy.” Nguyên vừa nghe thấy lời này nhất thời nổi giận đùng đùng. Dữ tợn nói.

Trực bên cạnh nghe thế cũng phụ họa: “Không sai, lúc trước quả thật chính Tề đã tư thông với giống đực khác.” Dù sao giống đực đó cũng đã chết vào mùa khô kia, chết không đối chứng.

“À, nói tiếp đi.” Yến Hằng nhìn bọn họ lạnh lùng nói.

“Việc này đều có tộc nhân ta tận mắt nhìn thấy.” Tây đứng lý hợp tình lên tiếng.

“Đúng!” “Đúng thế!”... Người bên cạnh bắt đầu phụ họa.

“Phải không? Ta đây ngược lại muốn hỏi hùng phụ của ta một chút, bên trong ly nước năm đó rốt cuộc bỏ cái gì vậy?” Tề đứng bên cạnh Yến Hằng chậm rãi nói.

“Này, nước gì chứ, ta làm sao biết được, rõ ràng là người đang muốn vu hại ta? Ta thế nhưng là hùng phụ của người đó!” Trục chỉ vào Tề run rẩy nói.

“VẬY ĐƯỢC RỒI, ta lại hỏi người, trong lòng người, có phải tên tạp chủng này, đều so với đứa con thân sinh như ta nặng hơn phải không?!” Tề chỉ Tiền, cười lạnh hỏi, y đã sớm muốn hỏi như vậy, chỉ là vẫn không có cơ hội mà thôi.

Pha bên cạnh nghe thấy lời này, không khỏi đen mặt. Mà Tiền nghe Tề mắng gã như vậy không khỏi siết chặt nắm đấm, móng tay đâm sâu vào trong da thịt cũng không phát giác.

“Ta thật hận khi có đứa con như người đấy, nếu không phải thư phụ của người, Tiền mới chính là con ruột của ta, luận hiếu thuận, luận năng lực, hẳn chỗ đó so kém người, nhưng người cố tình đều chặn đầu hẳn, không cho hẳn có cơ hội xoay mình. Hẳn thích Nguyên như vậy, cố tình người còn cướp đi.” Trục nói đến đây, lửa giận không khỏi xung thiên.

“Phải không? Ta chặn đầu, không cho hẳn xoay người? Ta đoạt Nguyên của hẳn? Thật nực cười, người cũng đừng quên, ngay từ đầu kẻ định hạ hôn ước với Nguyên chính là ta. Kết quả thì người lại đem mọi chuyện hết thảy đều đổ lên đầu thư phụ của ta. Cho nên người tình nguyện đuổi ta ra khỏi bộ lạc, cũng muốn phù cáo loại tạp chủng kia lên vị trí Trưởng của tộc trưởng.” Dù cho sớm biết, trong lòng Tề vẫn không nén được chua xót.

Người xung quanh vừa nghe thấy lời này nhất thời một trận thổn thức, ánh mắt nhìn về phía bọn người Trục tràn đầy miệt thị.

Yến Hằng một phen giữ chặt tay Tề, nói với bọn họ: “Nếu các người đã không muốn giải thích, vậy tộc Trưởng Pha, nhờ người mời người của bộ lạc Bác Hồ rời khỏi đây đi!”

Pha vừa nghe thấy lời này, không khỏi sửng sốt: “Này, có vẻ không được tốt lắm!”

Người bên dưới cũng vô cùng sửng sốt, sự tình này không phải còn chưa làm rõ sao? Cứ thế trực tiếp đuổi người ta đi, này không phải quan báo tư thù hả?

“Người không thể đối xử với chúng ta như vậy, cho dù người là sứ giả Thú Thần –” Nguyên kích động nói, không nghĩ tới Yến Hằng dám làm công khai như vậy, hẳn không sợ người của bộ lạc khác lên án sao? Dù hẳn có là sứ giả Thú Thần cũng không thể lớn mật như vậy.

“Người cũng biết ta là sứ giả Thú Thần. Chuyện ta làm tất nhiên sẽ bị Thú Thần nhìn thấy, ta còn không sợ, các người lo lắng cái gì.” Lời này thật sự là nói cho tất cả mọi người nghe. Nếu là lúc trước, Yến Hằng còn có thể cố gắng mà ép buộc một phen, ít nhất cũng phải khiến người khác tin phục, nhưng hiện tại, hẳn đã dự định ngốc ở bộ lạc Kỳ Đông cả đời, còn lo lắng chuyện này làm gì, về phần Thú Thần, hẳn còn chưa trách tội y lợi dụng mình, lại còn có thể nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh thực hiện lời hứa thế này đã quý lắm rồi, y dám đến quần hần à.

Người bộ lạc Khải Khai không có động tĩnh, đội hộ vệ bên hẳn trực tiếp đi xuống đuổi người, Tiền ngăn trở Trục còn muốn dây dưa tính toán, lôi kéo đám người đó trực tiếp rời đi, chỉ là trước khi còn quay đầu nhìn Yến Hằng rất khinh thường. Cho dù hiện tại đám người gã rời đi, chỉ cần bọn Yến Hằng vừa về, gã vẫn biết được mấy chuyện này như thường.

Yến Hằng cũng không phải hoàn toàn chặn đường bọn họ, dù sao đây cũng là bộ lạc trước kia của Tề, y tuy không nói, nhưng vẫn còn vài phần cảm tình trong đó.

Đám người Yến Hằng gốc ở đây gần 10 ngày, mới đưa mọi thứ từ tài liệu thu thập đến quá trình chế tác hoàn toàn chỉnh chỉnh nói với bọn họ. Yến Hằng ngược lại cũng không có giữ lại, từ đại đao cho đến cung tiễn, từ đồ làm bếp đến các vật dụng hằng ngày đều nhất nhất truyền thụ kỹ càng.

Đương nhiên vẫn phải ém lại vài thứ, Yến Hằng cũng đâu thể giao ra hết cả chứ, hẳn lúc trước chỉ đáp ứng Thú Thần giúp các thú nhân thoát khỏi cảnh ngộ hiện tại, mấy thứ này tạm thời đã đủ để bọn họ tiêu hóa một đoạn thời gian, huống hồ Yến Hằng dù sao cũng phải giữ vài con bài chưa lật, tỷ như ..., Yến Hằng đã tính toán trở về liên tạo ra, đạn dược của hẳn đã không nhiều, chính là vũ khí bảo mệnh ngày sau của hẳn đấy.

Kỹ thuật gieo trồng các loại cây này nọ, Yến Hằng cũng có nhắc đến, tuy nhiên phần lớn các bộ lạc đều chẳng hề để ý, chỉ một phần nhỏ là có chút suy tư đến, thật sự đặt trong lòng. Chuyện Yến Hằng có thể làm đều đã làm, kế tiếp chỉ có thể trông cậy vào bản thân họ thôi.

Hai ngày sau, đám người Yến Hằng bắt đầu cuộc càn quét lớn, các loại hạt giống, thảo dược chưa từng gặp qua hoặc đáng giá, Yến Hằng đều góp nhặt hết. May mà, trước khi Yến Hằng dạy mọi người học tập các thứ tiên tiến đã đưa ra điều kiện, nếu không mấy thứ này chỉ sợ đã bị trao đổi mất hết.

Đến lúc này, hành trình đến Hồ thị của Yến Hằng, xem như tạm thời kết thúc.

Cáo biệt với đám người Pha, nhóm Yến Hằng bắt đầu hành trình về nhà.

Giữa trưa cùng ngày rời đi bộ lạc Khải Khai, đoàn người hạ trại tại một sườn núi, vẫn như cũ là đám người Tề đi săn. Yến Hằng gọi tới mấy thợ săn từng thuộc bộ lạc Viễn Sơn.

“Hai người kia trực tiếp phế bỏ hai tay cho ta, còn Trục cùng Tây, mỗi người phế bỏ một chân. Các người đi đi! Ra tay dứt khoát một chút.”

“Dạ.”

Nhìn mười mấy thợ săn bay lên trời, Yến Hằng không khỏi mỉm cười, hẳn cũng đâu nói sẽ thả bọn họ, hẳn đã cho người tìm hiểu ngày bộ lạc Bác Hồ rời đi, cư nhiên bên hắn chỉ chậm hơn một lát, phỏng chừng chỉ cần khoảng 1 tiếng, bọn họ đã có thể vượt qua bộ lạc Bác Hồ.

Quả nhiên, hơn 1 tiếng sau, bọn họ liền bay trở về. Đầu lĩnh trực tiếp dừng ở trước mặt Yến Hằng nói: “Dựa theo ngài phân phó, mọi việc đã hoàn thành xong. Bất quá lúc trở về hình như gặp được nhóm bên thống lĩnh thì phải.”

“Hử? Cũng đi đến hướng đó?”

“Đúng vậy.”

Ày, xem ra phu phu nhà hắn thiệt là tâm linh tương thông, nghĩ đến đây, Yến Hằng không khỏi cười cười.

Quả nhiên chỉ chốc lát sau, đám người Tề mang theo con mồi trở lại. Thấy Yến Hằng cười cười nhìn y, một bộ bộ dáng tranh công, lòng Tề không khỏi mềm nhũn, nói: “Đói bụng không? Hôm nay bắt được một đầu dê vàng, lát nữa nướng cho người ăn.”

“Được.” Yến Hằng cười đầy mặt.

Ăn xong cơm trưa, Yến Hằng trèo lên lưng Tề, sờ sờ lỗ tai nhưng nhưng trước mắt, nói: “Về nhà thôi!”

35. Chương 35: Kết Thúc

Trải qua hơn 20 ngày bốn ba, đám người Yến Hằng rút cuộc cũng về tới bộ lạc.

Từ đầu mùa khô xuất phát, đến giờ là sắp đón mùa tuyết rơi, Yến Hằng chuyến này tổng cộng ly khai gần 2 tháng.

Trở lại bộ lạc, quả nhiên liền nhìn thấy biểu tình vui sướng của mọi người, chỉ là ánh mắt lúc mọi người nhìn Yến Hằng còn có một tia ám muội không rõ.

Tề tỏ vẻ, tạm thời không đi quấy rầy Yến Hằng cùng An cứu biệt trùng phùng, cho nên y đi trước qua bên nhóm Trưởng Lão báo cáo tình hình chuyến đi vừa qua.

Vì thế Yến Hằng mờ mịt về nhà, thì thấy An cư nhiên giống ông già ngồi phơi nắng trên xích đu ngoài sân, nhìn thấy Yến Hằng trở về, mắt An nhất thời tràn ngập ý cười, Yến Hằng ôm chặt y, hít một hơi thật sâu, nhiều ngày như vậy không gặp thật sự nhớ quá.

Hai tay đặt vào hông An, Yến Hằng đột nhiên phát hiện cơ bụng y thể mà mất tiêu rồi, bèn sờ soạng một phen, sao mềm quá vậy ta. Hầy, so với trước kia càng có cảm giác hơn.

An cầm chặt không cho tay Yến Hằng tác quái tác quái nữa, nói: “Người bây giờ sờ thế nào, hần cũng sẽ không đi ra nhanh đâu.”

“Cái gì, cái gì mà không đi ra nhanh.” Yến Hằng thấy thấy khó hiểu quá, bỗng một ý nghĩ xẹt qua đầu hần, “Này, người có thai?!” Ánh mắt Yến Hằng nhất thời trừng to, hần không thể nhìn thấu qua bụng An.

“Ừ, hai tháng rồi.” An thỏa mãn nói.

“Này, này chẳng phải chính là lần đó ta gieo giống.” Yến Hằng kinh hỉ nói. Đây chính là lần đầu hần làm ba trong ba kiếp nha, là lần đầu tiên thiệt đó.

Hần siết chặt An vào lòng, đầu chôn sâu vào vai y, hần bây giờ thật muốn khóc, hần có con rồi, tại dị thể này, hần cuối cùng cũng có một gia đình hoàn chỉnh.

Một tiếng kết vang lên, hai người nhìn lại, hoá ra là Tề đã trở lại. Hai người thoáng nhìn nhau rồi tách ra.

Thấy động tác của họ, Tề chỉ cảm thấy muốn bật cười, làm sao hả, chẳng lẽ còn sẽ cảm thấy y sẽ vì An mang thai trước mà buồn bực ư. “Được rồi, các người tiếp tục đi, ta đi nấu cơm đây.” Y chỉ tạm thời chưa mang thai thôi, cũng đâu phải không hoài thượng được, có cái gì phải tức giận chứ!!! Nếu có thể bỏ qua bàn tay đang nắm chặt kia thì càng tốt.

“Này –” Yến Hằng nhìn về phía An, hai người nhất thời không biết nói gì.

“Khụ khụ, dù sao trước ba tháng chúng ta cũng không thể cùng phòng, người cứ đi chiếu cố y đi.” Nói xong, mặt tràn đầy xấu hổ.

“Ừ.”

Yến Hằng từ đây có lý do tận tình ép buộc Tề rồi.

“Ặc, người không phải hần đi qua chỗ y sao?” Tề nắm chặt bàn tay đang tác loạn của Yến Hằng, sắc mặt đỏ ửng, đập đập chân nói.

“Còn không phải do người chưa mang thai sao? Ta đây phải tiếp tục cố gắng mới được.” Yến Hằng tràn đầy vô tội nói.

“Hiện tại là ban ngày ban mặt, sẽ có người nhìn thấy.” Tề nắm chặt miếng vải cuối cùng trên người. Một chân trực tiếp đập đập mặt Yến Hằng, y rõ ràng đang ngủ trưa, người này làm sao chui vào được thể, rõ ràng đã khoá kỹ cửa rồi mà.

Yến Hằng một tay chop lấy cái chân đập mình ép lên giường, một bàn tay theo đuôi mò lên, một khác thừa dịp động tác của Tề tuột luôn đồ lót cuối cùng. “Hiện tại đang là mùa tuyết rơi, ai sẽ đến quấy rầy chúng ta chứ. Chúng ta nên nắm bắt thời gian tạo bé cưng thôi nào. Ngô...” Nói xong hôn thẳng lên.

“Người thả lỏng chút, ta đi vào đây.” Nói xong đưa nhanh hạ thân hần vào.

“Không thể vô sâu nữa, ta, ta sắp chịu không nổi rồi.” Tề không chịu được nói.

“Ta phải vô tận sâu bên trong, như thế mới có thể khiến hạt giống nảy mầm tốt chứ, như vậy, sang năm liền có thể kết quả rồi.”

Tề rốt cuộc chịu không nổi Yến Hằng ba ngày hết hai ngày vô sỉ đánh lén, rốt cuộc vào một buổi tối nào đó, Tề mở cửa phòng tổng hần ra ngoài.

Yến Hằng không có cách nào, đành phải ôm gối đầu đến chỗ An. Vừa vào cửa, liền nhìn thấy An cười như có như không nói: “Như thế nào, bị người đuổi ra ngoài rồi à.”

“Ừ.” Yến Hằng vô lại nói.

“Nếu như vậy, ...” An một phen ném đồ trong tay ra, nghiêng người áp Yến Hằng xuống, ngồi bên trên nói: “Vừa lúc, ta muốn nha.”

Yến Hằng nhìn Tề ưỡn cái bụng 8 tháng ngồi trên người mình, không khỏi lo lắng, nhưng vừa nghe y nói vậy, lòng bắt đầu nhộn nhạo. Mấy tháng qua, Yến Hằng rất ít xâm nhập trao đổi cùng An, cảm giác được cái bụng to đùng kia cọ cọ thẳng nhỏ của mình, hẳn cường không được nuốt nuốt nước miếng, thò tay lột sạch quần áo của An.

Yến Hằng vừa động như thế lại không dám mạnh động nữa, mắt đỏ hồng nhìn chăm chăm An bên kích thích không ngừng kia, hai tay gắt gao che chở bụng y, rất sợ một chút sơ sẩy là có chuyện chẳng lành.

Mây mưa thoáng qua, An vừa lòng làm ổ trong lòng Yến Hằng.

Hai mắt Yến Hằng nhìn không chớp mắt hai quả hồng trước ngực An, không tự chủ ngậm mút, An híp mắt, khẽ xoay người, khiến Yến Hằng càng thuận tiện hầu hạ mình hơn. Chỉ là ngậm ngậm, An cảm giác nơi đó giống như có cái gì muốn trào ra.

Yến Hằng tựa như muốn thăm dò thứ gì đó, miệng dùng lực hút vào, đột nhiên, hẳn như hút ra cái gì đó, một dòng chất lỏng phun tới, văng trúng mặt hẳn, Yến Hằng theo bản năng liếm liếm nước trên mặt, ngòn ngọt rồi lại thơm thơm nha.

An nhìn động tác của Yến Hằng, nhất thời sợ ngây người, lại nhìn trước ngực đang chảy sữa kia, lập tức nổi giận, tát thẳng một cú vào mặt Yến Hằng. Con còn chưa có ra đâu? Sữa vậy mà bị hùng phụ nó hút ra rồi.

Yến Hằng bị An tát một cú trời giáng ngã chổng vó xuống đất, ánh mắt ngơ ngác nhìn nóc nhà, trong đầu chỉ lóe qua một câu: Hoá ra có sữa thật à!

.....

“Người đừng có qua lại nữa được không, ta nhìn đến chóng mặt rồi.” Tề gọi lại cái kẻ đang tới tới lui lui không ngừng kia, bắt đầu dĩ nói.

Yến Hằng vẫn như cũ không có dừng lại, An đã vào phong sanh vài tiếng rồi. Bên trong tiếng la đau đớn vẫn chưa từng ngừng lần nào, hẳn có thể không gặp sao?

“Tề, Tề, người làm sao vậy!?” Yến Hằng vừa xoay người đã nhìn thấy Tề ngã xuống, hẳn nhất thời đỏ mắt, người bên trong còn chưa sinh xong bé con, kẻ bên ngoài sao lại té xỉu thế này?

Yến Hằng nhanh chóng ôm Tề vào phòng ngủ, Giác đã tự động chạy đi kéo một Vu y đến.

Vu y nghiêm túc sờ sờ cánh tay Tề, lại sờ sờ bụng Tề, cười híp mắt nói với Yến Hằng: “Chúc mừng tộc trưởng, Tề thống lĩnh đây là có tiểu Thú Nhân rồi.”

Vừa dứt lời bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận cười vui giòn giã, chỉ thấy Kinh xông vào, lớn tiếng nói: “Sinh, sinh rồi, là một tiểu dực sư.” Yến Hằng nghe xong, lập tức ngồi bệch xuống đất, phảng phất như bị rút mọi khí lực.

“Tộc trưởng, tộc trưởng.” Hai mắt Yến Hằng mờ mịt nhìn Kinh trước mặt, thấy Yến Hằng nhìn về phía mình, Kinh nói: “Người còn không đi qua nhìn đi.”

“À, đúng rồi, ta phải đi xem.” Nói xong, lão đảo đứng dậy, chạy đi ra ngoài.

Đi đến bên giường An, Yến Hằng đột nhiên tỉnh táo lại, hẳn có bé con rồi, còn là hai đấy.

Nhìn tiểu dực sư nho nhỏ mềm mềm làm tổ bên người An, lòng Yến Hằng bỗng nhiên mềm mại lạ kỳ. Cẩn thận bế con trai lên, Yến Hằng cười híp mắt nói: “Thật giống ta, xem mũi này, ánh mắt này.”

Nghe nói như thế, An thầm cảm nín, đây rõ ràng là tiểu dực sư, cũng đâu phải tiểu hài tử.

Yến Hằng nhìn An suy yếu dị thường nằm im trên giường, hôn hôn khước miệng của y, nói: “Cám ơn người, cảm ơn người đã mang đến cho ta đứa con đáng yêu thế này.”

Bé con này là giống cái, trước trắng tròn chỉ có thể bảo trì thú hình, Yến Hằng nhìn bé con hạnh phúc mút mút đầu nhũ của An, lòng không khỏi tràn đầy hâm mộ, lần trước sau khi hẳn mút ra một ít sữa đó, An làm sao cũng không nguyện ý cho hẳn thân cận nữa. Hiện tại làm hẳn tham muốn chết luôn. Nhưng hẳn cũng không thể cùng con mình đoạt được! Cho nên Yến Hằng chỉ có thể ở bên cạnh ngóng trông.

Ngày trăng tròn, Yến Hằng tận mắt chứng kiến tiểu dực sư biến thành bé con mũm mĩm đáng yêu, cười đến mức thấy răng không thấy mắt. Đứa nhỏ này, Yến Hằng cuối cùng đặt cho một cái tên, gọi là Yến Cảnh, thế giới này chỉ có một mình Yến Hằng có tên có họ, bất quá từ giờ trở đi con hắc cháu cũng sẽ có họ giống hắc.

Theo bé Yến Cảnh từng ngày lớn lên, bụng Tề cũng ngày càng phình ra, Yến Hằng bắt đầu rối rắm chuyện bé con trong bụng Tề đến cùng là tiểu dực sư hay là tiểu báo tử đây? Hắc thuộc bộ tộc dực sư, còn Tề lại là bộ tộc báo săn, vậy bé con sẽ có chủng tộc gì? Hay là sinh ra dực báo?

Bất quá, dù Yến Hằng sầu lo đến mấy thì chuyện này cuối cùng cũng không có xảy ra, bởi vì bé con được sinh ra là một giống dực. Hắc là nhi nhi song toàn rồi.

Yến Hằng trong lòng ôm tiểu giống dực Yến Lâm, trên đầu tiểu Yến Cảnh nằm sấp, hai người vợ của hắc thì cuộn tròn bên cạnh phơi nắng, Yến Hằng cảm giác ngày qua như vậy rất chi thỏa mãn.

—0— HẾT —0—

Tác giả có lời muốn nói: Quyển sách này đến đây được xem là kết thúc rồi. Thật lòng cảm tạ các độc giả đã theo dõi nó từ đầu đến giờ, càng cảm ơn các độc giả đã yêu thích và lưu trữ nó. Đây quyển đầu tay của ta, cho nên bản thân ta biết nó viết không tốt lắm.

Đặc biệt cảm ơn Diệp tử đại đại, Người qua đường Giáp đại đại, Cố Quân Nhược đại đại, Nguyệt An đại đại cùng độc giả, mọi người đã bình luận là duy trì lớn nhất đối với ta.

Chuẩn bị khai hố mới: [Miếu Chúc], tôi gọi là Yến Chiêu, có một đôi linh nhãn nhìn thấu vạn vật thế gian, một cái la bàn định hướng thiên hạ vạn sự, một bộ ngọc châm y tẫn nơi sinh linh, nhưng mà mấy cái này chả dùng được gì cả, bởi vì bát tự của ta nói cho ta biết, đời này ta không khả năng trở thành cao phú soái, nhưng ta cảm thấy mệnh mình hắc vẫn còn có thể cứu vãn lại, tuy rằng không thể trở thành cao phú soái, nhưng ta có thể cười vài tên cao phú soái làm vợ mà. Cho nên ta tính toán kiến tạo miếu Long Vương, trở thành người trong coi nó.

Miếu Chúc: Người trong coi miếu

Câu này ý nói: có 1 bộ kim châm cứu bằng ngọc trị bệnh cứu người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-the-chi-te-the-an-dan>